ublicatiune periodică. — Apare la 1 ale fiecărei luni

A. HERZOG

TEMEȚI-VĂ DE NINA!

Romanele Captivante

238

A. HERZOG

TEMEȚI-VĂ DE NINA!

ROMAN

TRADUCERE
DE
R. SAROȘ

Editura „Ziarul", București
Imprimeriile „Adevĕrul" S. A

CITIȚI REGULAT

COLECȚIA

„ROMANELE CAPTIVANTE“

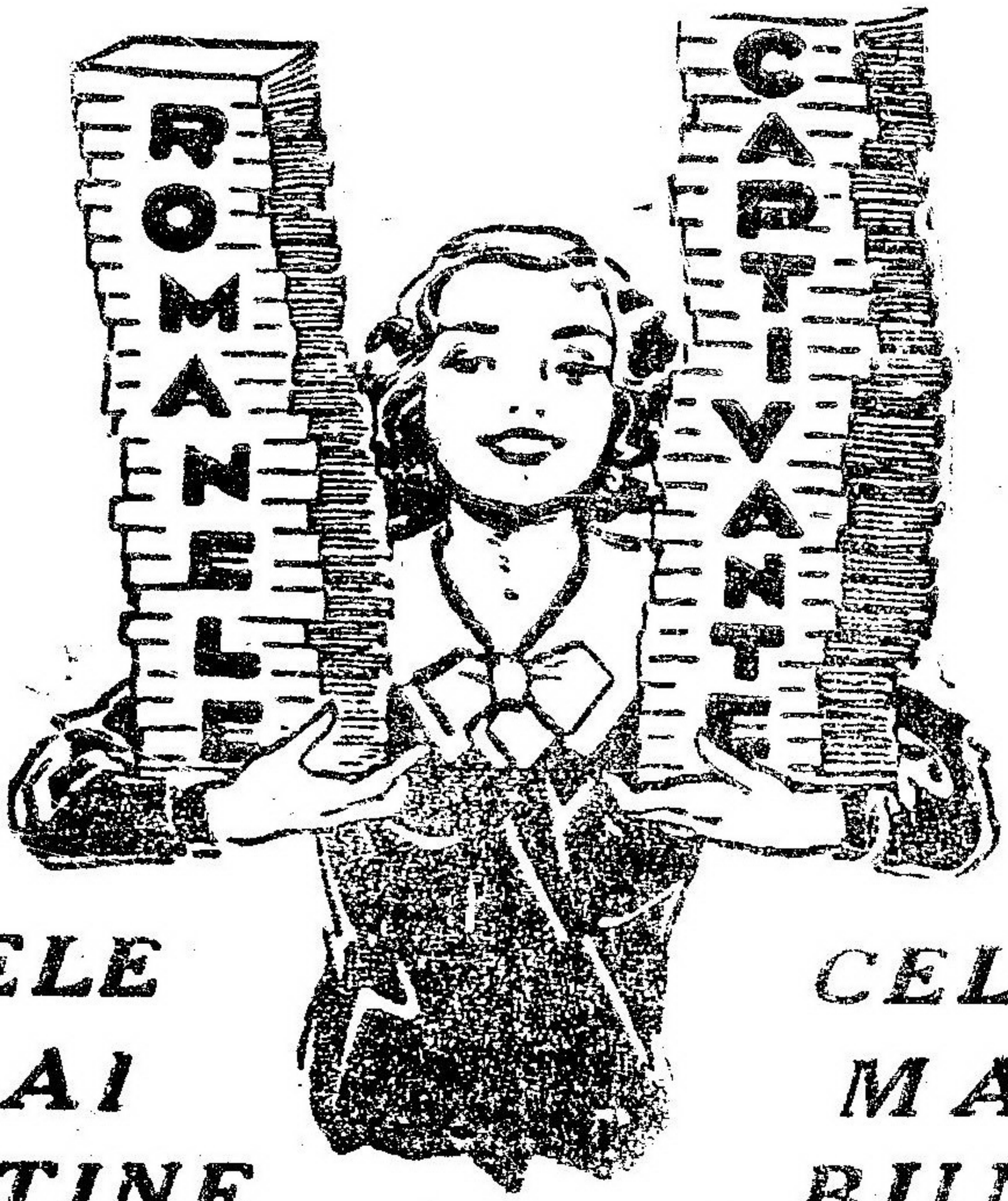

CELE MAI IEFTINE

CELE MAI BUNE

CA 1 ALE FIECĂREI LUNI UN ROMAN

A. HERZOG

TEMEȚI-VĂ DE NINA!

1.

Nina Guyot, frumoasa cu farmec misterios, pe care toată Franța nu o numea altfel decât „Zâna Morții", fusese liberată din temnița de femei Saint-Lazare din Paris.

Nu se știe cum zvonul plinerii ei în libertate se răspândise în oraș și o mulțime deodată se îmbulzise și așteptase ore întregi în fața portalului închisorii ca să arunce o privire fugară asupra acestei femei cinstit de frumoase a cărei făptură părea încercunjurată de un suflu al morții, în timp ce cobo-

ra scara penitenciarului și pornea în elegantul ei automobil iarăș spre viață și libertate.

Nu răsună niciun strigăt, niciun cuvânt ironic sau batjocoritor. Tăcuți țințeau bărbați și femei ochii pe această femeie, cu acel sentiment surd de teamă ce precede fără voie apropierea sinistră a morții.

Tot ce i se putea pune în sarcină, drept vorbind, femeii fatale era că se pricepuse să-și apropieze într'un anumit fel o avere colosală. Dar nu asta era ceeace interesa poliția la această femeie. Taina căreia căutau să-i dea de rost cei mai ageri detectivi criminali era în primul rând, dece și cum se făcea că această femeie aducea fatal moartea tuturor celor care o iubiseră cu înfocare.

Pe când frumoasa Nina își câștiga astfel cu timpul renumele și porecla de „Zâna Morții", actele poliției criminale sporeau, devenind dosare voluminoase, cu noui informații și fapte relatând despre sfârșitul prematur al unor bărbați tineri, viguroși, bogați — dar și a unora lipsiți de avere, care o iubiseră pe Nina — și plătiseră aceasta cu viața.

Dar în niciunul din cazuri comisarii și detectivii dela „Sureté" n'au putut dovedi vreun fapt în sarcina „Fatalei". Nu le rămânea decât să clatine din cap și să înscrie numele unei noui victime în acte.

— 4 —

Când apoi prințul Leon Radziwill decedă subit, poliția își dădu seama că trebuia făcut însfârșit o sforțare extraordinară pentru a aduce lumină.

Există mulți Radziwill, mari și mărunți, bogați și săraci. Victima aceasta nu era numai cel mai cunoscut al acestei familii din înalta aristocrație, ci în același timp unul din bărbații cei mai bogați și mai puternici ai lumii.

Dăduse două aprige bătălii, în care erau în joc sute și sute de milioane, împotriva lui Sir Basil Zaharow care prin sângerosul comerț de armament devenise nababul și suveranul finanței europene, și în ambele cazuri victoria fusese a prințului Leon.

Prințul Leon muri în micul principat Monaco, unde controla comoara cea mai de preț al averilor lui, Cazinoul din Monte-Carlo cu faimoasele jocuri la ruletă. Primele știri privitoare la moarta sa anunțau o moarte naturală. Dar, dragă Doamne, la Monaco nimeni nu moare decât de o „moarte naturală" chiar dacă omul s'a aruncat depe renumitul pod al sinucigașilor sau a fost găsit cu un cuțit ori un glonte în inimă. Moartea violentă e o proastă reclamă pentru această localitate.

Intocmai cum la decedarea unui ilustru șef de stat ar năvăli în acea capitală —toți reporterii Americei, așa și la vestea încetării din viață a prințului Leon, Monaco-ul

fu năpădit de ziariști ai tuturor marilor ziare europene, cu deosebirea numai că se isbeau aici cu capetele de zidurile unei organizații oficiale care știa, ca nici o alta din lume,să se apere cu o îndemânătecie de necrezut împotriva oricăror știri neplăcute. Oamenii presei fură primiți cum nu se poate mai bine și înconjurați cu cele mai amețitoare atenții. Afară de asta li se atașă un membru înzestrat cu o elocvență deosebit de măiastră al comitetului „Societății Stațiunilor balneare maritime" — sub acest nume inocent se ascundea proprietara anonimă a tripourilor din Monaco — însărcinat a da domnilor toate informațiunilor dorite și nedorite.

Camerierii prințului — povestea presei acest domn — găsiseră pe stăpânul lor mort în patul lui, pela ora opt dimineața. Examenul medical a stabilit că principele sucombase în timpul somnului — de o embolie, spuneau oamenii științei. Un mic cheag de sânge se formase într'una din arterele creerului său.

Asta era totul. Mai mult nu era de spus.

„Domnii reprezentanți ai presei pot vedea așa dar, își încheie expunerea ultra amabilul director, că nu e prilej de nici o senzație, afară doar dacă nu socotim ca atare însuși faptul că un potentat al finanței mondiale — și un atlet fizicește — a trebuit să părăsească viața în culmea pu-

terii și activității lui, la vârsta de patruzeci-și șapte de ani numai.

Reporterii mulțumiră, rugară însă să le fie permis să mai culeagă pe ici pe colo impresii și amănunte. Domnul director zâmbi când îi asigură de toată libertatea de-a sta de vorbă cu orișicine după plac. Putea risca asta fără teamă, căci la Monaco oricine, ca să zic așa, începând dela cameriști și medici până 'n jos la „omul cel din urmă", nu știa să raporteze decât versiunea oficială despre o moarte naturală a principelui.

Și totuși, într'un chip oarecare, în ciuda strășnicei cenzuri informative, prin grosul zid al Organizației taciturne, un fapt reușise să se strecoare.

Nina Guyot, „Zâna Morții", fusese cu prințul în ultima noapte a vieții lui.

Această informație importantă reușise s'o afle detectivul berlinez Wrede, care urmărea întâmplător tocmai atunci la Monte Carlo, în colaborare camaraderească cu detectivii lui „Sureté" din Paris, o bandă periculoasă.

Când această constatare apăru tipărită negru pe alb, autoritățile franceze înțeleseră numaidecât că acum opinia publică va cere formarea unei anchete.

Din acest motiv ele trimeseră imediat acolo pe comisarul Raoul Demotte dela Siguranța din Paris, invitând în acelaș timp

și pe detectivul Wrede să colaboreze.

Acum chestia se schimbă; domnii aceș
tia trebuiau să fie firește primiți în cu to
tul alt mod de către „Societatea Stațiunilo
balneare maritime" și de amabilul ei di
rector. Franța exercita un fel de protecto
rat asupra principatului Monaco, deși teo
retic Francezii, înăuntrul celor opt mil
patrate ale principatului liliputan, posed
tot atât de puțin dreptul ca să anchetez
asupra unui caz mortal, cât ar avea de pil
dă guvernul din Washington ca s'o facă î
Cuba. Totuși noile svonuri despre „Zân
Morții" răsbiseră de-acum în lume; prin
ul Leon era dealtfel o personalitate pre
importantă ca să poată fi uitat repede, și
i fost imprudent să provoace în mod inu
il marea putere militară, pe a cărei hai
tă Monaco nu era decât o mică pată.

Deaceea detectivii delegați și căpătar
din partea inspectorului Monnet dela pol
ția criminală a Monaco-ului, unele lămuri
care nu erau neinteresante. Inspectoru
știa poate și mai multe, le păstra însă pen
tru sine, sau destăinuise mai mult și cei d
delegați nu lăsaseră să răsbească decâ
prea puțin, din motive de serviciu. Nici n
era scopul de altfel ca să se furnizeze-mu
timii curioase un subiect gras de cancanu
ci să se desvăluie un mister. Totuși transp
ră în public câteva date noui.

Primul punct care cerea o limpezire, er

prezența Ninei în camera prințului în timpul probabil al morții lui.

— Obișnuia principele să ia somnifere? întrebă detectivul Wrede pe camaradul său francez. Căpătă drept răspuns numai un zâmbet cam ciudat, căci orice francez și orice vrabie de pe acoperișele Parisului știa că prințul Leon folosea mijloace toxice.

Dar după cercetări migăloase ieși la iveală și un alt fapt. Nina era căsătorită cu un așa zis om de afaceri, care-și zicea Guyot. Poliția franceză nu putu stabili dacă acest Guyot era măcar cetățean francez. Fapt era că Guyot nu era francez de naștere. Se presupunea că venise pe vremuri din Statele-Unite la Paris; din altele sunse se auzea iarăși că era un om fără patrie care trăise mult prin Orient. In orice caz, polițiștii străini, făcură descoperirea că Henry Guyot, soțul frumoasei Nina, otrăvise pe prinț. „Zâna Morții", așadar Nina Guyot, trebuia să fi fost părtașă la fapt. Multe luni de zile șezu Nina în arest preventiv. Intre timp Henry Guyot fusese executat. Totuși soția sa, din lipsă de probe îndestulătoare a trebuit să fie redată libertății.

Comisarul poliției criminale Demotte împreună cu comisarul Wrede mai avură unele discuții cu inspectorul polițienesc din Monaco. Acesta admitea că ar exista o

cauză de moarte prin otrăvire, dar întâmpina că se găsise un cheag fibros într'o circomvoluție a creerului și că s'ar putea prea bine conchide din aceasta o moarte provenită din motive naturale. Deaceea și găsiseră autoritățile din Monaco inutil s'o mai reție pe Nina Guyot.

Comisarul Wrede puse întrebarea:

— Ai permis ca „Zâna Morții" să părăsească Monaco, pe când Parisul a arestat-o?

— „Permis" — hm, nu e poate tocmai expresia potrivită, răspunse cu un fin surâs enigmatic inspectorul Monnet.

De aici Wrede și Demotte subînțeleseră că și în cazul acesta autoritățile grijulii ale Monaco-ului puseseră în practică metodele lor obișnuite totdeauna față de persoanele nedorite care fuseseră implicate în vreo tragedie locală.

Cei doi criminaliști delegați Wrede și Demotte părăsiră principatul Monaco. Activitatea lor era deocamdată terminată, alte îndatoriri îi așteptau.

— Ce înțelegi prin obișnuitele matode ale Monaco-ului colege? iscodi Demotte pe Wrede pe când ședeau împreună în expresul Riviera.

— Am mai putut observa în diferite rânduri, că persoane ca în cazul de față aceasta „Zâna Morții", sunt aduse la gară unde spre surpriza lor își găsesc și toate bagajele lor. Geamantanele puteau să fi fost în-

chise în camerele lor de hotel cât se poate de bine încuiate, mâini dibace știau să le deschidă și să le încarce. Apoi se pune în mâna persoanei în chestie un bilet de călătorie, uneori și bani ca să se retragă undeva în străinătate într'un locșor mai liniștit. Argumente politicoase, dar cât se poate de apăsate, știu să convingă pe cei ce trebue dosiți, că e cel mai bine pentru ei să dispară din circulația Monaco-ului.

— Și o căpătam cadou noi, pe frumoasa Nina! întâmpină comisarul Demotte.

— Azi dv., stimate colege, mâine poate noi. Comisarul Wrede ridică din umeri. Criminali vor fi totdeauna, cât va sta lumea, deaceea trebue să și fie misiunea unui stat, să facă nevătămători pe criminali. Chemarea noastră e însă să ferim ca în mâinile criminalilor să nu cadă victime noui.

— Scuză-mă, colega, îl întrerupse criminalistul francez, în cazul frumoasei Nina lucrurile se înfățișează poate altfel, e o aventurieră, o femeie nemaipomenit de seducătoare, dar e oare o criminală înăscută?...

Comisarul Wrede dădu din umeri.

— Nina Guyot este într'adevăr o „Zână a Morții". Primul ei soț, celebrul tenor Raskopin, un mare artist dela Opera Țarului, a murit întrun mod misterios. Apoi ca s'a măritat cu un conte fără avere Mal-

donetti, şi acesta muri, şi anume într'o cavalcadă prin Sahara, însoţit de frumoasa lui femeie. Henry Guyot, al treilea bărbat al ei, a fost executat, iar prinţul Leon e a patra victimă a ei. Henry Guyot, care mai are pe suflet şi alte fapte, e scos din afacerile mortale, căci la el nu era nimic de câştigat, ceilalţi trei.

— Afaceri mortale? Vorbeşti în enigme.

— Nu, pentru mine care-am studiat şi urmărit viaţa ei, nu mai sunt enigme, obiectă comisarul Wrede foarte grav, căci am cunoştinţă că Nina Guyot câştigă din moartea bărbaţilor ei, ba chiar imens. Averea ei s'a înjghebat într'un mod încă de neexplicat, dar desigur sinistru. Misiunea mea încă nu e terminată, sper însă că voi putea furniza într'o zi atât d-tale, d-le coleg, cât şi „Siguranţelor" altor state, dovezi sguduitoare. Şi te rog, d-le coleg, şi pe viitor să ne dai colaborarea d-tale preţioasă.

Comisarul Demotte îi întinse mâna.

— E o chestie de onoare, şi totdeauna voi fi la dispoziţie cu sfatul şi fapta.

Cei doi detectivi se despărţiră la Paris. Pentru moment, cazul „Zânei Morţii" era închis.

* * *

La eliberarea frumoasei Nina autorită-

țile nu hotărîseră niciun domiciliu fix pentru „Zâna Morții". Cutreera cu automobilul cu șoferul și cu nenumăratele ei cufere și geamantane prin sudul însorit al Franței, pânăce într'o zi amuți orice veste dinspre partea ei, iar autoritățile polițienești îi pierdură orice urmă.

2.

Baronul de Kalen era un om ciudat, dar un și mai ciudat soi de aristocrat. Ce-a învârtit înainte de război asta nu știa s'o spună nici atot știutoarea poliție. In timpul războiului, în orice caz, a fost ofițer la Comandatură în Bruxelles, iar mai târziu, șters din controale și ocolit din cauza unor necorectitudini mărunte, hoinărea prin Germania.

A încercat-o cu politica, dar neisbutind, s'a resemnat să lucreze în ramura cosmeticelor și și-a zis „Jo".

La înfățișare era tare binc. Un bărbat cu care natura a fost darnică. In smoking sau în sacou, totdeauna se prezenta admirabil.

Când rămânea lefter de bani, se închiria la ateliere de frumusețe care îl foloseau ca model fotogenic pentru reclamele lor de cosmetice. Când și când făcea pe actorul teatral. Juca în orice roluri. Critica îi era

nefavorabilă, totuși femeile — cel puțin cele din anumite locuri și cercuri — se dădeau în vânt după el. Dar criza economică paralizează apoi și pe „protecioarele darnice".

Baronul Jo rămase să se descurce singur, și situația îi deveni tare jalnică. Nu mai ședea la Lutter și Wegener, ocolea într'un cerc larg Casa Kempinski, căci acolo se aflau oberchelneri și alți funcționari mai mărunți care făceau niște mutre de doliu când li se amintea de „d-l baron". Când îi zăngăneau ultimele câteva mărci în buzunar, se furișa în vreo lăptărie economică și mânca pe sponci având grijă să-i mai rămână pentru țigări.

Jo ajunse suspect de trafic de căsătorii. O mică croitoreasă dela teatru se amorezase de el. Lucru omenesc. Lucru neomenesc fu însă că Jo o prădă pe mititică de toate economiile și o lăsă apoi mofluză. Amorul se evaporă, furia cuprinse pe fată iar poliția urca scările mansardei lui Jo și-l luă cu ea.

Paisprezece zile șezu Jo la răcoare în închisoarea Moabit. Judecătorul de instrucție nu era un monstru. Avea ochi pentru slăbiciuni omenești, vedea însă și actul de răsbunare, deși îndreptățit, al fetei părăsite, și așa dete la urmă iarăș drumul lui Jo în omenie — nu fără a-i ține înainte o predică morală.

Cu douăzecișidoi de pfenigi în buzunar Jo porni agale dela Moabit spre centru.

Privi în toate părțile prin Kurfürstendamm. Băga capul prin localuri, iscodind pela mese. Jenat își luneca ochii în jos spre manșetele pantalonilor care începeau a se cam scămoșa. Cunoscuți pe care să-i tapeze, nu găsi. Foamea îl tăia la ramazan. Dimineața la închisoarea preventivă, căpătase o poșircă neagră, cafea chipurile, și un sfert de pâine.

Și pe când în creerul lui Jo gândurile se tot învârteau împrejurul foamei, își aminti de sfatul unui șterpelici, hoț de bună-dimineața, specialist în escaladarea de fațade pe burlane, disprețuitor al stilului arhitectonic modernist și lins, care-i spusese în închisoare: „Fiu al secolului, cu o fizionomie ca a ta, al dracului să fiu dacă m'aș mai gândi la lucru. M'aș transporta pur și simplu la un hotel de rangu prima și m'aș învârti pe-acolo ca acasă la mine, ca Vodă prin lobodă și ca baron ce sânt; apoi...” Și acrobatul de fațade se aplecă spre el și-i destăinui pe șoptite câteva trucuri profesionale, de care Jo luă, ce-i dreptul, cunoștință, dar pe care nu voia niciodată să le exploateze practicește. Până la răufăcătorul de rând nu voia să decadă.

Nu departe era grădina zoologică; pe bulevard vâjâiau automobilele, făceau semne agenții de circulație, uruiau tramvaele berlineze. De pe ziduri țipau culorile noilor reclame de filme. Provinciali, uluiți, cu

valize şi pachete în mâini, se năpusteau să treacă şi erau întorşi. Jo hoinărea tacticos, fără ţel, ca unul care are grozav de mult timp. Da, timp avea berechet, dar foamea, foamea...

Deodată i se adresă un domn foarte elegant. Domnul era desigur un Francez care avea treburi la Berlin. Jo, care vorbea o franţuzească perfectă, se arată extrem de îndatoritor. Cum s'a făcut, la dreptul vorbind, că Jo păşea peste câteva minute prin vestibulul marelui hotel, asta nici el singur n'a putut mai târziu explica.

Portarul salută pe domni, directorul se înfăţişă iar Jo avu tactul să se tragă un pas înapoi. Auzi pe Francez angajând o cameră dublă la primul. Camera 117/18 fu rezervată pentru d. Gaston de Renault. Francezul se bucură auzind că Jo i s'ar putea pune la dispoziţie pentru zilele următoare. Pentru moment, se despărţiră cordial, străinul mai având să se ducă la ambasada lui, — la masa de prânz se vor revedea. In acelaş timp, servanţii hotelului aduceau voluminoasele bagje ale Francezului dela gară. Jo îşi dovedi iarăşi amabilitatea. Preluă supravegherea transportării bagajelor în camera 117/18, şi Monsieur Gaston de Renault era suprafericit de a fi găsit un ajutor distins.

Jo însă îşi comandă un mic dejun bogat. Când chelnerul întreba dacă mai doreşte ceva, Jo ordonă pe tonul perfectului baron:

Serveşte prompt, am peste o jumătate oră o conferinţă presantă!

Chelnerul sbură. Jo se adresă unui boy uniformat: — Adu-mi cheile dela 117/18. Şi spune să se notezc: Cu d. director general de Renault nu se poate vorbi telefonic la hotel decât până la ora 12.

Boyul repetă ordinul. Portarul dela boxa cheilor predete cheile camerei 117/18. Între timp răsări şi chelnerul cu o tavă impozantă.

— Dejunează domnul în sala dejunurilor sau...

Jo aruncase o privire repede ca fulgerul, prin uşa cu geamuri, spre sala depunerilor. Acolo se zărea lumină de zi, pe când holul era cufundat într'un semi-întuneric binefăcător, plăcut pentru pantalonii scămoşaţi.

— In hol, ober! Aşiept o vizită de afaceri presantă şi din hol pot supraveghea cel mai bine intrarea.

— Prea bine, domnule. Chelnerul servi pe o măsuţă din apropierea unei coloane. Împinse la măsuţă un fotoliu comod, apoi scoase un bloc şi întrebă notând: La camera 117/18?

Jo confirmă din cap cu distincţie., în timp ce se aşeza, tăind pe farfurie o felie roză de şuncă şi frângând cu inimitabilă eleganţă o franzeluţă.

Baronul Jo se simţea într'adevăr ca un înviat din morţi. Şi cu această renaştere îi

[illegible] siguranța de sine și dorința de-a sorbi până la fund picul de existență. Apoi Jo urcă cu liftul la primul etaj. Iscodi cu prudență coridoarele dar își dădu seama îndată că nu era niciun motiv de prudență. Personal de serviciu se ivea și dispărea iar jos. Pasagerii ieșeau din camerele lor, lăsau chiar cheile în broască. Alții încuiau, dar puneau apoi cheia în cuiul de sus din cercevеaua ușii. Increderea deplină și ușurința nesocotită invitau direct la furt.

Jo se simțea ca un baron. Deschise cu toată liniștea ușa camerei 117, intră, trase zăvorul pe dinăuntru. Apoi își roti privirile de jur împrejur, peste valize și garderobul încăpător. Găsi ce căuta. Găsi chiar mult mai mult. Monsieur Gaston nu putea fi decât o persoană de bună familie. Era prevăzut cu o garderobă bogată. Afară de asta sacoul cel cenușiu îi veni lui Jo ca turnat, croit par'că de comandă anume pentru el de un maestru de primul rang.

Jo nu se purtă ca un baron. Intr'o mică valiză de acte, băgată într'un cufăr mai mare, Jo găsi printre hârtii de afaceri un portofoliu de piele de marochin în care în afară de tichete turistice și bonuri de hotel dormeau 400 de mărci germane și 2000 de franci elvețieni.

Exact peste zece minute după intrarea în cameră, Jo reapăru pe coridor. Purta acum sacoul acela de culoare cenușie închisă, cio-

rapii și pantofii corespunzători și, natural, lingerie de prima calitate. Și o pălărie gri plușată trecuse în posesiunea sa. Pentru un prieten al unui director general francez se potrivea neapărat și un pardesiu raglan elegant, căci amicii unui director general nu voiajează ca un nea Nae oarecare. Raglanul fu găsit în camera 153, a cărei cheie Jo observă, în trecere, că era și ea în broască. Dar se putea să fie cineva înăuntru. Atunci însă Jo ar fi spus politicos „Pardon!" căci orice om doar poate greși, nu? Nițel cufundat pe gânduri, chibzuind cum ar putea mai sigur părăsi hotelul în cazul vreunei surprize neplăcute, Jo pășea de-alungul coridorului. Deodată o ideie îi fulgeră prin creer: poate că se aflau undeva la îndemână niscai acte, vreun pașaport, vreun carnet de identitate, ceva din inventțiile celea de Stat, care stampilează pe om cu un semn de recunoaștere.

Iarăși dete Jo cu ochii de o cheie în ușa 162. Deschise cu hotărîre. Răsună un țipăt ascuțit dintr'o gură de femeie. Un corp gol, orbitor, marmorean, i se arăta privirilor. „Paardon!" Inchise ușa, merse mai departe, și vocea lăuntrică a cugetului său începu să mormâie: „Ești o pușlama! Ai furat! Franțuzul se va întoarce, va observa furtul; va face răspunzător țara în care se întâlnesc asemenea lichelisme. Ți-ai făcut patria de râs".

Cumpăni totul încă odată repede ca fulgerul, dar atunci un alt glas dintr'un ungher întunecos al sufletului său interveni ironic: „Dar ce sunt scrupulele astea burgheze? Nu cumva vrei să te întorci ca să repari totul? Odată ce-ai început, trebue să mergi pe drumul ăsta mai departe. Naiv ai mai fi, de n'ași profita de ocazia asta care ți s'a prezentat singură. Nu face pe idealistul, n'avea alt crez decât în tine, în Eul tău, toate celelalte pune-le la spate!" Și această voce drăcească a Ispititorului mai șopti apoi foarte stărnitor: „Părăsește urgentisim hotelul. Și hoții cei mai meșteri au fost înșelați, dacă erau nesăturați!"

Jo ascultă, din păcate, mai mult de glasul Necuratului, Se sinchisi numai de propriul său Eu, Marele hotel nu-l mai văzu nicio dată.

3.

Jo ședea în după amiaza aceea pe terasa elegantului local din grădina zoologică sorbind odată cu muzica o cafea Mocca, așa cum șade bine unui baron, care are acum mijloacele de a-și da cel puțin în afară aerul de baron veritabil.

Era încă răcoare, deși soarele [illegible] de toate

silințele să-i creeze presimțiri de primăvară. Când și când răsunau printre arbori răcnete de lei și alte fiare răspundeau.

Doamne mai în vârstă, tricotând din andrele, discutau cu domni bărboși, teme politice. Apoi vorbiră de elefantul de mare, care capătase o soție, cum anunțase prin presă directorul Zoo-lui. Doamnele în vârstă găseau nepermis să se puie așa ceva, în ziare. Domnii bărboși dimpotrivă demonstrau în lungi argumentări, că cele naturale nu sunt rușinoase, și că la urma urmelor era vorba de animale, cărora nu le poți șterge primăvara din calendar. Muzica intona „Primăvara" de Hildach, deși primăvara naturii mai era destul de departe. Domnișoare tinere și frumoase își și puseseră rochițe vaporoase.

Dinspre bazinul leului de mare venea o doamnă blondă, grațioasă, cu pași ușori, care aveau ceva molatic. Era înaltă, foarte bine făcută, cu niște picioare demne de a fi cântate în poezii lirice. Părul blond, tuns și buclat în ceafă. Nicio pălărie în cap. Soarele de după amiază colora totul în azur, aur luminos. Veni mai aproape, urcă pe terasă și se așeză în apropierea lui Jo. In el se deșteptă adoratorul de femei. Pentru priviri de madonă din chipuri fragede, încadrate în păr de aur, el [illegible] se dare în vânt.

Doamna blondă ceru chelnerului o Mocca. Dupăce chelnerul servi, două raze senine de ochi albastri îşbiră pe Jo. Privirea lui se fixă sigură. Se pricepea la căutături, ştia cum vor să fie privite femeile când — da, când caută o legătură. Şi 'neîndoelnic, blondina asta fermecătoare căuta legătură cu Jo, căci acum îşi puse un monoclu şi examina pe bărbat cu un interes frapant.

„Madona cu monoclu!" - ironiză Jo. „Când ochii se roagă spre cer scapă jos sticla!" Murmurase încet de tot, ca vorbindu-şi sie-şi, aceste vorbe, dar se părea aproape că ea le auzise. Un surâs abia vizibil jucă în jurul buzelor ei. Atunci el se înclină uşor, încât gestul putea trece şi ca făcut din greşeală. Ea zâmbi din nou, arătând două şiruri de dinţi albi, de par'că era reprezentanta unei fabrici de paste de dinţi.

Nările lui Jo fremătau. Ea putea avea douăzeci şi patru—douăzeci şi opt, poate şi treizeci de ani. In secolul acesta al bunicelor întinerite cu greu se poate preţui vârsta unei femei. Privirea lui Jo începu a se juca cu picioarele blondei. Era formă în ele, şi pulpa înaltă dădea naturii un certificat de măestrie. Niciun sculptor n'ar fi fost în stare să redea aceste splendide forme. Picioarele madonei blonde cu monoclu purtau ciorapi din... piele de şarpe.

Jo râse puţin, ca în gând — şi acest râs

fu repetat — dincolo. Atunci el sări în picioare. Fără a se mai codi, cu riscul chiar de a fi obrăznicit, se duse la masa ei. Își adună toate însușirile lui de Casanova de bună societate, își spuse răspicat numele și apăsă pe titlul de noblețâ, căci acestă era ancora de care trebuia să se încleștеze corabia lui de dragoste.

Madona cu piele de șarpe și monoclu îi întinse absolut nejenată o mână albă, foarte ingrijită, pe care el o duse la buze, pătruns de evlavie pentru atâta frumusețe. In acelaș timp ea își spuse numele: Nina Guyot.

Conversația se desfășură îndată plăcut și cu un aer firesc, deși fiecare avea despre celalt senzația că mai întâi îl „pipâia" ca să-l poată mânevra apoi în direcția intențiilor sale.

Jo, încă turburat puțin de apariția ei nu remarcă deasa îngustare pânditoare a ochilor ei, până rămânea doar o crăpătură mică de tot dar foarte tăioasă.

Apoi ei își îndreptă umerii — Sunteți de mult în Berlin? întrebă el.

— Hm, nu răspunse Nina, întreprind tocmai un voiaj circular prin Europa, ca să mă refac din neplăcerile unei închisori preventive.

Jo tresări brusc. Privirea îi înghețâ și buzele îi tremurară. — Glumiți, doamnă, cu neputință...

Inchisoare?

Nu-şi putea închipui că această făptură minunată putuse trăi într'o celulă strâmtă. Un fior îl trecu prin şira spinării, căci se revăzu deodată pe sine însuşi în celula dela Moabit plimbându-se fără astâmpăr încoa şi 'ncolo. — Cât — timp — aţi fost —?

Ea îşi aprinse liniştit o ţigară. Ca şi cum l-ar fi cunoscut de ani de zile pe Jo, îi vorbi fără urmă de fasoane, cu o sinceritate, care te speria. — Aproape şase luni, apoi veni procesul, în care am fost achitată.

— Imposibil! imposibil.

Acum ca îl privi aproape amuzată. — De-ce imposibil? N'ai auzit nicioadată de asasinarea miliardarului Laboul? Poate ai şi citit despre acest caz. Ei, poftim făptaşul a fost soţul meu Guyot... A fost un proces senaţional, cum nu l-a mai cunoscut Parisul de ani de zile. Bărbatul meu a expiat cu pedeapsa supremă iar eu — cum am spus — am fost achitată.

Chiar şi lui Jo i se păru prea de tot. Şedea aci o femeie care în ciuda frumuseţii ei, dădea o impresie de dermeţ. Vorbea groaznic de nesincisit de o faptă înfricoşătore.

— Aveţi de gând să rămâneţi la Berlin? întrebă el, numai ca să spună ceva.

— Găsesc Berlinul plăcut, dar de rămas... Nina înaltă din umeri. Poate voi juca golf la Roma, poate mă scald în Adriatica, poate îmi cumpăr la Londra un avion, şi dacă plictisul nu mă va fi înebunit până atunci,

voi shura poate peste Ocean, îmi cumpăr un yacht și pornesc comerț cu stupefiante. Precis nu știu căci și lupta asocialilor contra lumii burgheze începe a se burghezifica.

Jo holbă niște ochi... — Națiunile nu joacă la mine vreun rol, d-le baron. Sunt o cetățeană universală, îmi închipui cel puțin. Corespondez cu Shangai, cu Tokio și la Singapore posed conturi de bancă.

Jo nu se putea dumiri. Făcea, Nina parte din normali și se dădea numai ca extravagantă, pentru a apărea interesantă? O burgheză în orice caz nu era. Jo din parte-i acceptase aiâta din burghezism că gândea burghezește. Nici vorbă, după nume, aparținea nobilimii. Dar chiar numai după nume. Perspectivele aristocrației trecuseră. Trebuiau să lupte cu mijloace mic-burgheze mai în toate țările ca s'o scoată la capăt, până ce se împotmoleau într'un confort sau în umila dependență burgheză. Baronul Jo trebuia să recunoască aici, lângă această frumoasă femeie bogată, că nu era nici aristocrat nici burghez, ci numai un încurcălume, un cârpaci mediocru.

— De ce ai tăcut deodată, d-le baron? întrebă ea surâzând și doi dințișori albi se arătară pe o clipă. Locuești în hotelul Y, d-le baron? întrebă acum iar.

— Nu. Jo tresări.

— Nu? Ea îl privi cu o ușoară îndoială. Ai deschis azi dimineață ușa mea, și eu —

stam goală în cameră! Fără rușine admitea că o văzuse în toată goliciunea.

— Da — oricum — acela am fost eu, bâlbâi el, și pentru un moment avu senzația că ședea în fața lui un comisar al poliției criminale, care caută să-l anchieteze în privința furtului comis de le la hotel.

— Nu mai veniți la hotel? întrebă ea iarăș, și în ochii ei albaștri, care radiau așa de însoriți — fără acoperirea monoclului — era ceva ca o invitare, ca un „când ne mai vedem?"

El se ridică, se aplecă asupra mânii înguste, frumoase, și buzele întârziară un pic pe pielea parfumată. — Doamnă Nina, șopti el, când ne revedem? Îl apăsa o putere ca de vrajă. Ca niște lanțuri grele care-l încătușaseră brusc, ca să-l facă sclav, sclavul unei femei care arăta ca o madonă, dar care sufletește era înrudită mai degrabă cu Satana.

Ea îl trase ușor iarăș în jos spre ea. — Mă rog, nu așa de vijelios, dragă prietene. Mai întâi de toate suntem doar încă împreună, nu-i așa? Dar, admit la mine multe se pot schimba dela moment la moment, o convorbire telefonică sau așa ceva... Nu că sunt capricioasă, nu, am numai foarte multe relații, cele mai multe comerciale, pretutindeni, pe întreg globul. Crede-mă că uneori începe să-mi lipsească putința de a le domina. Dar până una alta mai povestește-mi

câte ceva despre d-ta, adăugă ea cu un fel de zâmbet șiret.

Lui Jo i se făcuse inima purice. Despre sine, mda, bine. Povesti și povesti, neobservând însă poate nici el că mereu se căscau goluri mari, suspecte. Mai ales nu găsi în el curajul sincerității ca să raporteze și el despre Moabit, deși chestia ieșise destul de binișor pentru el. Oricum, din micul actoraș de film el deveni în istorisirea lui directorul unor societăți de filme.

— Și acum? Cu ce te ocupi acum? auzi el ca din mari depărtări întrebând.

— Hm, momentan, răspunse el destul de tărăgănat, am diverse în perspectivă, care par a promite succes, dar poate să mai treacă oarecare vreme până la realizarea definitivă.

— Ai afaceri și cu — Monsieur Gaston de Renault? veni întrebarea înceată, ca pânditoare, depe buzele Ninei.

Jo aproape să-și piardă cumpătul. Ochii lui luneca repede peste costumul gri de pe el și peste pălăria plușată de lângă el. Întrebarea îl lovise ca o lovitură de măciucă. D-zeule, de unde, știe ea...?

— N-nu anume..., răspunse el șovăelnic, de cunoscut îl cunosc, i-am făcut, la rugămintea lui, unele amabilități întrucât ca francez absolut nostim de limbă era la sosirea lui în [illegible]

— Așadar știi să dai și o mână de ajutor

la nevoie? Zâmbi ea cu înțeles nelămurit. Asta și activitatea d-tale de mai nainte ca director la societăți de filme unde se selectează forțele cele mai capabile și — încă anumite altele din cele expuse de d-ta, știi, îmi dau o ideie.

El se uită la ea nesigur. Această necontenită schimbare în felul ei de a se exprima și în jocul fizionomiei ei, dela seriozitatea calmă până la ironia licărindu-i limpede în ochi și apoi iarăși la seriozitate, nu mai era, zău, de suportat. Simțea că trebuia să-și adune acum mințile. Căci femeia aceasta părea să cunoască lovitura lui dela hotel. Pe nesimțite puse mâna la piept, unde se odihneau francii elvețieni. Mai erau acolo. Asta îi redete oarecare curaj, căci pentru toate cazurile avea primii bani de călătorie.

Și deja îl interpela vocea cristalină: — Ei, d-le baron de Kalen, ți-ai revenit îndeajuns (ce exact îl pătrunse!), ca să-mi poți auzi ideia?

Kalen se înclină mut.

— Bun. Ți-am mai spus cât de multilaterale și vaste legături de afaceri am, ale căror fire abia le mai pot ține în mâini. Dar ele mă excită, mă fac să alerg adesea din continent în continent. Totuși, îmi trebue o mână de sprijin, care să pună rânduială lucrând în orice caz după indicațiile mele, și care — pe asta pun deosebit preț — să știe să și reprezinte. Și toate aceste

condiții eu cred că le-ai putea îndeplini d-ta, dacă m'ai însoți ca secretar.

Jo, cu o clipă înainte încă abătut, se înălță, își recăpătă stăpânirea de sine mai repede decât crezuse singur și zise: — Nu, nu, asta nu se poate, pentrucă, pentrucă... El ridică mâna ca pentru a se apăra.

Mai mult n'apucă să spuie, căci teribilul râs de clopoțel, ce-l cunoștea deja, i-o tăie scurt.

— Da, mai există surprize pe lumea asta, Din figura d-tale cunosc că nu mă crezi. Vezi că eu din fire sunt foarte repede la hotărîri. Scurt, căci timpul meu e măsurat și am zăbovit și așa prea mult de vorbă: Mă însoțești chiar de mâine începând în noua d-tale calitatea și însărcinat cu misiuni speciale, în Anglia. Dacă nu are să-ți placă, ei, da, atunci... ea făcu o pauză ciudată, — atunci poți oricum să te întorci. Anglia doar nu e dincolo de lume. De acord?

— Bine, rosti el încet, încă tot ca paralizat și cu o sugrumare ciudată în gâtlej.

— Fii atunci, rogu-te, mâine dimineață la 11 și 42 pe aeroportul Tempelhof în fața hangarelor. Avionul mi-l comand telefonic singură, căci d-ta vei mai fi având destul de îngrijit la iuțeală pentru d-ta pentru plecare. Și acum, nu mai am niciun minut. La revedere, baroane, mâine la aeroport.

Despărțirea fu rece, ca și când concedia un vizitator nedorit. El privi după ea, cum

pășea prin grădină. Era ceva șovăelnic în mersul ei. Apoi plecă și el; dar avea senzația, că era beat.

4.

Baronul nu dormi noaptea într'o pensiune pentru străini depe Wittenbergplatz. Azi avea să sboare la Londra — cu Nina! Ca secretar al ei!

Ce urmărea această ciudată femeie blondă cu voiajul acesta? Dece anume spre Anglia? Jo pipăi iar prin stofa sacului portmoneul. Mai erau în el franci elvețieni.

Porni cu Metropolitanul subteran pela unsprezece fără un sfert spre Tempelhof. Tot era ceva de capul lui! își spunea el. In doi timpi și trei mișcări refăcuse o viață decăzută. „Vezi numai de tine, ce-ți pasă de alții!" Asta era lozinca ce și-o făurise, căci își revizuise ideile în strâmta celulă dela Moabit. Exact cu șapte minute înainte de decolarea aparatului, Jo era în fața hangarelor Hansej aeriene de pe aeroportul Tempelhof. Nina aștepta deja, într'un cochet costum de voiaj, care o avantaja minunat. Atrăgea privirile bărbaților, și un pilot în costum de piele, care trecea, rămase o clipă locului fixând-o surprins.

Nina îi făcu semn lui Jo pe când trecea încă dealungul parapetului. Ei veni grăbit la ea. Ea deschise uşor mănuşa gris-perle şi apoi îi prezentă mâna spre sărutare. — Te bucuri că mă revezi, baroane?

El dădu un răspuns, care nu se putea numi nici rece nici cald. Dar atunci simţi o apăsare uşoară a dreptei înmânuşate şi el privi în nişte ochi cu scânteieri albastre, care nu erau acum acoperiţi de monoclu.

— Diseară suntem la Londra, şi presupun că o să ne petrecem plăcut timpul! Ea zâmbi puţin, apoi spuse înmânând lui Jo un bilet de sbor: — Precum vezi, m'am ţinut de cuvânt. La d-ta totul e în ordine? Paşaport, acte de identitate?

Jo confirmă.

— Atunci haidem. E vreme.

Încă odată Ninei i se păru a observa oarecare codire la Jo.

— Doamnă Nina, eu, eu...

Din nou râsul argintiu i-o tăie scurt.

— Eşti fricos, baroane? Judecând după exteriorul d-tale te socoteam un gentilom veritabil, acum ajung aproape să-mi schimb părerea.

Ironia era destul de lămurită, şi Jo nu răspunse niciun cuvânt.

Impiegatul Hansei aeriene pofti pasagerii avionului la cântărire. Peste zece minute, cu secunda, pasărea gigantică vâjâia peste platoul Tempelhofului şi în curând parcu-

rile, sgârie-norii și turlele Berlinului dansau adânc sub cabină. Pământul se înfățișa ca o lucitoare farfurie oblică ce se învârtea nebunește în vârful baghetei unui jongleur. Elicele vuiau ca niște orge uriașe; prin ferestruică se putea citi altimetrul din carlinga pilotului: 632 de metri.

— Nu e lumea frumoasă, baroane?

Nina îi strigă întrebarea asta destul de tare, ca să acopere sgomotul elicelor.

Ei dădu din cap. Enigmatică femeie!

Sate și orașe răsăriră dedesubt. Străzi și râuri se risipeau speriate în depărtare. Fluvii căutau marea, trenuri transportau echipe de energii omenești, pentru lărgirea vieții pe acest sfânt, frumos, minunat pământ.

Asupra lui Jo toate astea făceau prea puțină impresie. El vânțura gânduri peste gânduri, concentrându-le asupra lui însuși. Ce însemnau toate astea? Ce teren de activitate îmi va fi rezervat și ce îndatoriri am de contractat? Și niciun cuvânt nu s'a rostit până acum despre chestia salarizării, care în definitiv trebuia să fie decisivă pentru oricine, mai ales pentru un bărbat în situația lui. La Londra putea fi pur și simplu dat deoparte, să se aleagă cu un zâmbitor „mulțumesc" pentru amabilele osteneli și atunci el s'ar găsi în fața unui nimic mai desnădăjduitor decât până acum decât în Germania. Căci drumul spre consulat pentru o eventuală sumă de

întoarcere acasă îi era imposibil, — ce lesne se putea să-l fi ajuns din urmă, anumite „informaţiuni" neplăcute, din partea poliţiei berlineze către Scotland Yard.

Nu, la o asemenea catastrofă el nu trebuia să lase să ajungă. Prima ocazie, ce i se va prezenta acum pentru o convorbire fie şi cât de scurtă cu Nina trebuia să-i aducă limpezirea situaţiei. Atunci va putea lua o hotărîre definitivă. In urma declaraţiei ce i-o va face Nina mai putea, dacă era cazul, să se înapoieze, fără să se vâre în complicaţii.

Treptat se mai calmă şi începu să-l intereseze şi pasagerul de sub el. Nina, care şedea înaintea lui, arăta ca un copil strengar şi rău crescut spre un domn corpolent, care căpătase aici sus un nas ciudat de verde. Nasul se făcea tot mai verde iar mişcările pântecosului tot mai spasmodice. Era de prevăzut că acu-acu i se va întâmpla ceva.

Chelnerul aerian sosi în cabină balansându-se cu o tavă cu coniac, vermut şi ouă. Coniacul avu o căutare turbată. Chiar şi două doamne mai bătrâne care pe pământ n'ar fi atins Doamne fereşte lichidul arzător, mai cerură şi un al doilea pahar. De vină erau poznaşele senzaţii stomacale care dau de furcă unora din pasagerii de pe vapoare şi depe avioane, expuse mişcărilor ondulatorii.

Nina şi Jo cerură şi ei coniac şi ea, du-

când la buze paharul, privi adânc în ochii tovarășului de călătorie.

Jos se arătară covoare catifelate de pământ proaspăt arat. Se zări și Hanovra. Aparatul începu să descindă, și peste câteva clipe alerga pe roți pe platou, rămânând apoi într'o tensiune febrilă.

Aeroportul Hanovra ! Un foarte scurt popas, dar pe care călătorii îl foloseau toți bucuros ca să-și mai dezmorțească puțin picioarele. Nina fu prima afară și se plimba acum cu Jo pe aleie.

Momentul îl ispiti să deschidă chestiunea ce-l frământa.

— Doamnă Nina, am nevoie să capăt lămuriri. Își drese puțin glasul. Lămuriri în privința celor ce am de făcut ca secretar al d-tale, și lămuriri și asupra altei chestii, căreia viața m'a învățat să-i dau însemnătate, anume chestia asigurării mele materiale. Oferta d-tale subită m'a făcut să renunț la Berlin la perspective serioase. Altă avere momentan n'am și dacă rămân la Londra fără ocupație, nu-mi rămâne decât Tamisa sau repatrierea prin grația consulatului. La niciuna din acestea n'aș vrea firește să fiu expus. Așa că e explicabil să doresc să am chiar de-acum o clarificare deplină și, sper, mulțumitoare.

Se opri locului, cu privirea ațintită pe ea, care privea ca pierdută în vise, orizontul depărtat. Apoi întoarse spre el o față, în care sclipeau din toate părțile ca mii de fl

cărui jucăușe și ironice. Și acum veni și ai gîntiul ei râs de clopoței atât de zăpăciton, și ochii aceia și gura aceea batjocoritoare.

— Așa stăm așadar. Dar dreptate ai, n'am ce zice, — nu mă gândisem numai că ai avea o fire așa de... mărunțișoară. La urma urmei d-ta trebuie să știi și singur ce treburi are de îndeplinit un secretar. Că acestea la mine sunt foarte multilaterale te-am prevenit. Și în ce privește chestiunea financiară, dragă prietene, chiar că nu trebuie să-ți faci griji. Dar pentruca inimioara d-tale îngrijorată să se liniștească deplin, am să-ți plătesc la prima stație intermediară, la Amsterdam, o anumită sumă, onorariul d-tale lunar, pe care apoi îl vei căpăta totdeauna înainte și din a cărei însemnătate vei putea recunoaște poate că nu sunt avară. Ca să intru în mai multe amănunte asupra obligațiilor d-tale, nu e nici timpul nici locul aci. Drept normă, pe lângă plata onorariului, trebue să-ți servească și faptul că sunt mulțumită să te am lângă mine și să fac tot ce...

Cuvintele Ninei fură întrerupte de chemarea pentru reîmbarcare. Dar în avion mai spuse, încă, punându-i mâna apăsat pe umăr: — Și acum, mai lasă mărunțișurile.

Peste câteva minute, pasărea metalică se înălța iar în cer. Veni curând Porta Westfalica, apoi nesfârșite terenuri negre de turbă. Și deodată peisagiul se schimbă toi

mai mult și mai mult. Aspectul terenului deveni olandez, șes și verde și veșnic umed. Deventer cu bisericile, vapoarele, podurile lui. Apoi iar pajiști verzi împărțite în pătrate uriașe pe care păsteau vaci grase. Printre nori vătoși aparatul undea spre mare.

Insfârșit apoi Amsterdamul. Terenul de aterizare se întindea ca un chilim de câmpuri verzi și milioane de margherite.

Pasagerii coborîră din cabină. Nina se despărți deodată de lângă Jo și merse singură, prin marea de flori albe. Jo se uită lung după ea, dar ceva îl împiedica să se ducă lângă dânsa și s'o tot întrebe, s'o tot întrebe. Intrebări care îl asaltau și la care el singur nu putea să răspundă. Intrebări însă care aveau negreșit nevoe de un răspuns.

Să fi fost acesta sportul Ninei, să prindă pe undeva bărbați în plasa ei, să-i orbească prin frumusețea ei, și să-i târască în alte părți ale globului? Ce planuri avea Nina și ce rol trebuia el să joace în ele? Se simțea ca un băețel mic care a fugit dela mămica. Și acum stătea aici pe vastul câmp de sbor iar frumoasa lui însoțitoare se plimbă undeva singură și nu se sinchisea de el.

Jo avea, oricum, patruzeci și trei de ani. Prea tânăr nu se mai simțea. Gustase viața cum se spune când îți mărturisești că ai chefuit și ai avut sumedenie de amante.

Dar acum avea par'că senzația că nu puluse fi niciodată așa de accesibil la farmec femeiesc ca acum.

Și iat-o că se înapoia înaintând spre el, în timp ce el îi examina cu ochi întunecați statura. Își spunea că Nina era o frumusețe extraordinară; corpul minunat modelat era așa de mlădiu ca acela al unui animal de rasă. Și totuși era ceva copilăresc în făptura ei, ceva care amintea de Fecioara din biserică. Un zâmbet sfielnic juca pe chipul ei, exprimând ca o ardoare naivă.

— Te plictisești, baroane? Scuză-mă că te-am lăsat cuc, dar aveam nevoia să fiu singură cu mine, numai câteva momente. Și iacă... spunând acestea îi apăsă în mână un pachet, — bancnote îi spunea pipăitul lui. Il puse în buzunar pe când ea își petrecu brațul pe după al lui, și el avu senzația că se lipește de el. Dar acum răsări în el din nou nedumerirea de mai înainte, și cam dârz întrebă:

— Nina, ce ai de gând cu mine? Nu sunt destul de naiv ca să cred că te mână plictisul, „splcenul". Fiece lucru își are temeiul lui. Dece te joci cu mine?

— O...! Ea își retrase brațul și privi încolo peste aerodrom. Nu-l privi, nici când spuse: — Ești ca un camionar de bere, care furnizează marfă și nu capătă adeverință. Ea isbucni în râs, dar privirea nu și-o ridică depe covorul cu margherite.

l'âse și el dar ciuda răsbea destul de lim
ede din râsul lui. I se păru atunci că ci
ea o uimire subită în chipul femeii, ea ri
dică puțin pleoapele și în acelaș timp umc
ii, ca pentru a trage aer adânc în piep
Lui i se păru că vede tot câmpul cufundân
du-se. Singur lucru rămas era această fru
moasă femeie ispititoare, buclele ei blond
Un curent îi electriza sângele, atrăgându-
fără'ndurare spre ea. Căută să se dezmet
cească, puse un picior înainte, vocea îi er
răgușită ca după o noapte de orgie: — Nin
d-ta urmărești un plan anumit. Te rog în
ințiază-mă în acest plan, căci vreau să ști
ce se petrece în jurul meu!

Ea îl privi, fără sfială, apoi îi răspunse
— In Anglia, ne vom căsători, baroane!

— Cum? Căsăt... noi doi? El râse, râse
de-l trecură lacrimile, râse cu așa hohote
că oamenii care se aflau la oarecare depăr
tare se întoarseră privind perechea cu u
mire. — Ne vom căsători? Nina, să ne căsă
torim? Ei, trebue să-ți fac complimentel
mele, ai un talent de comediană nemaipo
menit! — ha-ha-ha!

Nina rămase serioasă. — Desigur că n
vom cununa, și chiar azi! Imi placi, și îm
dai voie să presupun că nu-ți displac. Di
seară, decum vom fi sosit la Londra, me
gem cu automobilul la Marlow și acolo u
preot ne va cununa, cum e datina în A
Ai de obiectat ceva la planul meu

El se turbură sub privirile ei.

— Nina, trebue să recunoşti că planul d-tale este cât se poate de fantastic. Nici vorbă, mă însor cu d-ta, căci un bărbat desigur că nu-şi poate dori ceva mai frumos decât să te posedă. Dar — dar — chiar aşa nu merge precum îţi închipui! O căsătorie, oricum, nu e un lucru care...

— Dar dece? Îi întrerupse vorba rămânând tot serioasă ca mai înainte... Bărbat şi femeie poartă hotărîrea căsătoriei în ei. Iar d-ta — baroane — datorezi străbunilor d-tale ca numai pe bază de căsătorie să ne apropiăm.

— Pentru încheierea unei căsătorii nu posedăm actele cerute, mai îndrăzni el să obiecteze.

Atunci ea deschise poşeta de lac şi predete omului uluit un număr de formulare, care purtau numere de înregistrare, pecetile autorităţilor şi semnăturile în perfectă regulă. — Iată aici extrasul d-tale de naştere, aici un certificat polițienesc al cetăţeniei d-tale. Te-ai cam bărbierit când mi-ai spus că crai de origină germană. Eşti la dreptul vorbind ceh, cel puţin din partea mamei. Un act de botez nu ţi se cere în Anglia pentru cununie. Aşa — acum fă-ţi obiceiul şi mai întreabă-mă cum am ajuns să îmi procur hârtiile astea. Sau... ai bunătatea să-mi cruţi răspunsul?

Da, o cruţă de orice întrebare, căci în ju-

rul lui se învârtea pământul: bucle auri
ochi albaștri, pulpe sculptate, în ciorapi d
piele de șarpe. O horă sălbatică, excitantă
jur împrejur o mare de mahernițe nevino
vate, albe, cu bumbișori galbeni. Apoi în
cepu iar să râdă. Incet, incetișor, ca cinev
încurcat care se refugiază într'un chicoti

Gongul răsună peste aerodrom și starte
rul făcu semn cu stegulețul, ca să arate pa
sagerilor că avionul englez e gata de por
nire.

Dinspre mare pătrundeau golfuri adânc
în uscatul sur. Sburau peste dune albe d
nisip, peste șiruri nesfârșite de umbrele d
plaje. Erau multele hotele de strand aștep
tându-și vizitatorii.

Aparatul englez plutea acum peste mare
Cerul devenea sur și apa se colora în cenu
șiu, cu străfulgerări sidefii din când în
când. Un vapor naviga înspre coasta engle
zească, și pasagerii avionului zăreau dâr
albă înspumată pe care vaporul o lăsa în
urmă-i. Pilotul manipulă sbor jos și aero
planul se supuse vâjâind acum aproape de
bine îngrijitul peisaj englez. Se vedeau
turme de oi mergând acasă, și apărură co
nace și castele englezești locuite de onora
bili lorzi.

Ceața se făcea mai deasă învăluind apa
ratul și ținutul. Sborul jos trecea prin nor
cenușii deasupra Londrei. Și însfârșit ră
sări Croydon, aerodromul Londrei. Inain

tară vameși și așteptau automobile. Altminteri totul estompat de ceață, prin care răsbătea din toate părțile spectral lumini turburi.

Nina și Jo, trecuți repede prin controlul vamal, urcaseră într'un luxos auto. Trecură podul Westminster. La stânga se întindea Trafalgar-Square, iar în fund se înșirau hotelele. Mașina trecu mai departe, după indicația Ninei, spre comuna suburbană Marlow.

— Tu cunoști locurile astea, Nino?

Intre timp introduseră între ei intimul „tu", cum se cuvine între oameni care sunt gata să-și unească existențele.

— Increde-te în conducerea mea, Jo. Cunosc Londra și încă o bună bucată de glob.

Bătrânul preot venerabil nu zăbovi mult pe tinerii miri. Cum rostise binecuvântarea, el și iscăli și stampilă actele și conform acestor acte baronul Iohannes de Kalen și văduva Nina Guyot erau declarați căsătoriți.

Ședeau într'un colțișor liniștit al unui hotel, iar înaintea lor stau cupele de șampanie spumoasă. Lin și ca din mare depărtare suspina o orchestră. După o mai îndelungată tăcere, în timpul căreia se uitase gânditor alături de ea, el o privi. In ochii albaștri ai Ninei, care îl fixau larg deschiși, licăreau două lacrimi mari.

Jo simți o durere în piept. Apucă mâna ei lăsată în jos fără de voință. — Nino, —

scumpa, blonda mea Nina, — nu fii as
tristă! In acelaș timp simți însă și el o gre
povară care-l apăsa, par'că să-l paralizeze
Frumusețea ei îl împânzea mai mult decâ
oricând. Pieptul ei se ridica și se lăsa su
rochia de mătase care-i modela strâns să
nii. Brațele ei albe, feciorelnice, radiau u
licăr ca argintul lunii.

Nina îl privi: — Tu trebue să-mi fii t
tul, Jo! Trebue, auzi? Să-mi arăți totdea
una o încredere deplină!

Intrebă la rândul lui: — Deoarece sun
tem acum uniți, Nina, poți să-mi spui, c
faci în viața ta? Eu din partea mea ți-am
explicat că nu fac parte din favorizați
soartei care dispun de mijloace din pri
sos, dar...

Ea îl întrerupse: — Ba da, acum poț
dispune de mijloace din prisos, căci tot ce
posed eu, e și al tău! Și posed mult, foarte
mult, Jo! Toate celelalte ți le voi povesti
mâine, poate mai târziu, căci seara de azi
— ea roși puțin, și părea a lăsa rușinată
ochii în jos — seara de azi — noaptea de
azi — e a noastră — numai a noastră!

Jo era încântat de felul ei liber de a vor
bi. Ii apăsă mâna, o duse la buze, apoi îl
privi în față: — Nina, să dăm deoparte
tot ce ne desparte. Există un drept, dincolo
de legile ce ne sunt impuse de oameni și pe
care tu totdeauna nu le-ai recunoscut.
Vom călca plini de îndrăzneală pe calea

pe care ne-am propus-o. Eu vreau să-ţi fiu un însoţitor devotat.

La dreptul vorbind îşi păru cam ridicol debitând pelteaua asta. Dar nu găsi alte cuvinte, şi în sine ştia, că Nina era mult mai meşteră la vorbe.

— Nu e dorinţa care mă mână spre tine, Jo! Te vreau pe tine, închinat cu totul mie, te vreau întreg!

Jo simţi, în momentul când ea rostea asta, o fierbinte voluptate pentru ea năvălindu-i prin vine. Mâinile frumoase, albe fluturau ca nişte păsări ameţite dinaintea lui. Corpul ei se alipi mlădiat de al lui turburându-l şi mai tare. — „Nino — Nino“ — murmură el; şi după o privire prin salon, care-l convinse că erau neobservaţi, o atrase spre el şi o sărută pentru întâia oară.

Nina cedă, răspunse cu sărutări la sărutări, dar deodată deveni gravă, şi apoi spuse: — Te miri de mine. Nu ştiai, în ce fel de categorie de femei să mă socoteşti. Am observat-o eri lămurit, când ţi-am comunicat deschis şi cinstit că sunt văduva unui asasin ghilotinat. Şi totuşi nu sunt nici diavoliţă nici vampă, dar nici înger, ci numai o femeie. Până acum femeia nu conta decât ca o umbră a bărbatului; nu purta o răspundere proprie. O femeie acum trebue să caute să fie ceva prin ea trebue să lupte pentru o personali-

tate omenească de sine stătătoare. Să devie om, în loc de a fi un obiect mai mult sau mai puțin distractiv mânat ca o păpușă de oameni.

Jo se uită fix în lumină.

Ea vorbi mai departe: — Trebue să se desvolte o altă femeie, mai puternică, cu mai multă suprafață, și cu mai multe rădăcini în forțele elementare. Majoritatea femeilor noastre sunt moleșite, căci au înțeles fals cultura. Se lasă nutrite de bărbat, ba mai înaintează și plângeri la autorități ca bărbatul să fie constrâns să-și întreție femeia. Femeia întreținută! Asta nu e cultură, nu e progres, e sclavie.

El zâmbea, legăna capul încoa și încolo, dar în acelaș timp se gândea la mica croitoreasă care-i intentase proces pentru excrocherie și trafic de căsătorii.

Firea femeiască simte mai întâi lumea și abia pe urmă pe bărbat. Plină de mister, plină de forțele întunecoase ale naturii, vine femeia la bărbat, invincibilă când nu voește să se dea. Iubirea ei e un regat în care te poate chema, sau pe care îl încuie pentru sine. Niciodată ea nu e posesiune, totdeauna ea e cea liberă!

Spre surprinderea lui, el o simți în brațele lui și dând capul înapoi. Și apoi porni un tremur prin trupul ei și cu amândouă mâinile încleștată de el, îl conjură: De aceea nu mă face niciodată

să simt, că trebue să mă anihilez în bărbat! El închise ochii căci vâjăitul repede al sângelui său îl făcea să ameţească.

Sus, în camera lor, ea îi veni în faţă: — Suntem foarte îndrăzneţi, Jo, că noi doi am ţinut, fără şovăire să ne aparţinem!

— Indrăzneţi? Sunt convins că oamenii ar socoti o laşitate.

— Ba nu, o îndrăzneală; a trece dincolo de opinia tuturor oamenilor, asta e curaj. Îi zâmbi încurajator.

Un val fierbinte de patimă arzătoare urcă în el. Voi să-i aprobe cuvintele, căci observa că ea ţinea la asta. Dar toate astea se înecară în vârtejul sângelui lui. — Te vreau numai pe tine! gâfâi el.

— O, ce drăguţ eşti! Şi ea râse cu lacrimi în ochi.

— Ştii, spuse el cu o voce care tremura de beţia aşteptării, aş vrea să fug cu tine. Undeva, indiferent unde. Nu-mi trebue altceva decât *tu*, nmai tu. Tu eşti un mister, o surpriză, o enigmă, dumnezeesc. În tine e sfinxul, care se desvăluie dar tot nu-şi dărueşte toată taina.

Tăcută ea ridică ochii spre el cu un râs fericit, puţin strengăresc. Şi pe când el o sorbea din ochi, sună muzica în urechile lui, şi iarăşi văzu imaginea corpului ei gol, cum îl întrezărise o clipită în camera din Berlin, cu toate desăvârşirile firesti, cu toate famecele cum şi le doreşte bărbatul.

O înlănțui în brațele lui. Și pe amândoi îi covârși legea veșnic sfântă a sângelui, și trăiră și respirară în voluptatea fără rezervă, care nu cunoaște margini.

5.

Când baronul de Kalen se trezi a doua zi, lumina palidă a diminetii plutea prin cameră, trebui să se desmeticească, abea apoi putu să gândească limpede. Atunci trăi din nou întâmplările zilei de eri și ale nopții. Ca o povară grea îi apăsa pieptul. Simțea mădularele moi ale Ninei, auzea respirația ei, lină și regulată. O tandreță fericită îi mai furnică vinele cu un fior întârziat. Apoi însă apăsarea grea i se întinse din nou asupra pieptului și o calculare rece începu îndărătul frunții lui.

Ce era acum de făcut? Rămânea el acum bărbatul acestei femei? Vorbele ei de ieri fuseseră destul de lămurite. Niciodată femeia asta nu se va subordona. Era un om de sine stătător, simpatic, frumos, dar și dominator și exagerat în vederile sale. Iar el — devenise atârnător, căci cine era el, baronul de Kalen? Își apărea ca o figurină din teatrul de păpuși. Nina juca rolul eroinei — decum s'ar fi ivit un alt bărbat în

viața ei aţâţându-i simţirile, el, baronul de Kalen devenea iar numai omul de ocazie.

Dece Jo i-ar dărui femeii acesteia deplină încredere? Credea a cunoaşte deajuns femeile, căci în cincisprezece-douăzeci de ani studiase destule. Erau femei care drept vorbind aveau numai vanitatea şi cochetăria sexului, dar erau oare adevărate femei?... Şi iată-l iarăş în faţa semnului de întrebare, şi răspuns nu găsea.

Vedea aproape cu o realitate fizică deschizându-se o prăpastie lungă, neagră între el şi femeia asta frumoasă, o râpă întunecoasă, din care rânjea în sus spre el dezastru şi pierzare. Îi devenea un chin să mai stea culcat aici. Degetele ei se jucau în somn cu perne, şi un şir alb de dinţişori ca perlele se săpaseră în buza de jos, încât roşeaţa la locul apăsării se schimbase în pete vânăt-albe.

Chinuitoarea strângere de inimă creşcu în el. Ca pentru a se elibera, el întinse braţul şi trase deoparte draperia ferestrei. Soarele bătea în zidul roşu din faţă şi acum auzi şi sgomotul străzii.

— Nina...!

Dură câtva până ce se trezi şi ea. Sări mlădie din pat şi trecu în camera de baie. Îl frapă, că-i dăduse o bunădimineaţă foarte neglijentă. La o sărutare de dimineaţă nici nu se gândise. Când se întoarse înviorată din camera de baie, îşi exprimă mi-

rarea că încă nu se sculase. Purtarea ei ciudată îl desmetici. Îl cuprinse o contrariere, și răspunsurile lui la întrebările ei fură morocănoase.

Ședeau în salonul de jos pentru micul dejun. Ea spuse atunci fără legătură: — Trebue să te asiguri la o societate de asigurare, Jo. Am să merg îndată după dejun la un notar pe care-l cunosc și voi rezolva totul. Cel mult mâine vei fi apoi așa de bun și o să semnezi polița.

— Să mă asigur? La ce? Pusese întrebările astea aproape mârâind.

Ea curăță tacticos un măr de California, tăie unul în felioare și băgă una din ele în gura lui. Lui i se păru că era ca o mamă care vrea să-și liniștească copilașul cu un zăhărel.

— E dela mintea omului că trebue să te asiguri. Ți se poate întâmpla ceva, și eu m'aș găsi atunci cu grijile mele singură în lumea largă. E datoria unui bărbat să facă asta!

— Și de ți s'ar întâmpla ție ceva, aș sta eu singur cu grijile mele în lumea largă, întâmpină el cu amărăciune.

Ea se făcu a nu auzi amara ironie din cuvintele lui. — Ca baron de Kalen ce ești, Societatea nu ar găsi nimic nefiresc dacă ai contracta o asigurare pe un milion.

Acum el trebui să râdă. — Un milion?

Nu ești prea modestă, Nina, și toată stima pentru tine, te pricepi în chestiile materiale!

Ea isprăvise cu micul dejun. Puțin după asta ea se înapoiă în salon într'o rochie de stradă care-i stătea minunat. Cu mâna ei frumoasă îi trecu drăgălaș prin păr, și apoi ea se aplecă și-l sărută. Dar sărutarea asta era reezrvată și nici pe de departe nu era de comparat cu mângăerile ce-și dăruiseră în noaptea aceea.

— Ce-i cu tine, Nina? întrebă el, cu o îngrijorare tremurată în glasul lui.

— Nimic nu-i cu mine, Jo. Repede se aplecă spre el șoptindu-i în ureche: — Ziua trebue să ne stăpânim, căci suntem în Anglia puritană.

Nina plecă. El se uită lung după ea și observă că în mersul ei se trăda ceva șovăelnic.

Dură mult până ce Jo își reveni în urma acestei subite schimbări la Nina. Să nu fi fost el târît totuși într'o aventură nebună? Și asta mai ales prin propria lui slăbiciune de a ceda totdeauna așa de orbește.

Muncit de griji vru să se ridice, când un domn se apropie de masa lui și după o înclinare, măsurată și militărească, îi întinse mâna. — Kalen, nu zău, d-ta ești?

Jo se ridică și nu luă încă mâna. Nu-și putea aduce aminte de omul acesta. — Scuzați, — de unde vreți să vă...?

— Ei, vezi, eram convins că ești d-ta. Ne cunoaștem din timpul războiului. D-ta erai la Bruxelles ofiter de comandatură, iar eu... vânător de oameni în serviciul secret german. Ei, s'a desghețat acum puțin memoria d-tale, d-le baron?

— A! Wrede — d. Wrede! Da.. acum îmi aduc aminte. Erai în Secția III B. comisar secret sau așa ceva. Jo nu era de fel bucurat de revederea asta.

— Nu, nu, eram deja comisar secret și nu „așa ceva", răspunse înțepat Wrede. Cum îți merge d-le baron? Spune-mi te rog, începu să-l descoase criminalistul clipind din ochiul stâng înspre ușa, prin care tocmai ieșise Nina, ce era miraculoasa Venus, cu care ai luat aci masa? Tot mai ai strașnicele d-tale succese la licuricii blonzi?

Jo luă o expresie glacială.

— Miraculoasa — Venus, cum îți place d-tale să te exprimi, d-le Wrede, e soția mea !

Wrede luă o poziție respectuoasă. — Scuză, d-le baron, nu voiam câtuși de puțin să te ofensez pe d-ta sau pe soția d-tale. Era numai expresia admirației mele. Încă odată, scuză-mă.

Jo se și împăcase. Întinse fostului camarad de război de pe vremuri mâna.

— Ei, Wrede, atunci să cinstim revederea cu o sticlă de șampanie, dacă n'ai nimic contra.

Wrede luă loc în fața lui Jo. Sticla de Veuve Cliquot desgheța limbile. Schimbară amintiri de război, ca între foștii combatanți. Trecură la politică, discutară criza economică, și reveniră însfârșit la veșnica temă: femeia. Aveau amândoi destule experiențe în direcția asta.

— V'ați făcut voiajul de nuntă în Anglia, Kalen? întrebă curiosul camarad.

— Da, răspunse cam monosilab Jo, rezemându-se în speteaza scaunului într'o poză de mulțumire cam făcută, cum o găsești la anumiți bancheri care încă nu au primit citarea la parchet.

— La Berlin ai jucat la teatru, Kalen?

Jo se miră că Wrede era așa de bine informat.

— Fiind în serviciu în Berlin, ți-am citit uneori numele în prese. Când dai de numele unui cunoscut, te interesezi, nu-i așa? își complectă criminalistul cuvintele de mai înainte.

— Așa dar tot mai ești în serviciu în poliție?

Wrede strânse din umeri. — Cum vrei s'o iei, Kalen. Ramura mea era mai 'nainte contraspionajul, mai e și azi câteodată de lucru la secția asta. Altfel ca mai 'nainte firește, multe noutăți criminale... Criminalistul întrebuința vorbe ocolite.

— Și ești pe-aici în interes de serviciu?

Wrede strânse iar din umeri. — Nu

chiar așa direct. Oficial, îmi petrec aici un concediu, cu prilejul acesta vizitez expoziția criminalistică din Scotland-Yard. Metodele îi ziua de azi s'au științificat, așa primitiv ca mai 'nainte vreme nu se mai lucrează. Făcu o mică pauză, apoi clipi șiret din ochi și-și complectă vorbele: — D-tale îți pot spune, — sunt aici pe urmele unei bande care face negoț de suflete omenești.

— Negoț de suflete omenești? Jo privea neîncrezător.

—Da, Kalen, cu suflete de oameni! Sunt în timpuri moderne și se lucrează cu alte mijloace. Oamenii se adaptează, cinstitul ca și necinstitul. Delictul și crima au devenit o știință, și sună par'că grotesc când susțin că nivelul crimei s'a ridicat. Pungașul genial renunță azi la case de bani, aventurierul care își dă loviturile la Viena sau Berlin, la Cairo sau Buenos-Aires, nu știe dacă chiar în ziua următoare nu va fi luat în primire la Londra de poliție.

Lui Jo îi trecu la aceste vorbe un frig prin măduva spinării.

Se gândea la „debutul" său din hotelul berlinez, și la costumul lui sărăcuț.

— Acum lucrurile se fac mai rafinat, în orice caz mai nescrupulos. Azi mi-ți trăește așa un șef de bandă poate ca membru al celei mai bune societăți, într'una din metropole; își trimite agenții lui sau, și mai bine agentele lui în voiaj. Aceștia caută...

sinucigași, oameni desnădăjduiți care se află în preclipa naufragiului. Sunt preluați de agenți. Sunt trimeși în sanatorii de rangul întâi, sunt nutriți princiar, li se dă bani din belșug, și în felul acesta, acești închinați morții, trăesc splendid un an în huzur și plăceri.

— Cum așa... „închinați morții"?

Wrede strânse din nou din umeri, dar în gestul acesta era știința unui om, care părea avea experiență în acest domeniu. — Acestor persoane li se face la Londra, la New-York, Paris, undeva, o asigurare pe viață pentru o sumă colosală.

— Ei... și...?

— Când contractul e în formă și prima rată plătită, cel astfel din senin fericit este lăsat iarăș, după un an sau uneori și ceva mai mult, pradă mizeriei. El, care în noua viață se lăfăise în bunătăți, e lăsat subit lefter. In cele mai multe cazuri se mai găsește, pe deasupra „întâmplător" tocmai în vreun colț pierdut al lumii, în stepe, în pampas, în pădurile virgine, departe pe cât se poate de cultură. Acum îl lovește desnădejdea, brusca prăbușire, din fericirea nemeritată în nenorocire, — sfârșitul e sinuciderea. Atunci vin posesorii poliției de asigurare și încasează suma asigurării pe viață. Nu-i asta o afacere, Kalen?

Jo vru să se arate superior. — Nicio afacere fără risc, dragă Wrede. Dacă, să zi-

cem, un asemenea candidat la sinucidere are cap să pună deoparte în acel an ceva din veniturile lui, ba și chiar de nu o face, tot poate câte unul din ei în anumite împrejurări să reia lupta cu viața.

— Sigur e că de murit tot moare! De asta poartă de grijă managerul acestui institut de trafic de suflete, obiectă laconic comisarul Wrede.

— Așadar — un asasinat?

Wrede confirmă numai din cap, își goli cupa, apoi spuse așa ca în treacăt: — Se află femei tinere, frumoase, care caută bieți pârliți. Îi zăpăcește, se cunună cu ei, îl asigură, și într'o zi — sau mai bine zis într'o noapte — tânărul soț este expediat pe lumea cealaltă. Tânăra văduvă câștigă un bun comision din combinație...

Jo sări în sus, în fața lui urcase o roșeață de apoplexie. — Ia dă-mi pace cu poveștile d-tale fioroase! Glasul îi suna dogit, răgușit. Agitat fără salut de despărțire, ieși din salon.

Comisarul Wrede privi lung după fugarul turburat, apoi își mai turnă un pahar și-l goli dintr'o sorbitură. Baronul Kalen comandase șampania, chelnerul însă avea să prelindă plata dela mosafirul, rămas în urmă. Bine, va achita. Mai bău și restul, în timp ce în sinea lui se mira că baronul Johannes de Kalen poseda niște nervi așa de slabi că nu putea suporta măcar o întâm-

ră, care suna destul de sinistru, dar era totuși întemeiată pe adevăr.

Wrede mai cugetă îndelung, căci o cunoștea doar pe Nina. Dar cum îl lovise fericirea tocmai pe baronul Kalen să-i devie soț legitim?

Baronul Kalen ieși ca o furtună din hotel. Îi era necaz pe criminalistul înâlnit. pe ideile lui sumbre. Așa îl știa încă din Bruxelles, când activa ca „secret" în serviciul supravegherii. Încă pe atunci ulua pe ofițerii comandaturii cu năzbâtiile și trăznăile lui...

Trecuse după amiaza. Jo cutreera străzi, localuri, cutreeră un parc al cărui nume nu-l cunoștea. Se afla în Londra, atâta știa.

Se lăsă noaptea. Teatrele începuseră. Valul automobilelor se mai potolise. „*Where am I here?*" întrebă el pe un policeman, care se plictisea în colțul unei străzi.

Lungul gardian tresări puțin, apoi răspunse într'o nemțească perfectă: — Vă aflați pe cheiul Tamisei, aproape de Tower, domnule". Jo mulțumi și păși mai departe.

Lungul „Bobby" se uită după el și se cufundă iar în monotonia serviciului său.

Acela era așadar Towerul. Niciun alt edificiu al vreunei metropole n'avea un istoric mai impresionant ca Towerul, citadela de pe vremuri a Londrei. De veacuri palatul

deasupra Tamisei întunecatele ziduri. Jo își aminti din ora de istorie, că unele pietre adânci ale temeliei fuseseră puse încă pe vremea lui Iuliu Cesar. Negre și sumbre ca și zidurile exterioare erau și episoadele din istoria engleză, ce se desfășuraseră aici. Câți bărbați nobili, câte femei frumoase oftaseră în această temniță. Lacrimile multor oameni au curs aici, și pe filele istoriei sunt însemnate multe nume ilustre de închinați călăului. Sărmana Lady Jane Gray a fost decapitată aici; liniștită, rugându-se până la ultima răsuflare pentru crudul ei soț, pași Anna Boleyn spre eșafod.

Pe Jo îl trecu un fior. Amintiri sângeroase răsăriră în el, și ceva nelămurit, neliniștitor plutea în juru-i, ceva ce nu se putea vedea nici prinde. Dar de simțit, de bănuit instinctiv se putea. Mirosea a sânge, o atmosferă dulceag-grețoasă. Merse mereu înainte, fără țintă.. La hotel nu voia să se înapoieze. Nu, nu voia, să dea ochi acum cu femeia asta, nici să-i audă râsul cinic, nici să suporte cinica luare în râs care fulgera din ochii albaștri, frumoși și care puteau răni mai rău ca sfârcuri de bici.

Regent-Street, strada cea mai distinsă a Londrei, lua seara o altă înfățișare. Londra se plimba. Depe trotuarul opus răsuna muzică. Șase fineri se constituiseră într'o asociație corală, pe când al șaptelea cu o șapcă întinsă spre trecători cerșea un obol. Erau

lucrători șomeri, care făcuseră războiul. Dar un poliçeman cu bastonul de cauciuc puse capăt reprezentației muzicale — mai bine zis jenantului cântec al foamei.

Pe la colțuri începură a răsări de pretutindeni „fetele", așa zilele „birds" de care Angliei puritane nu-i prea place să se pomenească. Jo își opri privirea pe o ființă firavă, cu păr ca mătasea porumbului, care se uită în sus spre el cu niște ochi înfometați.

— *No, my girl!* spuse Jo zâmbind fetei cu aerul său de gentleman. Fără voie, bâgă mâna în buzunar, fata adulmecă bani, fie și de pomană. El îi întinse o monedă mai mare. Fata nu mai putea de uimire. De când bătea ea trotoarul încă nu i se 'ntâmplase, ca un bărbat să dea o liră și să meargă mai departe.

Jo trebuia să-și spună că nu era mare deosebire între el și femeiușca asta care se oferea spre vânzare. Tot numai din motive bănești se vânduse el Ninei, căci altfel nu se putea numi târgul. Și mai vine și criminalistul ăsta Wrede să-i îndruge la povești fioroase. Să facă oare parte Nina din acele femei care vor numai să poseadă un nume răsunător? Își dădea banii, ca să se poată numi baroană? Și ce era cu milionul cu care trebuia să-și asigure viața? Nu era asigurarea asta numai un act al unei tragedii, care-și are obârșia într'o comedie, ca ace-

lea ce se puteau vedea pe scenă? Un intermezzo erotic? Da, nimic altceva. Jo era cel puțin așa de sincer să admită că erotica a jucat în cazul de față rolul mai mare. Numaidecât după asta venea însă chestia profetului. Bani avea Nina, asta era fapt sigur. De unde-i avea, cum îi câștigase sau îi mai câș'iga încă, asta n'ar putea-o afla Jo niciodată. În chestii bănești Nina rămânea de-o mulțenie ciudată.

Jo se urcă însfârșit într'o mașină, ca să se întoarcă mai repede la hotel. Multe ore umblase hai-hui, fără pace, fără țintă. Ca să scape de gândul chinurilor că femeia lui, blonda lui Nina, ar putea să fie o criminală. Dar era ea Nina lui? Se trezise în el totuși vreun sentiment care era mai tare decât pornirea egoistă spre cele materiale? Iubea el pe Nina? La întrebarea aceasta Jo nu putea găsi un răspuns. Dar la dreptul vorbind ce lucru era acela „dragoste"? Până atunci nu cunoscuse adevărata dragoste. Asta și-o mărturisi singur. Opri mașina și cumpără un ziar ca să-și mai abată gândurile. Dar poftim, și aici.

Doi tineri își curmaseră eri viața aruncându-se împreună în Tamisa. Motivul: Dragostea. Așa scria „Daily Mail".

Să existe oare într'adevăr ceva mare, nemărginit, pentru care să fii în stare să mori? Așa trebue să fie, căci adesea ziarele vestesc tragedii ale dragostei. Un inginer

lipsit de lucru, și-a împușcat soția și cei trei copilași ai săi. Autorul acestui împătrit omor a fost împiedicat de vecini să-și curme și el viața. La poliție a arătat că această faptă fioroasă a săvârșit-o din dragoste pentru ai săi. Plânsul soției și al copiilor după pâine nu-l putuse îndura mai mult. A luat atunci revolverul și a devenit ucigașul a lor săi, pe care-i iubea. Ce putere misterioasă era aceea, care era numită de oameni iubire — pentru care putea cineva să moară și să devină asasin? Această forță, lui, gustătorului de plăceri, jucătorului, profitorului, îi rămăsese necunoscută. Pentru el femeile erau scop în sine, egoist, material, — „sursă de arginți", obiecte de plăcere care dădeau și primeau și de care nu-ți faci prea multe scrupule.

Mașina stopă în fața portalului impozant al hotelului. Portarul îi ajută lui Jo și privi uimit la omul care-i lăsă în mână un bacșiș princiar.

Jo se duse întâi în camera lui, ca să se schimbe pentru masa de seară. Apoi trecu jos unde Nina desigur îl aștepta.

Sala de restaurant a hotelului, era azi, în contrast cu aseară, plină până la ultimul loc. Din candelabre falnice se revărsa o lumină lăptoasă peste covoarele roșii, peste argintării și porțelanuri, peste smokingurile domnilor și decolteurile doamnelor. Privirile se întorceau spre el când pășea pe

drumul mijlociu. Şi aici frapa apariţia lui distinsă. El însă nu dădea atenţie celor din jur, privirile lui căutau pe Nina, căci directorul de serviciu îi spusese că d-na baroană era în sala restaurantului. Şi într'adevăr, într'o firidă o zări luminoasă, iar ochii ei râdeau în întâmpinarea lui, niţel tachinători şi ironici. Surprinderea lui crescu, căci văzu pe Wrede alături de soţia lui. Sărută mâna Ninei. Se mira în gândul lui că nu i se puneau întrebări. Nici Nina nici Wrede, nu găseau nefireasca îndelungata lui absenţă. Devenise deja de prisos? Nu-i mai lipsea Ninei deloc?

— Am vrut să cunosc puţin Londra, Nina, se scuză el. Ea aprobă numai uşor din cap, apoi se întoarse iar spre Wrede reluând convorbirea, pe care sosirea lui o întrerupsese.

— Dreptul, mai bine zis noţiunea de drept, s'a născut în momentul alipirii familiei de clan, de trib, aşadar de stat... Wrede aruncă o privire iscoditoare spre Jo. Când acesta nu reacţionă de fel, ci întinse a lene mâna spre coşuleţul de argint şi frânse o pâiniţă, Wrede vorbi mai departe. In stadiile primitive a desvoltării omenirii, în viaţa hoardei decidea numai forţa fizică sau viclenia dibace. Cel mai slab se supunea în mod fatalist soartei lui sau îşi căuta avantajul atacând la rându-i pe cei mai slabi, pentru a se despăgubi.

— Așa dar forța era singurul drept, cum în viață, cum și în natură forța e în general dreptul? întrerupse întrebând Nina.

Chelnerul veni și aduse lui Jo lista. Acesta alese și comandă, și privirea lui o întreba și pe Nina. Ea înțelese, neagă ușor din cap și privirea se și fixă din nou pe figura lui Wrede, ca și când n'o interesa decât desvoltarea noțiunii de drept. Jo se simți stingher, de prisos. Din convorbirea despre putere și drept nu pricepuse nimic, în genere el nu putea lua parte la discuția asta, căci dreptul însemna pentru el tot una cu închisoarea, judecător, procuror și temnicer. Găsea ridicol ca doi oameni — și tocmai Nina — se puteau întreține despre niște teme atât de puțin plăcute.

Wrede își reluă expunerea față de Nina.

— Concepția dreptului nu a fost niciodată ceva statornic d-nă baroană. A fost supusă unei necontenite schimbări înrâurite de caracterul națiunilor, de climă, de nevoile economice. In Oceanul Pacific e absolut legal, când te strecori noaptea în coliba vrăjmașului tău, îi tai beregata și-l jefuești. In țările cu noțiuni de drept așa zise moderne aceeaș faptă e privită ca asasinat și tâlhărie cu omucidere.

— Nici vorbă, dela sine înțeles, interveni de data asta Jo, pe un ton dârz, iritat.

Nina se plecă puțin înainte, își înfipse monoclul în ochiu și-l privi cu ochi pe ju-

mătate închiși pe Jo. — Dece... „dela sine înțeles”?

— Un om care atacă vicleneşte, pela spate, pe un altul, să-l omoare, e un asasin, un tâlhar, merită pedeapsa cu moartea. Obrazul lui Jo se roșise, în răspunsul lui era iritare.

Ea zâmbi fin, ironic. Dințișorii albi i se săpară în buza de jos. — O, legalistule nesovăelnic, îl zădări ea, te simți membru al națiunilor culturale, admiți ca drept, numai ce simți tu că e drept.

— Uf, dreptul — asta e problemă universitară pentru juriști, fie la ei acolo, ripostă cl morocănos.

In Pacific, modul tău de a vedea precum a expus adineauri d. Wrede, ar fi socotit ridicol.

— Eu mă aflu în Londra și nu în Pacific, Nina. Și nici nu mi-a trecut vreodată prin gând să-i deranjez pe stimabilii din Pacific.

—Dar mie da, dragul meu! Zâmbetul ei îi reapăru și [illegible] în râs se făcu și mai vădită când c[illegible]nuă: — Deprinde-te încetinel cu gândul că vom pleca în călătorie spre Pacific. Am interesele mele în minele de aur din Noua Caledonie, și tu, înaltul meu șef administrator, ar trebui, nu 'ncape vorbă, să cunoști această regiune. Nu ești și tu de părere? Cu ocazia aceasta am putea vizita și Legihtnind Ridge...

— Dar pe unde e asta?

— Unde e? E în Australia de vest, adânc în stepă, într'un ținut unde nu se află case, păduri, nici animale. De acolo ne ducem la Coober Pedy, asta înseamnă în limba băștinașilor cam „om alb într'o gaură".

— Și ce vrei să faci acolo, Nina? Sunt într'adevăr curios, până acum m'am interesat prea puțin de geografie.

Ea cochetă cu el. Jucându-se puse degetele ei pe mâna lui. — Să caut și să găsesc opale, asta vreau acolo. Mie îmi aparțin câteva „camps", și așa, e bine când proprietarul se arată din vreme în vreme pe-acolo.

Jo se uită la Wrede, apoi la Nina, căci nu pricepea dacă era luat peste picior, sau dacă Nina plănuise cu-adevărat această călătorie.

— Inclini și tu la părerea, că opalele aduc nenorocire? întrebă ea, din nou cu un licăr mucalit în ochi.

— Un prieten al Cleopatrei a fost exilat din pricina unui opal; de când cu întâmplarea asta, mulți cred că opalele sunt pietre aducătoare de nenoroc, interveni Wrede.

— Auzi, auzi! râse ea, cochetând vădit cu Wrede, sorbi puțin din pahar, apoi spuse: — Ce ne pasă nou de Cleopatra? Ce ne pasă de romanul dragostelor ei? Nu cumva să renunț la terenurile mele, să le dăruesc, pentru o părere, o superstiție a fricoșilor în contra opalelor?

— Intenționați într'adevăr să întreprindeți voiajul acesta, d-nă baron? spuse Wrede privind-o cu oarecare admirație. In Jo se trezi o vagă gelozie.

— Firește că fac voiajul, și tot așa de firesc găsesc, ca bărbatul meu să mă însoțească în această călătorie.

— Eu încă nu m'am împotrivit, Nina dragă, interveni Jo.

— Nici nu ți-ar folosi la nimic, scumpul meu, întâmpină ea repede.

El se uită lung la ea. Ce era în întâmpinarea asta a ei? Voia dânsa să arate aici, în prezența acestui cunoscut, că el era atârnător de banii ei? Asta ar fi fost grosolan, lipsă de cruțare, asta ar fi fost — constrângere, ca să-l hotărască să facă totuși ceva, ce altfel poate ar fi refuzat.

— D-le Wrede, nu vrei să continui conferința d-tale despre drept?

Asta era iarăș pentru Jo un semnal ca să tacă. Simțea că ea se amuza pe contul său, că vederile lui erau pentru ea cu totul lipsite de interes. Inciudat își umplu paharul cu vin negru, care curgea gros ca uleiul.

Nina îl asculta pe Wrede care mânuia ca un docent universitar această materie. Cunoștea, evident, popoarele primitive, căci stăpânea excelent moravurile și obiceiurile lor, concepțiile lor, și ajunse la urmă a explica noțiunile: cultură și civilizație. — Noi

credem, când avem telefon, poștă aeriană, radio și calorifer, că posedăm și cultură. Zelul discuției îl făcu să alunece din subiectul lui. — Cultură e altceva, cultura e contra distrugerii, e pentru dreptate, care trebue să poarte de grijă ca fiecare om, sărac sau bogat, să poată trăi și exista, dacă conlucrează la clădirea țării lui...

Jo se necăjea. Il plictisea conversația asta, la care el nu lua parte. Era revoltat în sinea lui că nevastă-sa i se adresase comisarului cu d. Wrede. De ce-i arăta Nina atâta intimitate? Nu dorea în nici un caz ca din această cunoștință de voiaj să se desvolte o prietenie. El voia să fie cu Nina singur, avea și el planuri pentru viitor, pe care voia să le expună soției lui, prudent, pipăind încet terenul. Pentru asta îi trebuiau ore liniștite, singurătate, nu prieteni de casă, care sforăiau cu teme profesorale, dar în fond cine știe ce scopuri urmăreau.

Ea zâmbi cam ciudat, când ripostă: — Cultura servă așadar ca să facă să dispară lipsa și mizeria? Dar dacă un stat cultural intră într'un război...?

— Pe tine — ca femeie — nici nu te prinde să te amesteci în asemenea probleme, zău Nino, interveni Jo diplomatic spre a le curma taifasul.

Ea îl pedepsi numaidecât: — Cum aud dela Wrede tu ți-ai apărat patria de pe scaunele comandaturii din Bruxelles. Așa că

în materie de experiența practică militară și de război nu ai nici tu de unde să fii mai tare.

Fu un moment penibil. Când situația se înseninâ iar puțin, Wrede se ridică corect, dar hotărît în fața mesei și sărută mâna Ninei. Salută, se făcu a nu vedea că Jo nu-i întindea mâna, și plecă.

— Te porți ciudat, îl mustră Nina, când Wrede nu se mai vedea. Privirea ei părea ca voalată, îndelung, îndelung privi fix peste masă 'ncolo, evitând a se uita la Jo. Apoi spuse uniform, ca și cum ar vorbi unui nevăzut, din depărtare: „Totul la femeie e o enigmă", spune Nietzsche.

El simți imbold să fie ironic. Răspunse : — Nietzsche adaugă: „O enigmă, a cărei rezolvare e copilul". O privi, încrețindu-și buzele.

Ea nu-și schimbă atitudinea. Răspunse: „Dar nu unul dela tine". Apoi se ridică brusc și ieși fără salut din salonul restaurant.

CAPITOLUL 6.

In camera comună Jo se făcu mic și modest. Apropierea femeii îl amețea ca vi-

nul. — Auzi, spuse el Ninei, nu vreau să întreb și nu cer răspuns. Trăește cum vrei să trăești, numai una te rog, rămâi la mine, căci nu aș putea suporta să-mi lipsești.

Nici un cuvânt nu veni depe buzele ei, numai parfumul pielii ei vorbea, părul ei părea că are pârâituri electrice, ochii îi luceau fosforic ca ochii de pisică. Ea sta, ca gata de săritură, sălbatică și neîmblânzită, radiând voința de a nu se lăsa niciodată îmblânzită.

O privea în toată frumusețea ei goală. Sta fără de jenă și totuși iarăș cu acel aer de nevinovăție, ce-l găsești la copii. Il privi cu ochi mari, apoi privirea iar i se pierdu în gol, undeva. Avea par'că marea artă de-a-și ieși din făptura ei ca dintr'o mantie. Lui i se tăie răsuflarea. Iar îl năpădi beția vijelioasă.

Ea se apropie de el. Ii netezi ușor părul. Bărbatul era palid, ca istovit. Și nespusă era oboseala care-l cuprinse. Luă mâna ei, o sărută, băigui ca lunatic: — Tu — ești — pierzania — mea...! Așa e...?

Până acum se amăgise totdeauna a crede că el cunoștea femeile. Și acum trebuia să descopere că femeia aceasta îl fascina. Toate femeile de până acum erau covârșite de Nina, niciuna nu o ajungea. Indelung căuta el să aprofundeze, ce dormita în femeia asta.

Iarăș veni noaptea și odată cu ea frica de ceva grozav. Nu îndrăznea să se culce. Și când se culcă, i se năzăreau în întuneric pe tavan litere de foc, care preveneau: „... și în cursul nopții — tânărul soț — era trimes — pe lumea ceal...”.

Tresălta speriat. Era scăldat în sudoare. Avea friguri și mâna lui căuta comutatorul lămpiței de noapte. Astea fuseseră cuvintele de prevenire ale comisarului Wrede care-i povestise de banda, care practica excrocheriile cu asigurările pe viață și care nu se speria nici de asasinat. Lămpița arunca licărul ei peste patul Ninei. Dormea liniștită, respira regulat, își întindea membrele iar capul frumos odihnea pe perne ca, figura desăvârșită a unei statui de marmoră. Nu, cât cerul și pământul, femeia asta, făptura asta îngerească, nu putea fi o ucigașă — nu, niciodată!

Cinci zile trăi Nina cu Jo în toată fericirea. Cinci zile și cinci nopți li se rotunziră ca un lanț de aur. Inimile li se scăldară în soare, ochii lor sorbeau lumină, dragostea spumega ca vinul. Diminețile ea sărea din pat, cântând în timpul băii, cântând în timp ce prepara micul dejun. Căci îl luau la ei în cameră, ca să fie neturburați. „Dragule, nici ești, cu mine?” întrebă ea ca o fetiță naivă. Și el spunea „da, aici, cu tine” și o săruta, pe mâini, pe păr, pe gură.

El îi dăruia flori, trandafiri splendizi ri-

sipea pe patul ei. Şi ea se întindea molatic în marea fabuloasei splendori, pe când el sta lângă patul ei, contemplând-o vrăjit, în extaz. Apoi ea îi lua mâna, îl atrăgea spre ea, şi el era captiv fără voinţă...

Intr'a şasea zi el se pomeni cu ea plecată în călătorie. Jo se întorcea dela o plimbare cu maşina, când găsi în cameră pe biroul lui o scrisoare, cu literele drepte, lungi, tăioase, caracteristice scrisului Ninei.

„Dragul meu! Chestiuni grabnice mă silesc să călătoresc imediat. Nu întreba încotro. Vor trece mai multe zile, poate şi săptămâni. Dar cu gândul sunt la tine. Adresează-te advocatului Burns, la London-Bridge, care-ţi va supune spre semnare contractul de asigurare. Prima, ca şi spesele de notariat sunt achitate. Burns are ordin să-ţi numere o mie de lire, cu care poţi face faţă trebuinţelor momentane. Te rog nu întreba şi aşteapt-o pe Nina."

El privea buimac, încremenit, foaia scrisă. Ce se întâmplase? Ce chestiuni sileau pe Nina să plece aşa de subit: Se dojenea amarnic, se făcea tâmpit, dobitoc, că neglisase să discute cu Nina totul, pe faţă.

In dimineaţa următoare, poşta aduse o scrisoare dela advocatul Burns:

„Stimate domnule de Kalen! Soţia dv.

m'a instituit custode al averei d-sale și m'a împuternicit să contractez pentru dv. o asigurare pe viață. Vă rog deci să vă prezentați personal la biroul meu pentru semnare și cred că nu vă deranjează dacă stabilesc ca termen după amiaza de mâine. Doamna soția dv. a dispus ca să vă pun la dispoziție una mie lire. Am să vă număr săptămânal din această sumă deocamdată câte două sute cincizeci de lire, căci această rată ar fi îndestulătoare ca să facă față șederii dv. la Londra. Al dv. devotat *Davis Burns*."

Jo fu întâi buimăcit, apoi ca lovit de un glonte, apoi isbucni în el o furtună de furie fără margini. Advocatul acesta englez avea obrăznicia de a-i vorbi ca unui burghez oarecare. Pe deasupra nemaiauzita neobrăzare ca să-i plătească în rate săptămânale suma de o mie de lire stabilită de Nina. Măsura asta crescu și mai mult furia lui. Fiindcă reșteș, se va duce acolo, să-i spuie acestui specimen de advocat că trebuie să pue imediat pe masă cele o mie de lire, altfel va putea ajunge la adânci bătrâneți înainte ca el baronul, să semneze contractul de asigurare.

Un alt gând îi trecu prin creer. Nu cumva Nina era aceea care hotărîse ca suma să se plătească în rate? Două sute cincizeci lire pe săptămână? Atunci ar trebui în orice caz patru săptămâni pentru ridicarea celor

nie de lire. Să fi având Nina de gând să
psească patru lungi săptămâni?
Intrebă pe directorul hotelului: — Cu-
noşti d-ta pe advocatul Davis Burns?
Cel întrebat privi cam surprins:
— Burns? Biroul de advocatură depe Lon
don-Bridge? Hm! Sir, sper că nu vă gândiţi
să intraţi în legătură de afaceri cu oamenii
aceştia?
— Burns mi-a fost — recomandat.
Managerul înalţă din umeri. — Firma
asta nu se bucură în anumite cercuri, mai
les la concurenţa sa la Tamisa Embank-
nent, de reputaţia unor procedeuri comer-
iale ireproşabile.
Jo mulţumi scurt şi-i fu necaz pe sine că
ntrebase pe managerul hotelului. Ce-o fi
ândind acesta despre el!
Căută să se întâlnească cu Wrede. Nu
utu da nicăeri de el. Ştia că locuia într'o
ensiune din Hendsonstreet. Când întrebă
colo, i se răspunse că Mr. Wrede plecase
u trenul disdedimineaţă, şi că nu lăsase
orbă dacă şi când se va întoarce.
Să fi stat Wrede în legătură cu Nina? Ia-
şi se simţi muşcat de gelozie. Işi aminti
seara când Wrede şi Nina discutaseră
robleme de drept şi cultură. Wrede arun-
ase atunci baroanei priviri frapant de ad-
irative, restul atitudinei lui lăsa de ase-
enea să se conchidă că se interesa foarte
ault de Nina. Şi doar ieri încă Wrede spu-

sese în treacăt lui Jo, că trebuia să mai r
mâie măcar două săptămâni încă la Lo
dra. Jo își mai aminti apoi că Wrede vo
bise de un inspector Hichens, din servic
Scotland Yard-ului și care era bun priet
cu el. Poate că era posibil de aflat prin H
chens, unde se găsea acum Wrede. Luă
taxi și merse la Scotland Yard.

Mr. Hichens era un domn cărunt și j
vial; cam aspru și necioplit, dar încolo
perlă de om.

— O, Wrede, e prietenul d-tale, Sir? tunci te pot felicita. Un băiat periculos dar ce mai om, pușlamaua!

Mr. Hichens roti de câteva ori mâna pe tru a întări și mai bine cu acest gest valo rea colegului criminalist. Când văzu mut surprinsă a baronului, față de expresi sale, isbucni în râs.

— Scuză-mă, Sir, dar când inspector Hichens spune despre un om: „Fain bă bat!" e tot una ca și cum ar zice: „Un tic los!" Când însă zice: „Pușlamaua!" atun e expresia unei sincere simpatii admirativ Și la blestematul de Wrede țiu într'adev din toată inima.

De, erau pesemne autentice maniere e lezești de Scotland Yard; erau oarecum e licabile, căci agenții acestei frumoase i fituții polițenești își creaseră, în contact s cu domnii criminali, un langaj propr lor.

— Da, Sir, Wrede a mai fost și aseară pe a mine. Mi-a comunicat, că trebuia să plece rabnic în Franța. Dacă la Paris sau altndeva nu mi-a spus. Știu eu ce naiba caută colo? La sigur că vânează iar vreo femeie, ăci în specialitatea asta e neîntrecut: — azuri interesante de femei frumoase.

— Nu știți nimic mai precis, d-le inspecor? Franța e mare. Viu, la dreptul vorind, însă într'o altă chestie la d-ta. Eu sunt străin în Londra, am însă niște treburi comerciale cu o firmă, care, pe cât am aflat azi, nu e tocmai curată.

Hichens fluieră încetișor: — Cine vrea să vă pungășească?

Jo găsi expresia asta prea brutală. — E vorba de un birou de advocatură Davis Burns pe London-Bridge. Cunoașteți cumva firma asta, d-le inspector?

Căruntul polițist jovial, gusta amuzat: Faină firmă, fain bărbat acest Davis Burns, Sir! Tare fain nume!

Asta vrea să zică: Burns este un tip suspect, dacă pricep bine jargonul d-tale special, d-le inspector?

Acesta râse: — Te aclimatizezi repede cu Scotland Yard, Sir. Dar ca să vorbim acum serios: Cine învârtește chestii care nu rabdă lumina limpede a soarelui; acela nu-și plasează nicăeri prada mai bine ca la Davis Burns. Acesta nu plătește, ce-i drept, decât doară, cel mult două și jumătate la sută,

dar poate fi cineva sigur cu el, că după ispă
șirea pedepsei, își găsește contul în regulă
și la dispoziție. Câți indivizi certați cu le-
gea, pe care noi i-am găbjit și internat pe
ani de zile la Pontonville, nu au la Davis
Burns un cont gros, pentru care l-ar invidia
și câte-un director de bancă. Acesta mi-e
Davis Burns, Sir! M'aș bucura mult dacă-ți
voi fi făcut vreun serviciu cu aceste in-
formații.

— Da, mi-ați făcut, d-le inspector, mulțu-
mesc din inimă!

Salută cordial și plecă. In privința lui
Burns — era lămurit. Dar nu și în privința
soției sale. Nina lucra cu un advocat de
banditi? Avea și ea expediții de pradă în
urma ei, depunca și ea câștigul din fapte
întunecoase la Davis Burns? Perspective
prea încântătoare nu se deschideau gându-
rilor lui Jo.

Lumea forfotea fără astâmpăr într'un
veșnic du-te vino pe legătura de piatră din-
tre malurile Tamisei, pe faimoasa London-
Bridge. După oarecare căutare, Jo dete de
biroul lui Mr. Davis Burns, mult stimat în
cercurile deochiate.

Avocatul arăta ca un cârnățar bine si-
tuat, niște obraji bucalați și un nas roșit
împrumutau acestei fețe banale un aer de
bonomie burgheză. Burns îl salută pe Jo ca
pe o cunoștință veche. Ai venit pentru con-
tractul de asigurare, prietene, nu-i așa?

Chestia se poate aranja numaidecât.

Jo rămase rece, rece ca ghiața. Privi cu dispreț pe omulețul vioi care nu-i ajungea nici până la umăr. — Viu în primul rând să obțin informații unde se află soția mea, Mr. Burns. D-ta cunoști reședința ei momentană, știi și ce afaceri erau acelea atât de urgente încât să silească pe d-na baroană să plece atât de urgent, căci presupun că o cunoști mai demult pe soția mea.

Burns scoase un guițat, privi însă în acelaș timp afară pe fereastră, așa că era neclar dacă guițul era destinat baronului. — Da, o cunosc pe d-na baronă de mai demult, spuse el mai mult sieși, apoi se întoarse spre Jo și complectă: — Mai de mult decât o cunoști d-ta, asta e sigur.

Jo vru să isbucnească. Obrăznicia acestui vulpoi pișicher îl irita.

— Vrei să-mi dai deslușiri, adevărul deplin?

Burns nu-și pierdu cumpătul. Își aprinse tacticos o țigară. — Ai atât de puțină încredere în soția d-tale, d-le baron?

— In privința asta nu am să-ți dau explicații.

— Cum dorești. Avocatul luă acum un ton rece de afaceri.

— Contractul, îți va fi prezentat imediat. Viața d-tale a fost asigurată pe un milion de dolari. D-tai ai să semnezi actul.

Acum Jo explodă. — Nici prin gând nu-

mi trece. Şi nu-ţi permit să-mi adresezi în formă de ordin această cerere. Sunt încă stăpân pe mine singur! Asta să n'o uiţi, Mr. Burns.

Avocatul nu se sinchisi de vorbele acestea.

— E foarte avantajos pentru d-ta şi soţia d-tale că societatea de asigurare a acceptat oferta d-tale.

— Mr. Burns!... Jo se ridică şi se înfipse drept şi mândru în faţa avocatului; cinismul omului de afaceri făcea să-i clocotească sângele, şi cu anevoinţă se stăpâni.

Davis Burns era deprins se vede, cu asemenea revolte în biroul lui. Deschise liniştit cu cuţitul un număr de scrisori, îşi aruncă ochii pe cuprinsul lor, sumă spre biroul alăturat şi predete funcţionarului care intră corespondenţa spre rezolvare când fură iar singuri, ridică ochii spre baron, spunând liniştit, ca şi cum ar fi vorba de un lucru neînsemnat: — Asigurarea e încheiată firește pe clauza de mutualitate între soţ şi soţie. Afară de asta este de notat — şi asta trebue să te intereseze — că ajungi d-ta în posesiunea sumei, în caz că soţia d-tale — încetează din viaţă. La aşa ceva însă nici nu vrem să ne gândim, nu-i aşa, d-le baron?

Degetele lui Jo băteau nervos toba pe birou. — Mr. Burns, întreb încă odată, vrei să-mi răspunzi sau...?

Acum se ridică şi Burns. Privi zâmbind

rece spre vis-à-vis-ul lui. — „Sau...?" Ce rost are acest „sau" al d-tale, d-le baron? Ai venit în biroul meu să-mi dai lecții? Atunci te înșeli amarnic. Sunt depozitarul averii soției d-tale, sunt consilierul juridic al soției d-tale — cu d-ta personal n'am nimic de-aface. D-ta poți refuza, firește că poți refuza. Cine umblă să te sileacă să semnezi contractul? La urma urmei ne găsim în Marea Britanie și în ea domnește libertatea cetățenească. Așadar ce gândești să faci?

Johannes de Kalen își dete seama că avea în față-i o canalie frecată în afaceri. De talia acestuia nu era, era un ucenic față de acest învârtitor de paragrafe. Nu era decât un molău, un laș, o cârpă, cu care te poți juca. Toate astea și le spunea el singur, dar nu găsea o cale cum să smulgă acestui șnapan jucăria din mână.

— Ai cumpănit însfârșit totul, d-le baron? întrebă din nou Burns. Mai am în anticameră câțiva clienți care așteaptă să-mi vorbească. Ca să mă arăt amabil față de soția d-tale, te-am primit imediat, căci asigurarea trebue perfectată încă azi.

— Nu va perfectată înainte ca să am în mâini cele o mie de lire lăsate pentru mine, apoi mai cer și textul contractului pe care vreau să-l iau cu mine până mâine pentru studiere. Nu-mi poți lua în nume de rău, dacă vreau să iau cunoștință de acest text.

Pentru asta am nevoie de douăzeci și patru de ore, eventual chiar de patruzeci și opt de ore, căci nu este exclus ca să cer sfat juridic și altui specialist.

Un ușor rânjet se ivi pe fața roșcovană a advocatului. Apoi se înclină puțin. — *Good by*, Mr. Kalen! Noi nu avem ce ne mai spune!

— Eu mai am multe să-ți spun! isbucni Jo.

— Te afli în biroul meu, rogu-te, și biroul meu e domiciliul meu. Cine mă deranjează în casa mea, se face vinovat de turburare de domiciliu, și acest delict se pedepsește în Anglia mai aspru decât în alte țări. Te rog, ia în seamă aceasta, Mr. Kalen, și acum — am onoarea!

— Imi refuzi plata celor o mie de lire sterline? Iți iei fața dela mine aere, ca... Jo se înneca de iritație, se făcu roșu-vânăt, însfârșit scoase cuvintele: — D-ta nu mă cunoști, Mr. Burns, nu știi cu cine ai aface, altfel te-ai purta altfel!

Burns se așează iar. Foarte liniștit, aproape încet răspunse: — Nu e greu să te cunoască cineva. Te recunosc după sentimentul de superioritate pe care ai vrea să-l posezi, pe care însă nu-l ai. Iți închipui a fi unicul, neîntrecutul, te crezi mai presus de masse, vrei să contrastezi față de ele. Te distanțezi. Iți închipui a fi o persoană de rang. Catadixești să fii indulgent, pentrucă

noi, după părerea d-tale suntem mojicimea. Noi suntem grosolani, burgheji, stilul traiului nostru îți apare banal, noi nu ne putem ridica la înțelegerea finețelor „hailifului". Dar ai binevoi să ne ierți oarecum defectele acestea, dacă te-am admira cum se cuvine. Dacă am face „drepți" dinaintea d-lui baron de Kalen. E just tabloul psihologic? Am reușit să te recunosc? Deobicei cer plată pentru diagnozele mele, la d-ta, în mod excepțional, o fac gratis, din gentilețe față de soția d-tale, pe care o cunosc de multă vreme. Vrei să semnezi contractul de asigurare, baron de Kalen? Capeți imediat în palmă două sute cincizeci de lire. Pentru d-ta banii sunt principalul lucru, este?

Jo îi strigă scrâșnind: — Ești — ești — un... Își înghiți însă repede insulta. Se gândi la lirele sterline, își cumpăni situația, nu avea în buzunar mai mult decât douăzeci de lire, tocmai cât pe o zi, două sau cel mult trei. La hotel căpătă credit, ce erau însă toate astea pentru el, pentru baronul de Kalen, care gândise de-acum că viața lui avea să meargă mereu așa fără de griji înainte! Griji, nici vorbă, avea pentru Nina. Nu, drept vorbind, le avea pentru viitorul său, în cazul că Ninei i-ar da prin gând să-l părăsească, s'o șteargă cu altul în lumea largă. Acest moment să fi sosit oare?

— Mr. Burns, își îndulci el glasul, resemnat să stea la tocmeală, și făcându-se mic. Era un molău, unul care nu poseda șira spinării decât când punga îi era plină. — Mr. Burns, nu mă mai scoate din fire cu experimentele d-tale lipsite de haz. Desigur că vreau să iscălesc contractul, dar...

— Dar? Avocatul clătină din cap. La Davis Burns nu există niciun dar, ci numai *da* sau *ba!*

Jo atunci riscă și făcu pe grozavul: Atunci să lăsăm totul baltă! Renunț la sterlinele d-tale dar și la contract.

Ieși repede din birou. Un funcționar care se afla pe coridor îi deschise ușa. — Spune șefului d-tale, că Scotland Yardul se va interesa în curând de el.

Tânărul funcționar zâmbi discret; se purtă politicos înclinându-se în fața clientului, care, furios pe sine însuși, se întoarse la hotel.

Seara, când Jo ședea iar în salonul restaurant luându-și masa, răsări pe neașteptate Davis Burns la masa lui. Fără a aștepta să fie poftit, se așează. Șnapanul era obraznic, și mai obrasnic încă era rânjetul din fața lui roșcovană. Jo triumfa. Tare-ar fi avut poftă să cheme manajerul să-l dea afară pe pungaș. Dar apoi se gândi la scopul pentru care trebue să fi venit Burns. Desigur, ca să-l înduplece să iscălească contractul.

— Ai adus mia de lire, Mr. Burns? întrebă el îndată, până nici n'apucase bine să se așeze Burns.

Acesta confirmă din cap.

— Firește, atâta am totdeauna la mine, peste tot se pot ivi afaceri care cer o aconiare repede.

Licheaua iar se obrăznicește, se gândi Jo, dar de data asta avea de gând să nu se lase scos din țâțâni.

— Am luat informații despre d-ta, Mr. Burns. Așa că nu-mi vei lua în nume de rău prudența mea. In definitiv d-ta vrei să închei cu mine o afacere în care desigur câștigi. Dă-mi și mie voe...

— Iți dau, d-le baron! Burns pescuia între timp într'o farfurie de stridii ce și le comandase, cu degetele, nu ca un om bine crescut, ci mai degrabă ca un gunoi, nedeprins cu uzul tacâmurilor. In genere, tipul da dovadă de maniere ce trezeau desgust. Se scobea nejenat cu furculița în dinți, lingea sosul de pe cuțit.

Lui Jo îi era silă și greață. Dar era silit să-l suporte. Intre timp văzu și că managerul observa cu priviri ciudate masa lui. Mai știi? se mai putea trezi și bănuiala că Jo ar face cu acest excroc al legilor niscai afaceri întunecoase. Mai bine de-o jumătate de ceas înfulecă Burns, udându-și în acest timp din belșug și gâtlejul când cu whisky, când cu gin, când cu absint.

— Cum ți-a plăcut în Scotland Yard-al nostru? întrebă Burns atât de pe neașteptate, că Jo puse la loc pe masă paharul din care tocmai voise să bea. — Niței cam ursuzi domnii de-acolo, dar băeți buni, de prima clasă, ți-i pot recomanda, d-le baron.

Burns îl privi mucalit, ca omul care făcuse o glumă bună.

Jo începea a redeveni nervos, și asta fu o slăbiciune, pe care șnapanul păru a o exploata cu satisfacție.

— Să vezi, d-le baron, când cineva umblă să te tragă pe sfoară într'o afacere, sau cum se mai zice în anumite medii, să te „fraiereassсă", poți recurge la serviciile Scotland Yardului. Domnii aceea sunt mai ieftini ca noi advocații, au doar și leafa dela Stat, pe când noi liber-profesioniștii abea trebue să ne-o câștigăm.

— Ce vrei în fond cu mine, Burns.

— Nimic, decât să-ți fac un serviciu, mai ales că am obligația să execut ordinele de afaceri ale soției d-tale. Nimic altceva nu vreau.

Jo prinse iar o căutătură, bizară a managerului. Vru să scape cât mai repede de advocatul deochiat, deaceea spuse, cu voce pripită: — Haide, achită-mi suma, și viu mâine la d-ta la birou. Dar plătește îndată mia de lire, care-mi aparțin de drept, căci soția mea i-a ordonanțat pentru mine. Ce te face să tărăgănezi plata? Trebue cumva

să-ți spun înainte că am nevoie urgentă de banii aceștia?

— Nu, asta nu trebue să mi-o mai spui, asta o știu. Dar dece vrei să mai vii la biroul meu, când poți semna și aici contractul ?

Și-și scoase din portofoliu formularul, îl desfăcu pe masă, dar când Jo vru să-l ia, el îl retrase iar cu dibăcie râzând ca un strengar care ar vrea să se joace de-a v'ați-ascunsele.

— Și mia de lire, Burns?

— Stau după punerea semnăturii imediat la dispoziție — în rate săptămânale de două sute cincizeci lire, cum ți-am mai făcut cunoscut.

Jo explodă din nou: — Mr. Burns, părăsește masa mea — sau...

Burns se sculă, chemă chelnerul de plată, achită cu o bancnotă mai mare. Când să se depărteze chelnerul, el spuse cu un zâmbet binevoitor:

— La un caz de strâmtoare, d-le baron, adu-ți aminte de Davis Burns. Măcar de dragul soției d-tale sunt gata să te ajut bucuros. Noapte bună!

Jo rămase fără grai; Burns părăsi hotelul.

Și cazul de strâmtorare se ivi chiar a doua zi. Managerul hotelului se apropie în timpul dejunului de el, își salută oaspetele, dar vădit se putea observa că salutul era

mai rezervat ca mai înainte. — D-na baron a comunicat hotelului că nu se mai înapoiază la Londra. Voi dispune să vi se remită nota, pe care veți binevoi s'o achitați, d-le baron.

Jo se făcu alb ca varul îl trecu un tremur, o spaimă de ghiață prin tot trupul. — Cine v'a comunicat — când...? Nu știu nimic de asta...

Directorul făcu pe amabilul, dar era acea amabilitate rece, pur convențională, care nu încălzește. — D-na Baron, a telefonat azi disdedimineață. Pe cât mi s'a spus, dela Paris par'că. Ați controlat deja poșta de dimineață, posibil să fie vreo scrisoare pentru dv. Trecu în vestibul, la boxa unde se repartiza corespondența.

Jo rămase singur cu spaima lui, cu grijile lui. Nina să fi telefonat aici? Dece nu fusese legată convorbirea telefonică cu aparatul lui de cameră? Nu voia Nina să-i vorbească?

Un boy aduse pentru baronul de Kalen o scrisoare. In micul plic elegant era o scurtă comunicare:

„Dragul meu, în interes de afaceri e necesar ca să vii imediat. Am nevoie urgentă de tine aici. Te aşteptat în *rue Bonaparte* 35 la Louis Parmantier. Scriu în grabă — Nina."

Turburarea lui crescu. Căpătă forme gigantice când oberul îi prezentă socoteala

hotelului. Mai datora șaptezeci și două de lire sterline. Iar Jo mai avea exact treisprezece lire! Chemă telefonic pe Davis Burns, dar i se spuse să mai încerce la prânz, căci Mr. Burns nu era acasă.

Jo, pretextând că se duce la bancă să ridice bani, părăsi hotelul. Alergă iritat prin străzi, blestema în gând pe Nina care-l adusese în asemenea încurcături. La vreinea prânzului aștepta pe Burns în biroul dela London-Bridge. Insfârșit cel așteptat veni. Fără a strica vorbe multe, îi puse înaintea lui Jo contractul.

— Iscălește și ai pus iar grijile la spate, d-le baron.

— Nu, nu iscălesc! Pentru ultima oară te întreb: îmi plătești banii? Sau telefonez la Scotland Yard. Fac să te aresteze chiar azi!

Burns rămase neturburat. — Dece te ții de glume, baron de Kalen? Căci o amenințare sper că nu e. Știi d-ta ce te așteaptă, dacă te reclam pentru amenințare?

Jo recurse iar la rugăminți. Ii vorbi lui Burns de urgența călătoriei lui, arătă răvașul Ninei, dar advocatul nu vru să știe.

— Soția d-tale nu mi-a trimis nicio nouă instrucțiune, așadar nu mă pot conduce decât de cea veche. Semnează și ești iarăș mândrul baron de Kalen.

— Harpagonule, baronul de Kalen voi fi totdeauna, și fără de banii ce mi-i refuzi împotriva oricărui drept.

— Nu te 'nșeli cumva, Mr. Kalen? Burns întrebuința anume numai titulatura burgheză. Jo se indignă din nou. La hotel ești numai atâta timp baron de Kalen, cât ai bani. Dacă vii acum înapoi și nu poți achita datoria, te vâri într'o situație oribilă. Câți „baroni" nu șed azi la răcoare, la Pentonville pentru excrocherie!

— Canalie! strigă Jo scos din fire: Apucă o călimară de mormoră și, în furie oarbă, svârli cu greul obiect în Burns. Ca printr'o minune advocatul rămase neatins. Dar acesta luă telefonul și Jo îl auzi cerând un policeman. Ca scos din minți, își apucă pălăria se repezi prin ușă în coridor și apoi afară în stradă. Nu mai putea să audă în urmă-i râsul batjocoritor al lui Burns.

In apropiere se găsea un oficiu de împrumut pe amanete. Jo trebuia să găsească bani pe orice căi. Intră în birou, amanetă un inel de preț pe care i-l dăruise Nina. Nu putu căpătă pe el mai mult decât șaizeci de lire. Ce să facă întâi cu suma asta? Pentru contul dela hotel nu ajungea. Așa dar nu-și putea scoate lucrurile lui de-acolo. Așadar, cum mai era deprins, nu se mai întoare la hotel, urcă într'un vapor merse la gara Tamisei, își scoase un bilet clasa a treia pentru Dover, găsi acolo vaporul de curse al canalului Mânecii, și tot cu bilet de a treia făcu cursa până la coasta franceză.

Trebuia negreșit s'o găsească pe Nina. Avea să protesteze că ea se încurcase să lucreze cu un tip de teapa lui Burns. Apoi va purta el de grijă ca Nina să-i deschidă un cont mai măricel la vreo bancă. In orice caz, trebuia să-l puie la adăpost de necazuri și umilinți ca aceleca, așa nu mai mergea.

Trenul personal sosi disdedimineață în Paris. Cu expresul nu-i dăduse mâna să meargă. In *rue Bonaparte* 35 dete de un servitor bătrân, care spuse că Monsieur Parmentier era la Cannes, dar avea să se înapoieze peste două zile. La întrebarea lui Jo, unde se afla d-na de Kalen, bătrânul strânse din umeri. — Nu am onoarea să cunosc pe d-na asta.

Jo sta iarăș în stradă. Groaza îl cuprinse din nou. Cine se juca cu el? Ce se urmărea cu el? Era Nina oare trăgătoarea de sfori, care ședea în ascunzătoarea singură, și de după perdea mânuia ițele făcându-l să joace ca păpușile? El era vasăzică un soi de Vasilache într'un misterios teatru de păpuși. Cel puțin așa impresie avea el.

CAPITOLUL 7

Jo rătăcea prin bulevardele Parisului. Se afla în apropierea Gării de Est, îl mâna

din urmă plictiseala, neliniștea și grija zilei de mâine. Fusese azi iar în *rue Bonaparte*. Monsieur Parmentier cică nu se întorsese dela Cannes.

Luă o scurtă hotărîre. Se duse la primul comisariat de poliție, ca să ceară informații în privința baroanei de Kalen care, pe cât îi scrisese, trebuia să se găsească la Monsieur Parmentier. Ii spuseră să se adreseze la oficiul central. Acolo află, că la Paris nu există înscriere obligatorie, dar dacă Nina ședea cumva la Paris peste trei luni, trebue să se fi înscris. Jo plăti taxa, mulțumi, ieși iar în bulevarde. Făcea totul ca amețit; noaptea din urmă dormise într'un han mic dar cu acest fel de adăposturi nu mai era învățat. Măcinat, și cu neconteníță frică de a nu mai da de Nina și de-a rămânea fără o lăscaie în acest Babilon străin, nu-și mai putea aduna gândurile.

Incă odată încercă ceva după o hotărîre de moment. Ceru o legătură telefonică cu Davis Burns din Londra, și avu șansă. Burns era personal la aparat, și-l salută pe Jo cu o amabilitate de par'că niciodată nu se petrecuse ceva între ei. — Nu neglija să vizitezi „*Cabaret du Tetre*", dar și „Rotonde" ți-o pot recomanda, baroane. Păzește-te însă de femeile din Paris. Paris e bluff. Un vârtej de lumină și sgomot, o sce-

nă spectaculoasă pentru străini, arajată de manageri pricepuți în afaceri.

— Mr. Burns nu mă lăsa fără bani în orașul acesta; spune-mi unde se află soția mea. Rătăcesc ca un vânător în junglă, nu mai pot suporta mai mult.

Vocea îi devenise plângăreață. Se umilea atât de mult că se milogea la șnapanul din Londra.

— A, bani vrei să ai, baroane? Dar, prietene dragă, noi nu avem nimic de dăruit mai ales pe vremuri ca astea. Ce-ți trece prin cap? Dece n'ai semnat contractul? Dece ai șters putina dela hotel? Ce crezi că te așteaptă, dacă se atrage atenția poliției asupra d-tale? Așa ceva îți trebue? poți face așa ceva soției d-tale?

— Mie mi s'au făcut altele și mai și, Burns! Dar de ce vorbim atât de mult. Fiecare minut costă bani, să-mi cheltuesc restul de bani pe o pălăvrăgeală inutilă? Trebue să recunoști doar atât lucru, Burns. Dă-mi un mandat telegrafic pentru o sumă, fie și primele două sute cincizeci de lire. Vino la Paris cu contractul, cu...

Convorbirea fu întreruptă. Trecuseră minutele taxate. Jo protestă la d-șoara dela Oficiul telefonic. I se răspunse, că în Franța se întrerupe convorbirea la împlinirea minutelor cerute, fără ca vorbitorul să fie întrebat, dacă dorește o prelungire. El trebui să plătească trei [illegible]

cam prea scump. Cerând deslușiri asupra tarifului, i se răspunse că asta fusese o convorbire *expresă*, care costă de trei ori cât una obișnuită. Se înjură singur pentru hotărîrea lui pripită de a chema Londra, dar înjuratul nu ajuta la nimic, cele trei lire fuseseră asvârlite pe gârlă, pentru trei lire nu căpătase decât câteva sfaturi batjocoritoare ale pungașului de Davis Burns.

Jo coti în bulevardul Strassbourg. Viața de mare oraș îl învălui ca într'o manta. Se strecurau pe lângă el sumedenie de femei ca pisici în căutare de amor. Chicoteau și se hârjoneau. Parfumuri tari îi gâdilau nările. Mâncă modest într'o bodegă cu prețuri fixe. Își permise și o bere, căci mânca în silă, totul i se părea fără gust, soios. Nu mai suporta birturile economice, dar își da seamă că va trebui să se împace din nou cu ele.

Pe străzi, ghizi care-l recunoscuseră ca străin, îl îmbiau să-l conducă să vază monumentele. Ii lăudau turnul Eiffel, îi recomandau o plimbare pe *rue Royale*, cu biserica „Madeleine" unde veneau să îngenunchieze parizienele elegante. Mulțumi refuzând rece. Ce-i păsa lui de turnul Eiffel, care nu era acum decât un morman de fier, renunță la elegantele pariziene îngenunchiate, la promenade, la marile bulevarde.

Intr'o ceață licăritoare de lumini rătăcea prin Parisul de noapte.

„Femeile și mările, își spunea el, sunt frumoase dar perfide".

Il acostă o midinetă, sveltă și drăguță, oacheșe, sentimentală și cu privirea perversă. — Du-mă într'un local, amuză-mă și te voi amuza! Nu era deloc timidă, îl și apucă de mână și vru s'o pornească cu el. In alte vremuri Jo n'ar fi refuzat o mică petrecere cu mititica — dar acum, în dispoziția deacum, nemulțumit cu sine și cu toată lumea? — Lasă-mă, șuieră el. — Maimuțoiule, atunci ce cauți aici dacă nu pricepi Parisul? răspunse ea. In mijlocul unei străzi pe care goneau încoa și 'ncolo automobilele, sta un om. Dădea din mâini, ținea un logos în vorbe repezi. Deodată aprinse a făclie, o duse la gură, și deodată țâșni un mănunchi de foc lung de doi metri dintre buzele lui. Scuipătorul de foc își smulse pălăria din cap și se repezi la chetă printre trecători. Mii de oameni se încrucișau în graba febrilă: Claxoane, tropot de copite, sbierete de vânzători de ziare, râsete de femei. Un moment Jo se opri locului. Totul îl ameția, capul îl durea. In fața lui sta o țigancă cântând, bătând într'o daira și dansând.

Jo mai petrecu o noapte în Paris. Iar se înfățișă a doua zi în *rue Bonaparte*. Acum însfârșit dădu de Monsieur Parmentier. Un omuleț uscățiv, cu un barbișon negru ca smoala, care veni drept spre Jo în timp ce

acesta răsfoia în camera de aşteptare nişte ziare de pe masă. Monsieur Parmentier nu găsea aşa dar de cuviinţă să-l poftească în biroul d-sale. El rezolva din anticameră.

— In ce chestiune vreţi să-mi vorbiţi?

Jo simţi întrebarea ca o palmă.

— Soţia mea, baroana de Kalen, mi-a dat întâlnire aici, indicându-mi numele şi adresa dv. Trebue deci să cred că dv. ştiţi unde se află soţia mea şi pentru ce anume afaceri m'a chemat aici dela Londra.

Parmentier făcu pe prostul. — Pe d-na baron de Kalen nu o cunosc, Monsieur. Dar dacă cumva e vorba de Nina Guyot... Făcu o pauză, apoi spuse mai şoptit, par'că s'ar fi temut să nu audă urechi străine: — O afacere cam neplăcută, Monsieur...

Jo îşi muşcă buzele. Işi dădu numaidecât seama că ceva scârţâia, că iar va începe căutarea stupidă în pustiu. — Nina Guyot este acum Baroană de Kalen, Monsieur Parmentier, e soţia mea. Vreţi însfârşit să-mi spuneţi unde o pot găsi pe soţia mea? Vreţi să-mi spuneţi apoi şi în ce legături de afaceri stă soţia mea cu dv.?

Parmentier luă o mutră prietenoasă:

— Mă interesez totdeauna de opalele ce se găsesc în diferitele „camps" ale d-nei Guyot. Eu fac comerţ cu pietre scumpe, cu diamante din Africa de Sud, opale din Australia, perle din insulele Pacificului. Soţia dv. m'a însărcinat anul trecut cu vânzarea

unui depozit mai mare. D-sa vrea să creeze noui „camps" în Noua-Caledonie, acolo se zice că s'ar fi descoperit noui vine de aur.

— Și unde e acum nevastă-mea?

Parmentier par'că acum auzea deabia întrebarea asta.

— Asta n'o știi d-ta? Va să zică se mai întâmplă și așa: să fii însurat cu o femeie și să nu știi unde se află?

Chicoti, apoi spuse:

— Soția d-tale e plecată de ieri, de nu chiar de alaltăeri, la Marsilia.

— Unde?

— La Marsilia, Monsieur! Te miră asta? Doamna are de încheiat acolo niște afaceri interesante. Doamne! adăugă el apoi, când posezi ceva trebuie să stai treaz la post, altminteri posesia se topește ca zăpada sub razele de primăvară.

Jo respiră adânc. Ii veni amețeală și se sprijini de masă.

— Cât costă călătoria la Marsilia? întrebă el, revizuindu-și în gând cassa.

— De costat poate costa mai puțin sau mai mult, depinde de cum se poate mișca cineva, Monsieur.

— Și — când cineva — nu se poate mișca? Intrebarea îi ieși anevoie, tremurătoare depe buze. Își apărea acum chiar ca un cerșetor.

Parmentier il observă o clipă apoi răspunse:

— Două, trei sute de franci vă pot da, dacă sunteți în încurcătură, Monsieur. Doamna are ori și cum socoteli de regulat cu mine, dacă puteți într'adevăr dovedi că sunteți soțul...

— Monsieur, credeți-mă sunt în adevăr soțul doamnei Guyot, care este acum baroană de Kalen.

Scoloci în portofoliu printre acte, dar abia acum își dădu seama că actul de căsătorie pe care-l redactase preotul din Marlow nu se afla la el.

Monsieur Parmentier se arată îngăduitor. — Vreau să vă cred și fără actul de căsătorie, spuse el. — Sunteți baron, deci n'o să mă înșelați.

— Nu-mi puteți da ceva mai mult de trei sute de franci, Monsieur? Francul stă catastrofal și ce pot începe cu trei sute de franci?

Francezul își mângâia barbișonul, legănându-și urmerii cam strâmbi, în timp ce ochii lui vioi jucau.

— Exclus. Monsieur, exclus! Trei sute sunt maximum ce pot risca. Sunt foarte angajat pentru moment la Amsterdam. Bursa diamantelor se clatină, e o viață de câine, Monsieur!

— Unde pot să-mi găsesc soția la Marsilia?

Jo ieșise din prima încurcătură. Acum însă venea o problemă cu mult mai impor-

tantă. Căci odată în Marsilia, apoi s'a isprăvit cu căutarea Ninei în caz că n'o găsea acolo.

— Asta n'o știu nici eu precis, răspunse francezul. Pe cât sunt informat, doamna vine des la Café Pascalino. Ați mai fost la Marsilia? Nu? Ei, atunci trebuie să vă fac o mică descriere. Coborîți pe Cannebière, apoi ajungeți în portul cel vechi și acolo cel mai bine e să întrebați, căci o cafenea seamănă leit cu cealaltă.

Nu se alese cu mare lucru din descrierea făcută.

Când Parmetier îi numără însfârșit cele trei sute de franci, Jo simți o oarecare o ușurare. Mulțumi cu multă politețe iar Francezul îi dori călătorie bună.

Ajuns la Marsilia, Jo se puse să caute Café Pascalino. După câtăva vreme și după multe întrebări încoa și 'ncolo găsi într'adevăr localul. Nu era o cafenea în sensul europenesc, ci o speluncă compromisă, unde poporul internațional al marinarilor bea *cinzano* prost, unde, soldații coloniali, negri ca maimuțele, făceau un tărăboi infernal, și unde chelnerițele recomandau oricărui vizitator european, în afară de băuturile acestea care ardeau gâtlejurile, languste proapete din mare și faimoasa ciorbă marinărească „bouillabaisse". Pascalino, „șeful" localului, se dusese la „portul vechi" să vadă vapoarele care aveau să so-

seacă. Chelneriţa asigura că jupânul trebue să pice din minut în minut.

Jo, chinuit de foame, dar hotărît să trăiască extrem de economic, întrebă pe un fochist alb de vapor, cam ce se poate lua pe puţine parale. Cel întrebat recomandă si el, ca şi adineauri chelneriţa, o *bouillabaisse*. Jo îşi dete comanda, şi i se aduse o farfurie cu o zeamă negricioasă, care aducea a ciorbă de linte. Mai pluteau în ea câţiva melci, bucăţi de sepie şi o pulpă de broască. Astea erau „delicatese" pe care le mai consumase până acum Jo. Privind cu îndoială acest acvarium plutitor, simţi oarecare silă, dar ca să nu bată la ochi, îl atacă curajos cu lingura, până goli farfuria, şi trebui să-şi mărturisească la urmă că fusese gustos. Ciorba costă şase franci. Destul de scumpă. Ieftin era numai vinul poşircă ce curgea în valuri în acest *café*, ameţind pe negru şi pe alb şi dând naştere la bătăi care începeau în local şi se continuau cu cuţitele în uliţă, până ce se iveau căştile coloniale şi bastoanele de cauciuc ale poliţiştilor. Apa bazinurilor din port oglindeau apusul soarelui iar sirenele pachebolurilor cutremurau aerul.

Insfârşit sosi şi Pascalino, mult aşteptatul. Era un sdrahon din tipul celor ce fac [illegible] afară în brânci şi ghionţi scandali de [illegible]. Păr roşcovan cu cârl[illegible]

dela urechea stângă până la buza de jos, — urmă probabil a unei tăieturi de cuțit. Chelnerița îl înștiință pe „șef" cine-l căuta. Pascalino chemă cu un gest pe Jo să vie la el. Făcuse gestul cu o demnitate de par'că era comandantul unei oști de sclavi.

Jo trebui să se supuie, cu toată indignarea lui pentru manevrele patronului. Trebuia să înghită, n'avea încotro.

— Soția d-tale e foarte supărată pe d-ta, ai lăsat-o să aștepte cam multicel, se adresă patronul către Jo.

Când văzu figura mirată a acestuia spuse iar: — De trei ori ți-a telegrafiat la nu știu care hotel, i-am și uitat numele. Trebuia să fi sosit demult.

— Exclus, Monsieur. Mai degrabă am impresia că sunt purtat de nas. Soția mea mă cheamă, la Paris, acolo iar, mi se spune că ar fi la Marsilia, și acum dacă-mi dai voe să te 'ntreb...

— Ne te 'ncinge, domol, omule! se răsti patronul la el. Ai fost chemat aici, fiindcă așa cere afacerea. D-ta n'ai venit, sau ai venit prea târziu. Nevasta d-tale iar a plecat!

— Incotro?

La Frisco pe cât știu. Știi unde e Frisco? E o bucată bună de călătorie, ai destulă vreme să te gândești și să te scarpini după ceafă! Sir'(ă iar la Jo, așa că acesta îi dete

la urmă să 'nțeleagă că auzea destul de bine.

— Și n'a lăsat nimic pentru mine? întrebă el.

Un rânjet obraznic strâmbă cicatricea de pe fața patronului spelunceii.

— Dacă a lăsat? Nici vorba că a lăsat ceva: porunca să te cari numai decât la Frisco. Ai aici legături destule; ar fi fost mai bine, nu-i vorba, să te fi îmbarcat dintr'un port englezesc. Dacă ai atâta vreme, n'aș avea nimic în contra.

Jo încercă iar să trateze cu binișorul. Dar Pascalino era probabil nițel afumat, se purtă ca un zurbagiu, trânti cu pumnul în tejghea, de-l stropi pe Jo în obraz vinul din băltoaca vărsată pe zinc.

Jo se retrase sfios, umilit, dela tejghea la masa lui. Chelnerița veni la el și puse trei pahare și o sticlă de vin pe masă. Turnă repede umplând paharele, își dete dintr'o dușcă pe gât paharul ei, pe când un matelot spătos puse laba lui mare pe celalt pahar.

— Pe-a cui socoteală se bea aici? întrebă Jo, și îl și cuprinse teama că aici voiau să se amuze, fără multe fasoane, pe seama unui străin.

Chelnerița râse batjocoritor, îl gâdilă pe la nas pe Jo și încercă să i se așeze pe genunchi. El se opuse, se sculă și trecu de să așeză la altă masă. Dar scaiul de muier

nu-l slăbi. Se ținu după el. — Mai dă o sticlă de vin, sgârcitule!

Atunci Jo înțelese că avea să plătească și sticla de mai înainte. Când reclamă la patron, acesta îi vărsă un pahar de apă în obraz. Scos din fire de această obrăznicie, vru să părăsească localul, dar în ușă îl apucară câțiva indivizi, mutre de scăpați din pușcărie. Jo strigă, încercă să lovească în dreapta în stânga și făcu cel mai prost lucru ce se poate face în Marsilia în cartierul portului, — isbi pe unul din indivizi cu piciorul în burtă, de-l făcu să se clatine.

Scandalul se încheți, încordarea era la culme. Haimanalele și scandalagii portului se apropiară, îl înconjură pe Jo, așa încât era învăluit din toate părțile. Ceilalți mușterii — salahori, matrozi cu cămășile desfăcute la piept, soldați coloniali tuciurii și buzați — încercuiră pe combatanți, ațâțându-i cu strigăte, shierete, dând glas dezamăgirii lor în huidueli, când pauza între atacuri era prea lungă.

Atunci interveni Pascalino. In trei pași uriași fu lângă Jo. Publicul chiui, negrii grohăiră lățindu-și fețele animalice. Pascalino, elastic, săltând ca pe o trambulină, repezi pumnul de trei, patru ori între ochii celui esalt[illegible].

Jo [illegible] roșu dinaintea ochilor. [illegible]
[illegible]
se isbi [illegible] o bufni [illegible]

ușă. Două femei se atârnară deodată de brațele lui; Tunisiene, cu pielea cafenie, îl împinseră spre un zid, o a treia se înfipse înaintea lui să-l apere. Lumea din cafenea buluc în urma lui, veneau ghem spre zid, parcă cei din dărăt voind să 'ncalece pe cei din față. In fruntea val-vârtejului ce se rostogolea spre chei mereu chelneriţa, agitând din brațe, cu bluza ruptă.

Jo simțea numai sângele ce-i șiruia pe obraji. Știa că se sfârșise cu el, la așa atac nu avea putere să reziste.

Atunci Tunisiana care-l acoperea ocrotitoare, îl trase violent spre pământ. Nu știa, să fie vreun gest în favoarea lui din partea femeii, sau se dase și ea de partea haitei crunte?

Dar atunci observă la pământ un loc gol și se târî prin acest vălmășag de picioare și du fuste. In cap îi vâjâia groaznic. Se lupta cu o toropeală, care-l îmbia să'nchidă ochii și să se lase călcat în picioare, terciuit. Iar se ghemui ca un arici, apoi avu senzație că simțea un curent de aer. Se târî afară. In dosul lui talazul de oameni mugea, zidul încetă deodată. In toate părțile era aer. Se năpusti pe după un colț, într'o uliță îngustă de tot plină cu lume, plină de rufe atârnate de-a curmezișul ulicioarei.

La capătul uliței se opri buimac. Era orbit și de sângele care-i curgea pe față. Inainta clătinându-se prin pasagiul cotit, ne-

dându-și seama că se întorcea iar spre locul de mai'nainte. Marele pătrat al bazinului portului zăcea în întuneric, numai câteva lampioane electrice și ferestrele luminate ale cârciumilor aruncau un licăr palid pe apa oglinditoare.

Dar în port nu era liniște. Peste tot vuiet. Macaralele electrice ale elevatoarelor scrâșneau transportând poverile. Jo se strecură pe lângă ele, — în lumina vagă, nesigură, îi păreau niște brațe uriașe.

Atunci auzi iarăș gălăgie, glasuri dârze. Se pomeni iarăș cu o hărmălaie de oameni. aceiași de care abia scăpase. Câteva brațe uriașe îl apucară, îl ridicară, — i se păru că sunt chiar elevatoarele, — îl ținură o clipă deasupra bazinului — un brânci brutal și nenorocitul se rostogolise cu capul în jos în apa neagră!

Ieși peste o clipă iar la suprafață, auzi țipete scuțite, blesteme, apoi iar băltăbâc după băltăbâc, ca și cum mai mulți alți oameni fuseseră și ei aruncați în apă. Nimeni nu se sinchisea de el. In portul Marsilia sunt aruncați atâția în apă, că e mai bine să nici nu-ți bați capul ce înoată, ce se sbate și ce cade apoi acolo la fund.

CAPITOLUL 8.

De pe puntea balustradei unui vapor italian matrozul de sentinelă privea în jos în apa neagră și licăritoare a portului. Jos se mișca ceva, gâlgâia, horcăia, era târît mai departe și se apuca apoi de câte un belciug. Matrozul trase cu urechea, apoi chemă postul de coverlă. Când acesta sosi, îi arătă spre apă.

— Nu-ți se pare că înoată cineva acolo?

Cel chemat privi și el în jos. Zări și el un corp negru, ieșind și afundându-se mereu pe lângă perelele vaporului, agitându-se, ca un om care luptă cu brațele și picioarele să biruie apa.

— Hei? E cineva acolo? Apoi râse singur de chemarea asta. Dacă e un înecat, cum naiba să răspundă?, adăugă el.

— Un înecat nu se mișcă. Dar asta de jos se ține încleștat de ceva. Lumina e tare proastă. In orice caz trebue să vedem ce e.

Postul de pe coverlă era din oamenii aceia care simțeau ceva pentru semenii lor. Fără a mai pierde vremea cu vorba, se lăsă în jos pe olgomul care atârna peste bord. Ajuns aproape de tot de fața apei, bâjbâi cu mâna prin întuneric. Era un sac, care se legăna muced și puțind rău pe suprafață.

— Nu, mai spre stânga, îi strigă camaradul depe punte.

— Nu pot găsi! bombăni el atârnat de frânghie. Dar deodată, dete drumul frânghiei și sări în apă.

Dinspre chei se apropia o barcă vâslind repede. Marinarul italian se dete la fund, căută, ieși iar la iveală, strigă spre barcă. Aceasta se apropiă repede. Ședeau în ea doi agenți ai poliției maritime. Marinarul care înota, căută să urmeze direcția ce i-o striga cel de sus. — Ceva mai la stânga, mai încolo !

Inotătorul înjură. Polițiștii portului scocioreau cu o cange în direcția corpului negru, pe care din barcă îl puteau vedea mai bine decât înotătorul. — Tot mai spre stânga, și mai — și mai, striga mereu sentinela de sus.

Inotătorul avu noroc de dala asta. O mână omenească lunecă peste obrazul lui, ca o meduză. El apucă speriat, înșfăcă un braț și începu să tragă în sus călcând apa cu picioarele. Coatele i se mișcau ca aripele, în sus, în jos. Inhăță cu pumnul grămada neagră ce se bălăbănea lângă el. Un bolborosit gemut îi ajunse la urechi.

Intre timp, sentinela de pe punte adusese o lampă electrică pe care o prinse la o priză depe bord. Un mănunchi de lumină căzu peste apă. Acum și barca se apropiase de tot. Agenții întinseră brațele. Corpul fără de viață precum și marinarul fură trași în barcă.

Sus pe chei se chei se adunase în vremea asta privitori. Nu se mai putea stabili cine îmbrâncise pe înecat în apă, atât de mulți erau acum acolo, și care mai de care ajuta victimei. Il culcară cu fața'n jos pe lespezile trotuarului, îl apucară de picioare și-l ridicară sus scuturându-l ca să verse apa din el. Apoi îl întoarseră cu fața'n sus și-l frecară pe piept. Unul din polițiștii portului avea o sticluță de coniac la el. Ii turnară printre dinți lichidul înviorător. Un domn lumina fața mortului cu o lămpiță electrică de buzunar, un altul îi ținu o oglinjoară aproape de gură. Razele luminară o față palidă de bărbat, cu trăsăturile cam molatece, cu părul ud. Marinarul italian care ajutase atâta omenie adineauri, se întoarse încolo speriat. Spunea că nu putea vedea om mort. — E mort, nu-i mai ajută nimic, — sapa și lopata!, declară domnul cu lămpița electrică. Dar în acelaș moment, unul din polițiștii portului apucă pe înecat și îl puse dârz în picioare.

Toți tăcură deodată. Ciudat, să vrei să înfigi pe un om mort să stea pe picioarele lui! Era aproape o profanare, o violență, o brutalitate față de un mort. Dar iată că se petrecu ceva groaznic, și nu era unul din cei de primprejur pe care să nu-l furnice un fior rece prin spate. Răsună o voce de pe altă lume. In gâtlejul mortului se auzi o bolboroseală. Mortul gemuse.

— Trăcște! se auzi o exclamație speriată și bucurată. Exclamația era a unei Tunisiene cu pielea cafenie.

Atunci unul din polițiștii portului, un vlăjgan brutal, trase celui ce gemea un pumn în cap. Cel până acum mort deschise ochii, îi boldi la lume, când însă privi apa, începu să verse violent.

— Bravo! asta fuse leacul adevărat! Asta-i trebuia! Asta-i trebuia! exclamară râzând câțiva privitori.

Insfârșit târârâră pe înviat la postul sanitar al portului. Infirmierii, scotocind prin hainele lui, găsiră acte de identitate, pe numele baron Johannes de Kalen.

Patru zile se odihni Jo, cel redat vieții, pe un așternut frumos, moale, alb. O soră de caritate îl îngrijea, iar când prefectura de poliție a Marsiliei anchetă cazul, Pascalino, patronul cafenelei-spelumcă, fu arestat.

Jo căpătase nu numai dela Pascalino, ci și dela soartă un bobârnac crunt. Interogatoriul lui Pascalino nu aduse la lumină nimic de seamă. Patronul putu dovedi că toată seara așteptase vapoarele ce acostau în „portul vechi" și se înapoiase la localul lui abia noaptea târziu. Aducea martori incontestabili, care adeveriau spusele lui.

Drept vorbind, marlorii aceștia nu prea făceau impresie de incontestabili, salahorii și negrii aceștia, fetele și țațele acesta, dar Marsilia era un oraș cosmopolit în care nu se

făcea deosebire între albi și galbeni și negri. Prefectura adăugă la acte și declarația lui Jo. Un medic al poliției portului făcu raport că spusele baronului străin erau produsul unor halucinații. Precum se putea dovedi străinul consumase în Café Pascalino mai multe sticle de vin. Obiecțiunea lui Jo că aceste sticle nu le băuse, era contrazisă de faptul că în orice caz, le plătise. Și nu voiau să creadă că ar plăti ceva, ce nu consumase.

Intr'a cincea zi răsări, spre uimirea lui Jo, Mr. Davis Burns din Londra. Aducea un buchet de flori pe care îl puse cu grijă într'un pahar cu apă și apoi, ca un îndrăgostit îl așeză cu grijă pe noptiera de lângă pat.

— Niște afaceri m'au adus întâmplător la Marsilia, prietene, spuse bolnavului pișicherul avocat, așezându-se nepoftit pe un scaun lângă pat.

— Ești un om înduioșător, Burns, întâmpină cinic Jo. Era restabilit din grozava aventură din care scăpase, deși fața îi mai era albă ca varul.

— Nu-i așa, prietene?, îi dădu iar înainte Burns. Făcea pe amabilul, dar Jo l-ar fi plesnit bucuros peste dinții galbeni rânjiți.

— Am citit în ziare despre nenorocirea d-tale. Aveam de gând să stau la Marsilia numai o zi, dar, firește, când am auzit că penibilul accident ți s'a întâmplat d-tale.!

— Burns! Jo se ridică în pat în capul oaselor. Dacă mai continui cu șarlatăniile d-tale, îți împlânt cuțitul meu de masă în mutra vicleană. Și dacă din spital m'or transporta direct și în Insula Dracului, mi-e perfect egal. În orice caz nu vreau să mai fac jocul d-tale, aceasta e ultimul meu cuvânt!

Avocatul era un om prudent. Luă cuțitul depe noptieră precum și furculița, le băgă în serlar și încercă să-l convingă cu cele mai călduroase asigurări că într adevăr venise numai întâmplator la Marsilia.

— Asta nu le cred, răspunse dârz Jo.

— Nici atunci dacă ți-oi spune că vreau să-ți achit banii lăsați mai înainte pentru d-ta ?

Jo tresări. Gândul că ar putea fi totuși ceva adevărat în vorbele astea, îl aduse să cumpănească mai treaz. Banii erau pentru ei sufletul, viața, erau totul, erau forța cea mai intensă ce putea înviora o ființă vie.

— Imi aduci bani, Burns? Este — adevărat ?

Vulpoiul viclean își cunoștea omul căci în genere în meseria lui deochiată fusese adesea în contact cu soiul acesta de dezarmați și de molâi.

— Da, prietene.

Jo se răsti totuși la el:

— Pentru d-ta sunt domnul de Kalen, baronul de Kalen, mă'nțelegi? Acum ești pe

pământ francez, d-le avocat, acum ai de restituit ce ți s'a depus pentru mine. Nu-mi veni cu chițibușurile d-tale, de care te puteai din nefericire folosi în Anglia. Îți interzic să-mi spui, prieten, îți interzic!

David Burns se arată realmente încurcat.

— D-le baron, se bâlbâi el ca un om constrâns la mărturisire și care cere aproape iertare înainte de spovedanie, — aș vrea, de hatârul soției d-tale în primul rând...

Jo refuză cu un gest aproape princiar, un gest care nu putea reuși mai elegant într'un film din înalta societate.

— Burns, nu vorbi de soția mea! Nu mai prezintă interes pentru mine aceste comedii, renunț la căsătoria asta, care se va desface tot atât de rapid cum fusese încheiată. Bine'nțeles, cele o mie de lire le consider proprietatea mea, și de aceea mi le vei preda imediat. In definitiv, chestia asta m'a costat bani. Da, da, nu boldi așa ochii la mine, — crezi cumva că eram vreun pârlit când m'am însurat cu... madame Guyot? Posedam o avere, dar din nefericire a trebuit să constat că în camera mea din Londra îmi dispăruse portofoliul în care se afla o sumă considerabilă în franci elvețieni și în mărci. Și actul meu de cununie pe care mi l-a înmânat preotul din Marlow, nu se mai află în posesiunea mea.

— Nespus de neplăcut, foarte neplăcut! îngăimă Burns, ținând ochii în pământ, ca

și cum nu mai îndrăznea să înfrunte pe baronul devenit energic.

— Da, neplăcut, Burns. Și mai neplăcut e, că pe așa zisa mea soție o bănuesc de acest furt — căci numai de un furt poate fi vorba, furt cu complicitatea... cui? Nimeni altcineva de cât Nina Guyot, voi desface această căsătorie, da, da....

Sora de caritate intră în cameră și puse bolnavului termometrul în subsuoară.

— Vă rog nu vă iritați, d-le baron! Incă nu sunteți complect întremat, trebue să vă mai menajați... O privire de reproș căzu pe obrazul bucălat și rumen al vizitatorului care venise să-i turbure pacientul. Ea luă pulsul bolnavului, citi termometrul și notă pe tabela dela căpătâiul bolnavului temperatura 39,2.

— Vă rog, d-le, respectați termenul de vizită, spuse ea apoi lui Burns, și când acesta confirmă din cap ea se strecură iar în vârful picioarelor din cameră.

— Uită-te la această sărmană fată, Burns! Ea trăește și pătimește pentru a ușura suferințele altora. Nu prețuește sora asta de o mie de ori mai mult decât aventuriera care, ca văduvă a unui ucigaș decapitat, mă găsește tocmai pe mine pentru ca să poată purta numele meu — respiră adânc încât i se ridică pieptul sub cuvertură — numele meu bun, cinstit?... Burns, eu susțin, că d-ta și Nina lucrați în complicitate. Dacă

aș mai adăuga și pe canalia, pe bruta de Pascalino, am avea un trio, cum rar îl vede poliția. Și în ce legături stă Nina și cu Monsieur Parmentier din Paris? Dealtfel, acesta pare un om excepțional, a fost gata să mă ajute, — cunoștea și trecutul Ninei, suspectul asasinat Guyot — mai știu eu ce murdărie ascunde acest trecut?

— Nedreptățești amarnic pe soția d-tale, d-le baron! Burns vorbea încet și tot cu ochii în pământ.

— Dovedește-mi contrariul!

Avocatul mișcă mâinile ca într'un langaj mut.

— Să dovedesc? Scutură din cap. — Imi ceri prea mult. Eu cunosc pe soția d-tale, am purtat adesea de grijă de afacerile d-sale pe când se afla în Pacific. Așa și cu Parmentier din Paris, care preia pietrele ce se găssec în *camps-urile* ce aparțin soției d-tale. Soția d-tale e foarte bogată, d-le baron, și femeile bogate, de, au alte vederi, alte concepții decât cele mai puțin avute. Crede-mă, d-le baron.

Jo privea din nou în gol. Cuvintele englezului sunau ca din depărtări magice la urechile lui. Erau ca o bunăvestire cerească, fanfare de sărbătoare, care vesteau splendori și bucurie, de mărire și lipsă de griji. In ochii lui jucau lumini și scânteieri feerice. Un dans de opale, o cascadă de diamante rostogolindu-se ca de pe un munte

la picioarele lui. Peste tot acest dans și joc de cascade clincănitoare, ploua pulberea de aur din minele din Noua-Caledonie, care deasemenea creșteau fantastic averile Ninei Guyot.

— E într'adevăr așa de bogată soț... vreau să zic Nina?

— Colosal de bogată, colosal! Și-ar putea construi un avion din aur pur, ar putea plăti o armată întreagă care să-i apere posesiunile și avutul. Nu trebue să te sinchisești deloc de averea ei — dar ea e o femeie modernă, o femeie practică, care nu numai că gustă viața, dar care și-o și cârmuiește după capul ei. Vei avea mai târziu ocazia să vezi cu ochii d-tale bogăția femeii d-tale. Vei sta uimit, cum pălesc, cum se teamenesc cu adânc respect președinți de republică din America de Sud, când o Nina de Kalen stă în fața lor, când ea ordonă ce anume să se facă cu împrumuturile, — căci împrumuturile sunt banii ei, d-le baron.

— Spui povești din „O mie și una de nopți", Burns! Dacă nevastă-m... vreau să zic Nina, e așa de colosal de bogată, dece atunci mai pretinde contractul acela de asigurare, pe care vrea numaidecât să-l semnez? Ce însemnătate are un milion pentru Nina, pentru prințesa bogată ca'n povești, care ar putea renunța la această sumă? Desigur, un milion sunt bani mulți.

Are Nina nevoie de acești bani? Nu e asigurarea asta ceva nerod, nelogic, nediscutabil la așa bogății?

—Așa ei fi judecând d-ta, d-le baron. Nina, mai bine zis, soția d-tale, are și ea această slăbiciune, și n'ai ce-i face. La Hollywood cutare ilustră stea de cinema își asigură picioarele, alta zâmbetul, dinții, ochii sau mai știi ce dracu. Multimilionari, care nici ei n'ar avea nevoie, își asigură viața, casa; maharajahi indieni încheie contracte cu puternice companii de asigurare. Noi găsim asta nelogic, marii posedanți văd însă logica altfel decât alde noi ăștia.

— Și dece am fost lăsat la Londra... pe ghiață? Dece Nina a suspendat telefonic apartamentul dela hotel, deși trebuia să știe că eram aproape cu buzunarele goale? Ai putea să mă lămurești și pe mine, Burns? Dece m'a chemat urgent la Paris? Dece între timp ea a plecat la Marsilia, deși știa că mă găseam mai lefter? Și de ce nu era la Marsilia, și se și dusese la Frisco? Dacă acum mă duc după ea, aflu, mai știi? că e în India sau China. Ha, nu cumva să întreprind un voiaj în jurul lumii ca să pot ajunge la nevastă-mea? Și are nevoie o femeie, care e fabuloasa prințesă a dolarilor să aibă de-aface cu o brută de soiul lui Pascalino? Nu, Burns, de așa ceva nu are nevoie, și aici e gaura din logică, aici e rupt

filmul pe care vrei să mi-l turnezi. Nu pot crede în aceste bogăţii, nu mai pot crede în Nina şi mai ales în d-ta, Burns, aş fi nebun să-ţi dau crezare.

Avocatul rămase cu privirea în podea. Nici când scoase ceasul ca să vadă cât de înaintată era ora de vizită, nu ridică privirea. Apoi vorbi iar şi luă tonul ca într'o spovedanie, în surdină, nu hotărît, ci rugător, ca cerând indulgenţă:

— Soţia d-tale a rupt legăturile de afaceri cu mine, d-le baron. E o lovitură grea pentru mine. Pot să şi închid biroul, căci cine e drept vorbind, în Londra Davis Burns ?

— Un gheşeftar suspect, care lucrează cu pungaşii şi care păstrează şi pune la adăpost banii acestor onorabili, pentruca hoţii şi spărgătorii, după ispăşirea pedepsei, să reintre în posesiunea fructului ostenelilor lor. Drept spun, Burns?

— Nu, d-le baron, nu spui drept! Căci hoţii şi spărgătorii nu depun bani la mine, deoarece ei ştiu că — nu sunt solvabil. Dacă Scotland Yard ţi-a dat această informaţie, atunci ea vine sigur dela inspectorul Hichens, care-mi poartă sâmbetele, fiindcă a trebuit să-l reclam superiorilor săi.

— Burns, vorbeşti de un om care are pă-

rul cărunt și pe care l-am cunoscut ca pe un gentleman.

— Tocmai pentrucă are părul cărunt, d-le baron. Cu acești peri cărunți inspectorul Hichens trebuia să fi fost demult director, dacă nu-l reclamam eu. Plângerea mea a căzut ca un trăsnet, era îndreptățită, dar — azi trebue să ispășesc îndrăzneala mea, clătină el amărît din cap. Scotland Yardul mi-a ruinat afacerea!

Jo rămase o clipă mut. Dar în creerul lui gândurile lucrau înfrigurat. Apoi spuse deodată :

— Zici că ești insolvabil, Burns? Și d-ta ești administratorul averii soției mele, — procurist, cum mi-ai scris atunci — un procurist insolvabil? Ia nu te ține de glume, eu sunt bolnav...

Burns se ridică depe scaun.

— D-le baron, eu nu am talent la glume. Sunt un om sfârșit, și ca să nu mă rostogolesc și mai adânc, ca să nu ajung și la Pentonville, am pornit să te caut, când am aflat dela Parmentier din Paris că ai plecat la Marsilia. Vin să-ți predau, contra chitanță, o mie de lire. Nu mai pun condiții, cum am făcut mai 'nainte. Vreau numai să capăt descărcare, căci acum pot să-ți spun: când ai fost la mine, nu mai aveam cele o mie de lire. Le băgasem într'o afacere pe termen scurt, dar nespus de promițătoare;

le-am pierdut. Dacă îți spuneam asta la Londra, ai fi făcut să fiu arestat, pentru sustragere de depozit — și ai fi căpătat câștig de cauză.

Jo căscă ochii mari la el.

— Asta o pot face și aici, Burns, nu e prea târziu!

Acesta clătină din cap.

— Nu, d-le baron! Mai întâi vei fi așa de om și vei primi cele o mie de lire lăsând pe Burns în plata Domnului. Apoi, asta s'ar lega și pentru d-ta de greutăți, dacă ai vrea să predai în Marsilia pe un cetățean englez poliției franceze. Noi englejii ne mai bucurăm doar și în străinătate încă de oarecare considerație, iar reclamantul ar trebui să însemneze ceva mai mult ca — d-ta, d-le baron, fără supărare. Nu lua aceste vorbe ca o obrăznicie, dar știu unde mă aflu și am ceva cunoștinți printre autoritățile portului. N'ai isbuti nimic cu reclamația d-tale.

Jo voi să sară 'n sus dar Burns îl îmbună îndată:

— Vinovatul sunt eu, că nu ai găsit pe soția d-tale nici în Paris și nici în Marsilia. Eu am menevrat ca ea să trebue să plece de urgență la Paris, căci am expediat telegrame alarmante la adresa ei, că posesiunile ei ar fi în primejdie. Soția d-tale nu va fi vrut să te neliniștească, de aceea ți-a ascuns motivele. Am jucat bursa în unele a-

faceri, am jucat din nefericire prost, dar îmi trebuia numai pe câteva zile cele o mie de lire pentru mine. Nu soția d-tale a stăruit pentru semnătura contractului de asigurare, ci eu am fost acela, voiam să câștig din combinație, și voiam la urma urmei să te constrâng la iscălire. Eu am...

— Taci — pungaș ordinar! Jo tremura în fața acestor destăinuiri. Tremura de furie gândindu-se prin ce lipsuri și necazuri a trebuit să treacă din pricina acestui om. — Pun să te aresteze aici, îndată, și să vedem dacă poliția marsilieză...

— D-le baron, ți-am mai spus odată, că poliția marsilieză n'are să întreprindă nimic împotriva persoanei mele. Dar dacă și d-ta ai să ieși așa basma curată cu mine asta-i altă chestie...

Jo se smuci, mâna lui vru să înșface paharul cu flori și să-l arunce în capul pușlamalei dar se opri subit, se răsgândi, își aminti de cele o mie de lire pe care mai întâi trebuia să le aibă în mâini, se mai gândi și la alte câteva lucruri, așa că întrebă la urmă:

— Burns, ce vrei să spui, dece să nu ies basma curată din această afacere? Hai, dă-i drumu, spune...

Advocatul scoase un mic râset chițcăit. Hotărît lucru că se simțea iar tare pe teren. Știa să mănuiască oamenii, avea experi-

enţă, şi ea nu-l trăda nici de data asta.

— In portofoliul d-tale, care din nefericire ţi-a dispărut la Londra, aveai o sumă în franci elveţieni. Mi-ai putea poate spune, de unde aveai d-ta aceşti franci elveţieni ? Din informaţiile luate de mine, baronul de Kalen — şi aceasta eşti d-ta doar — nu poseda nici o lăscaie când a fost eliberat din închisoarea preventivă — cred că acolo i se zice acesteia Moabit.

Faţa destul de palidă a lui Jo se făcu albă ca cearşaful.

— De unde ştii asta, Burns? Cine ţi-a dat informaţia asta?

Vocea îi tremura şi tot aşa şi mâinile care încleştau cuvertura mototolind-o.

— Uiţi, d-le baron, că învârtesc o afacere în care se iau şi se dau informaţii în mod firesc. Asta e profesiunea mea să-mi vâr nasul şi să miros prin viaţa altora, şi peste tot în lume se găsesc colaboratori care pentru bune lire engleze şti dau bucuros informaţii bune şi temeinice, precum îţi dovedi chiar acum. Dar, baron de Kalen, eu nu am venit aici ca să te irit, să-ţi sdruncin sănătatea, ci pentru...

Vorbind punea un pachet groscior de bancnote pe noptiera de lângă Jo numărând în acelaş timp încetişor.

— Regret că trebuie să-ţi achit numai în bancnote de câte cincizeci de lire, căci aşa

le-am cumpărat și eu. Ești bun să numeri și d-ta și să-mi dai o chitanță?

Pe Jo se lăsă ca o greutate de plumb. Toate i se învârteau dinaintea ochilor: patul, scaunele, ferestrele. Nu mai sta un singur Burns în fața lui, ci se învârtejau aici o sută de advocați pungași sămănând toți leit cu acest ticălos de Burns care trecea într'una, repede, prin degetele grăsune niște frumos tipărite, ispititoare hârtiuțe de câte cincizeci de lire și le vrefuește pe măsuță.

— Numai semnătura d-tale, d-le baron și s'a făcut. Poftim, iacă stiloul meu, dacă vrei să fii așa de bun...

Jo în amețeala lui întinde mâna spre bancnote, dar Burns fu mai iute la mână, smulse pachețelul spre sine râzând ca de un joc răușit de scamator. Atunci Jo isbucni:

— Dă-mi stiloul, dă-l încoa și iscălesc. Dar banii rămân aici, sunt ai mei, vreau să-i am!

Fața mai nainte palidă ardea roșie, broboanele de sudoare îi musteau pe frunte, în gură simțea o uscăciune.

— Nu-i voe să te iriți, baroane! Ce-ți va folosi mia de lire, dacă te prăpădești încă astă seară de febră, din care abia te-au smuls cu greu doctorii. Poftim stiloul, te rog, foarte citeț și curat semnătura. Eu pun

totdeauna preț pe semnătură citețe, așa cere...

— Ține-ți gura, șnapane!

Cu mâna tremurătoare Jo luă stiloul; se aplecă într'o parte ca să găscască pe placa de cristal a noptierei hârtia ce aștepta iscălitura. Dar era ca ieșit din minți, mereu ochii îi alergau spre pachețelul de bancnote din mâna lui Burns. In privirea lui era lăcomie, frigurile după bani, cum le simt oamenii care numai în bani pot găsi fericirea și pacea. Își așternu automatic iscălitura și ceru pacul cu mia. Dar Burns scoase o altă hârtie, o puse pe placa de sticlă și ceru încă o iscălitură.

Jo se simțea aproape de un leșin. Mâna îi bâjbăi după soneria electrică ce atârna de un șnur lângă pat.

— Ce mai vrei cu mine Burns? Ce manevre sunt astea — vrei să mă dai gata — asasinule...!

— Baron Kalen, eși un om lipsit de recunoștință, spuse celălalt tărăgănat. Pretinzi bani și nu vrei să dai chitanță?

— Ți-am semnat doar...

— Dar nu chitanța pentru mia de lire. Ceeace ai semnat, este un contract de asigurare pe un milion, așa cum a dorit soția d-tale!

— Burns...! Jo gemu, nu se mai simțea acum în stare de nicio împotrivire. Burns

însă îi ținu înainte, pe dosul unei tăvițe luate de pe măsuță, chitanța redactată gata. Ca fascinat de o poruncă Jo luă stiloul și încet, tremurat, în neștire ca un om greu bolnav, își puse trăsăturile numelui pe a doua foaie. Imediat după aceea degetele lui se încleștară spasmodic pe pachețelul de bancnote, și și-l apăsă la piept, ca și când niciodată n'ar mai fi trebuit să le dea drumul de-acolo.

— Baroane — și dacă pleci la Frisco, prezintă umilele mele omagii doamnei soției a d-tale și poate faci să-mi încredințeze iar administrarea bunurilor ei. Nu-mi lua în nume de rău mica manevră de adineauri. Provizionul ce-mi revine însemnează pentru mine foarte mult. N'ai avea inimă dacă ți-ar fi necaz de micul profit ce realizez.

Jo făcu sul din bancnote și le vârî sub cuvertură. Se întoarse și se culcă pe partea cea laltă ca să nu trebue să mai vază mutra roșcovană a banditului. O febră vâjăitoare îi gonea prin sânge, creerul, inima îi erau încercuite cu o șină de fier încins în foc, în urechi îi păcăia, par'că în fața spitalului se afla un câmp de tir al unui regiment.

Așa trebuie că adormise, poate chiar îl biruise un leșin. Când după mai multă vreme deschise iar ochii, nu-l mai văzu pe Burns. Dar aproape de tot de pat, sta sora cea bună și un medic, care încruntă nemul-

țumit din sprâncene și observa îngrijorat pe pacient.

— D-le baron, nu-mi face pozne. Te adusesem pe cale așa de bună încât credeam că vei putea părăsi spitalul în câteva zile, și acum îmi vii cu o febră cu care nu e de glumit.

Prescrise comprese cu ghiață, îi făcu o injecție cu nu știu ce, și sora de caritate scoase un strigăt de mirare când vrând să-i pue compresa, scoase de sub spinarea bolnavului o mie de lire sterline în bancnote de câte cinzeci. Cu un strigăt de mânie și de durere Jo smulse banii din mâna sorei. Se culcă peste bacnote, și nicio rugăminte, nicio amenințare a doctorului nu fu în stare să-l facă să ia o poziție mai comodă.

Gândurile lui frământau într'una problema „Nina", pentru ca să se libereze însfârșit odată, pe cât cu putință, din mrejile uneltirilor necinstite împotriva lui, uneltiri care-l aduseseră până și în pragul morții. Deodată însă se pomeni c o cablogramă din partea Ninei, dela Frisco:

„Dragul meu! Aflu chiar acum din Londra de nenorocirea ta, sunt mortal de spăimântată — stop. Ferește-te de Burns, criminalul, m'a dăunat mult — stop. Dacă posibil vino aici, sunt Hotel Astoria — stop. Cablo-

grafiază sosirea — voi fi gata — stop. Iubitoare și devotată — Nina".

Peste câteva ore i se înmânâ lui Jo o a doua cablogramă:

„Trimes bani voiaj — stop, Burns ți-a furat o mie lire — stop. Vino grabnic. Veșnic a ta — Nina".

Cu toată opoziția medicului, Jo fu dus cu un automobil sanitar până la bordul unui transatlantic rapid, care pleca la New-York. Ciudat, că o cabină de clasa I și fusese rezervată anticipat, pentru baronul de Kalen. Fusese transformată într'o elegantă cameră de bolnav, și compania de navigație nu era puțin mândră de această realizare. Ea dovedea prin aceasta capacitatea ei neîntrecută de a înlesni oricărui fel de călător un voiaj transatlantic în cele mai înalte condiții de confort. Firește, în schimb de dolari buni. Căci transatlanticul era unul american, modern de sus până jos, un hotel de lux și de plăcere pentru persoanele care posedau... money-money.

CAPITOLUL 9

Căruntul și jovialul, totuși cam arțăgosul și necioplitul Mr. Hichens, inspector al secției „cazuri grele" dela Scotland Yard, salută după obiceiul său pe vechiul lui prieten Wrede:

— Goddam, camarade, unde mi te-ai ascuns, afurisitule, atâta vreme? A întrebat un compatriot de d-ta și n'am știut nici eu, măcar să fi vrut să-i spun, pe unde adulmecai cu nasul d-tale de copoi.

Comisarul Wrede râse:

— Dragă Hichens, așa zisul compatriot nu merită ca să-mi neglijez pistele mele, odată ce am găsit ceva. Dar altceva nou mai este? Vreau să zic, despre Davis Burns ai aflat ceva știri?

Mr. Hichens strâmbă din nas.

— Chestia Burns pute! Acest Mr. Burns a șters putina. Londra e mai săracă cu un pungaș, nu-i vorba, — dar pentru Scotland Yard e un chix, pentru mine un certificat de măgărie.

Criminalistul german Wrede nu-și pierdu cumpătul la această știre neplăcută. Se așează comod, ca un om care avea vreme destulă, într'un jeț, apoi scoase tacticos o tabachere de țigări întinzând-o inspectorului englez. Țigări negre de Brazilia, otravă au-

tentică! Inspectorului Hichens, un vechi „colonial" îi licăriră ochii și, cu privire de cunoscător, trase pe cea mai neagră.

Dar mâna îi tremură pe când ținea chibritul. Se vedea că nu i-s boii acasă. Și tot așa de nesigură îi era și vocea când puse întrebarea:

— Nu-i așa, coleg Wrede, că te gândești: Hichens nu mai e vechiul Hichens, e o hahaleră, un încurcă-lume, care ar trebui să 'nceapă să se gândească la pensie. Da, Wrede, chixul cu Burns mă sâcâie și pe mine, mă scoate din sărite, și cum și d-ta îl cauți pe câinele ăsta, mă mir că ședzi așa de iritant de calm. Scotland Yard e blamat, blamat până 'n măduva oaselor dacă afurisitul de Burns face iar vreo boroboață. Ce au să spună colegii europeni de noi? Am pus însfârșit la cale o colaborare colegială, Franța, Anglia, Italia ca și țara d-tale s'au declarat gata la această acțiune comună, și acum țările acestea ne vor întreba ce ispravă am făcut.

— Stop, dragă Hichens, pe cel mai bun criminalist poate avea neșansa, sau chiar greșala, dar pentru asta țara mea nu va părăsi numaidecât acțiunea comună, ci mai degrabă va pune la dispoziție noui mijloace pentru a prinde totuși pe criminalii internaționali care seamănă neliniște în fie-

care țară. Bănuești cel puțin unde se găsește acum Burns?

— D-le — umbli să mă iei la sigur, nu?

Inspectorul Hichens sbierase aceste cuvinte așa de tare, că ușa camerei alăturate se deschise și secretarul băgă capul întrebând:

— D-le inspector, vă lipsește ceva?

— Dacă-mi lipsește? răcni inspectorul la subaltenul său. Dacă-mi lipsește întrebi? Da, zeci de mii de draci, Davis Burns a șters putina, cel mai mare pungaș cu care a avut de furcă Scotland Yardul în ultimii trei ani. Și d-ta mă 'ntrebi dacă lipsește ceva? Dacă mai pui șefului d-tale a doua oară o asemenea întrebare inteligentă, va trebui să-ți pun o contra întrebare: — Iți lipsește ceva Higgins? Da, îți lipsește foarte mult, și partea creerului cu care se fabrică gândirea. Cară-te, și nu-mi mai purta grija, cară-te îți zic!

Secretarul zâmbi, salutând respectuos pe comisarul străin, căci Wrede era cunoscut și simpatizat de tot personalul Yardului. După ce se închisese ușa în urma funcționarului, Wrede zise surâzând:

— Trăiți aici într'o dulce armonie, pe cât văd, scumpe Hichens.

— Da, nu-i așa? răspunse arțăgosul inspector cu o figură din care lumina convingerea, — eu îmi tratez totdeauna persona-

lul cu politeță și delicateță, — așa mi-e firea și principiul.

Comisarul Wrede făcu haz de nostimul său coleg, și pe când Hichens scotea din biroul lui o sticlă de whisky și două pahare și trata vizitatorul său, acesta îi dete lămuriri despre subita sa dispariție.

— Iar am dat o raită prin Paris, Hichens. Pe frumoasa Nina, lesne aș fi putut-o prinde, căci de două ori mi-a trecut pe dinainte fără să mă vadă.

— Ei, și dece ai lăsat-o să-ți scape din mâini ?

— Uiți că Nina a mai fost arestată de două ori până acum în Franța, și a fost de două ori liberată. După codul dreptului francez, ea e nevinovată; o nouă arestare ar fi dat același rezultat. Dece să fi riscat prostește s'o alarmez fără garanția reușitei?

— Nu pricep totul tocmai bine, stărui inspectorul Hichens. Ai mai făcut să fie arestată odată Nina în Franța?

— Mai exact vorbind în Monaco, îl corectă Wrede. Abia mai târziu am putut convinge autoritatea franceză, când Monaco n'a vru să aibă de face cu acest caz. Știu însă ce vrei să mă întrebi: Dacă Nina Guvot a fost arestată prin mine, dacă eu i-am predat bărbatul călăului, dece m'a tratat ea așa de amabil la Londra. Nu-i așa? asta ai vrut să mă 'ntrebi?

— Exact, Wrede. Nina e o diavoliţă ageră, ea trebuie că te cunoaşte, odată ce ai biruit-o odată. Cum să-mi explic atunci, că ea, la Londra, acolo la hotel...

Wrede îi reteză cuvântul.

— Mr. Hichens, pe vremuri la Monaco şi în Franţa am lucrat pe după paravan, printr'un interpus, cum se face adesea în meseria noastră. Când apoi ziarele au adus numele meu, „Zâna Morţii" era deja în închisoare, nu a putut deci vedea ziarele. Când mai târziu am găsit pe baronul de Kalen la hotel şi m'a recomandat soţiei lui, în momentul când mi-a rostit numele m'am cam temut, dar mai apoi m'am liniştit, căpătând din conversaţie convingerea că Nina nu mă putuse cunoaşte din trecut.

— Kalen — baron de Kalen? Exact! Imi amintesc acum, baronul acesta e persoana care m'a întrebat de d-ta, pe unde ai fi.

Wrede confirmă din cap.

— Ştiu, Mr. Hichens. Oameni ca acest Kalen sunt în anumite timpuri neindependenţi. Frumoasa şi strania lui soţie l-a lăsat la hotel, lefter, fiindcă n'a voit să semneze un contract de asigurare. Presupunerile mele au fost juste. Nina şi-a găsit un nou bărbat, va arăta viitorul dacă acest nou bărbat va cădea şi el victimă. In orice caz, acest de Kalen e un ales al cercului de criminali ai „Zânei Morţii". El e...

Acum Hichens îl întrerupse cu precipitare:

— Dar, Wrede, omule, dacă știi, dece nu protejezi pe compatriotul d-tale? Dacă presupui că prevenindu-l...

— Nu te pripi, bombăni comisarul Wrede. Nu te gândești că toată banda s'ar face nevăzută, decum aș aresta pe Nina, poate cu ajutorul poliției dv., sau dacă aș preveni pe baron? Baronul ăsta e o victimă a epocei de-acum, vremile decăzute de după răsboi l-au făcut să decadă și dânsul. Muncă cinstită nu vrea să'ncerce, fiindcă o educație absolut stupidă susține, că un aristocrat nu trebuie să se dedea unei munci obișnuite. Așa că acest molâu a trăit pretutindeni ca trântor parazit. Informațiile ce am luat despre el confirmă vederile mele. Momeala unei vieți trândave l-a făcut să cadă prosteşte în capcana unei căsătorii deochiate, cum numai în filmele americane credeam că se'ntâlnește. S'a cununat pe nepusă masă cu o femeie pe care o cunoaște abia de douăzeci și patru de ore. Asta-ți arată cine e omul. Dacă așadar, cu prilejul vânătoarei noastre împotriva Ninei, un tip ca ăsta trebue să plătească oalele sparte, nu e prea mare pagubă pentru omenirea cinstită. Mai rămân berechet din speța asta, și poate să-i ia pe toți dracu. Dar pe Kalen nu trebue să-l previn și din motive de tac-

tică pur detectivă. Hai să zicem că m'ar crede. Dar slab de îngeri cum e, s'ar trăda în clipa următoare față de această femeie rafinată și fascinantă și ne-am pomeni atunci cu Nina și complicii ei — sau poate chiar patronii ei, preveniți, anunțați. Asta nu merge, așa ceva trebue să evit, coste asta orice-o fi.

— Patronii ai zis? se miră Hichens.

— Da, inspectore Hichens, presupun că Nina Guyot e numai o emisară, o agentă, și anume o „voiajeură de afaceri cu procente la beneficiu". Sună cam brutal, dar o calificare mai blândă ar da prilej la greșeli.

— Dar cine să fi dat acestei femei sinistra misiune să trimeată pe lumea cealaltă patru bărbați?

— Hai să zicem că ar fi numai trei bărbați, căci Guyot a fost expediat de călău, fiindcă era într'adevăr un ucigaș, împins din umbră poate tot de ea. Ceilalți trei nenorociți, fuseseră asigurați toți, cu un an înainte de decesul lor, pe sume foarte mari. Cântărețul rus de operă Raskopin la o filială din Londra a unei Companii americane, care a trebuit să-i plătească Ninei o sută de mii de lire. Contele italian Maldonetti poseda un titlu mai înalt, deci trebuia asigurat pe o sumă mai înaltă. Un milion de dolari a numărat New-Yorkul tot Ninei. Și acum am putut descoperi că principele Leon contrac-

tase o asigurare secretă tot cu New-Yorkul. In contractul acesta Nina Guyot era înscrisă ca logodnica prințului (— se ascundea căsătoria ei cu Guyot —) și societatea de asigurare trebuia să plătească în caz că logodnicul murea.

Poți constata deci din toate, inspectore, că Nina nu era nici iubita, nici logodnica, nici soția acestor bărbați, ci numai o fioros de treează, o cruntă, o rece calculatoare comisvoiajoare care căpăta procente din fabuloasele sume.

Inspectorul Hichens șezu multă vreme nemișcat în fața lui Wrede privind în gol. Treizeci de ani de serviciu de detectiv îi încărcau umerii, părul îi încărunțise între timp, căci multe trăise în harța lui cu lumea crimei. Ceeace însă îi fu dat să audă acum, nu crezuse totuși niciodată cu putință.

Insfârșit se liniști puțin. Desprinse din tot vârtejul lui de gânduri, o întrebare:

— Dar bine, sunt idioți cei dela societățile de asigurare americane că nu observă jocul ce se joacă cu ei. La noi în Anglia așa ceva nu s'ar putea întâmpla.

— S'a întâmplat, îl desminți scurt Wrede. Acum vreo doi ani s'a văzut și la o societate engleză așa ceva, inspectore. Dar însfârșit, societățile ar lua desigur măsuri contra înșelătorilor, dacă — da, trebue să ating aci un punct delicat — dacă în aceste societăți

nu ar şedea, să spun cuvântul, cercuri cointeresate, care poartă de grijă ca direcţia generală să... nu afle nimic.

Iarăş privi inspectorul buimăcit.

— Cum? crezi că în consiliile de administraţie ale societăţilor şed complici?...

— Cred asta, inspectore. Toată stima de marile societăţi de asigurare, ce neîndoelnic sunt conduse de financiari onorabili. Dar cel mai puternic, cel mai sănătos în aparenţă corp are totuşi în el undeva bacili care-l mincează până ce într'o zi răul iese la iveală în mod alarmant.

Şi aşa într'o zi directorii generali ai companiilor de asigurare vor observa, că în întreprinderea lor s'au înstăpânit bacili primejdioşi cari escamotează sume uriaşe, fiindcă nu voiesc lucru curat, fiindcă sunt vrăjmaşi ai rânduirilor legale ale omenirii. Mai degrabă decât un viitor război între statele culturale ar fi necesar, inspectore dragă, un război neîndurat al tuturor naţiunilor culturale împotriva bacililor de profitori incorecţi care le mineză existenţa. Să nu se sfârşească până nu vor fi stârpiţi toţi şarlatanii, gheşeftarii, cămătarii... toţi nişte criminali.

Inspectorul Hichens făcu un gest de oprire.

— Mai opreşte-te un moment, stimabile! Dă-mi răgaz să-mi viu în fire. Trebue să

mestici mai întâi cele auzite, chiar atâta putere receptivă nu mai posedă creerul meu, de când un plumb de revolver al unui șnapan ce-l urmăream mi-a sfredelit o gaură în bostan. Dar bine, d-ta emiți niște idei trăznite, Wrede. Hm, omul cât trăește, tot învață.

Mai mârâi câtva, vorbindu-și singur. Insfârșit, își rânduise ideile îndestul, ca să se poată consacra acum sticlei de whisky, care, deși nu obiect mort, cere și ea oarecare concentrare a atenției. Wrede nu crescuse nicel numai cu apă de zahăr. Așa că cei doi colaboratori ședeau acum pufăind din țigările negre și dedându-se gândurilor lor și paharelor de whisky.

Trecuse mai bine de-o jumătate de ceas, când inspectorul Hichens întrebă:

— Știi d-ta, la dreptul vorbind, de ce a devenit pe vremuri „Zâna Morții"?

— Da, știu, inspectore. M'am interesat serios de Nina. Dacă vrei, îți raportez câteceva din viața ei.

— Mai întrebi, puișorule? dă-i drumu.

Comisarul criminalist Wrede descrie tinerețea Ninei:

— „Numele ei adevărat e Nina Claude Crowes. E născută în Formes, un orășel înegrit de fum, din Picardia, unde în fiecare dimineață mai toată populația masculină dispare în măruntaiele pământului, pentruca,

la apusul soarelui să se târâie iar afară din găuri, acoperită cu praf de cărbune, ca o armie de furnici negre.

„Printre acești lucrători mineri era și Gideon Crowes, un englez, care se așezase la Formies. Ca cei mai mulți muncitori, creștea și el o familie numeroasă, tot așa de neagră și de prăfuită ca și el; fiecare membru al familiei părea evident de mai'nainte destinat să devie miner sau soție de miner, toți, afară de una — mica, blonda Nina. Era o blondină de un tip frapant nordic, cu niște ochi mari, albaștri, luminoși și cu acel ten al obrazului ce pare o amestecătură de persică și lapte, care se întâlnește atât de des în Anglia.

„Nina nu crescuse în alte idei decât surioarele ei serioase și modeste. Cu toate acestea, la vârsta de șase ani, mărul începuse a putrezi și anume exteriorul ei frumos prindea să infecteze interiorul. Incă din acea vreme ea se și ținea drept mai ceva decât familia ei și nu ascundea asta. Oricui voia să asculte, ea spunea că ea nu are să fie niciodată nevastă de miner — că ea are să ajungă „ceva mare". Fumurile astea nu i le băgaseră în cap familia ori vecinii, care o bruftuluiau mereu pentru asemenea vorbe, căutând s'o ție în frâu. Vina o purtau călătorii în trecere prin cuibul acesta prăfos, care stăteau firește uimiți la vederea aces-

tuĭ crin alb de o perfecţie adevărată, crescând prin colbul de cărbuni. Când asemenea călători din lumea mare o zăreau, se opreau s'o mângăie, să vorbească cu ea, sub ochii nemulţumiţi ai modeştilor ei părinţi, şi discutau între ei că aceştia nu erau vrednici de-un asemenea „mic înger". Şi îngeraşul de Nina auzea şi-i credea bucuroasă. Familia în vremea asta nu o cruţa de fel pe Nina de partea ei de treburi casnice, ca la toţi oamenii săraci, ceeace firește nu-i convenea deloc feliţei, care visa o viaţă de lux şi strălucire în care să fie servită de multe slugi.

„La vârsta de cincisprezece ani tot nu avea încă alte mijloace la îndemână pentru realizarea acestei vieţi aurite, decât frumuseţea ei fascinantă, blondă şi mişcările şi manierele prinse dela doamnele mari care îşi opreau maşina ca să-i adreseze vorbe prietenoase. Undeva însă trebuia acum să înveţe, cum se mănâncă şi cum se vorbeşte în societatea aleasă, cum se poartă rochiile, trebuia să înveţe cum se cântă, se joacă şi celelalte meşteşuguri ale graţiei şi eleganţei, prin care se parvine în societate.

Aici intervine însfârşit prima aventură de dragoste a Ninei, care, drept vorbind, e numai un roman datorit calculului rece. Prin vreo împrejurare ajunge acolo la Formies, unul din acei tipi declasaţi, de care mişuie

toate țările Europei. Nu trecuseră douăzeci și patru de oare decând își aruncase ochii pe Nina, că se și aflau amândoi în trenul spre Paris.

„Străinul nu avea de oferit fetei nici tinerețe, nici bogăție. Tot ce avea Nina de așteptat dela el, erau în cel mai bun caz, mesele și un adăpost. Dar o putea perfecționa — și o făcu — în formele care erau inevitabile pentru așa-zisa viață elegantă, spre care tindea. Da, din nefericire se găsesc totdeauna oameni decăzuți, care-și fac o profesiune din asta, să dreseze fete ușuratice, venite din provincie, cum să se mișt cu perfecția și cu firescul unei „dame d lume", pe parchetele lustruite ale vieț mondene. Pentru asta, acești gentlemen calici sunt plătiți cu ora ca un profesor d pian.

Nina bani nu avea; dărui deci maestrului ei de bon ton tinerețea ei fragedă și frumusețea ei. Fata era o elevă isteață, dar nu trecu un an și lucrurile ajunseră la ceartă și dezbinare. Educatorul avea motive să fie gelos pe altul.

„Acest altul se numea: Henry Guyot. Cu grandoarea unei mândre ducese, fiica de miner declară gentlemanului mâncat de molii că s'a decis pentru Henry Guyot, și așa și făcu.

„Guyot se pricepu s'o facă să guste și să-și

asimileze unele idei privitoare la pictură și sculptură, căci se ocupa în vremea aceea cu plasări de lucrări artistice, făcându-și chiar oarecare nume ca negustor de artă.

„Când Nina împlini șaptesprezece ani, căpătă un rol modest într'un cabaret. Pentru ea nu mai exista decât o dorință: giuvaeruri, bani și toalete splendide.

„Intr'o seară intră un comerciant bogat din America de Sud în localul în care ea juca, și se amorează de Nina din prima clipă a apariției ei. Ca răspuns la înflăcăratele lui jurăminte de dragoste, ea vorbi de căsătorie. Nu avea cea mai slabă încredințare că el ar putea spune „da". Spre cea mai mare uimire a ei, el primi, și chiar a doua zi fură soț și soție. Primele douăzeci și patru de ore le folosise ca să se încredințeze că pretendentul ei era într'adevăr foarte bogat.

„Acum ieși la iveală Henry Guyot care pretinse că noua căsătorie nu era valabilă, căci el era cununat cu Nina. Nina la rândul ei conjură pe noul ei soț să se asigure la o societate, căci se temea că pretinsul ei prim soț — Henry Guyot, cu pornirile lui criminale, se va răsbuna. Tânărul sud-american o ascultă și se asigură, căci își adora într'adevăr soția. In Buenos-Aires însă Nina fu prinsă de un cunoscut al soțului ei chefuind într'un local de rendez-vous c

Henry Guyot. Asta deschise ochii tânărului ei bărbat, care puse s'o urmărească și acum se dumiri cu cine se căsătorise. Se divorță de ea și numai așa se salvă omul dela moarte. „Afacerea" asta a Ninei căzu în baltă. Peste un an însă Nina se mărită cu cântărețul rus, care trebui să plătească cu viața această căsătorie.

„Celelalte cazuri, inspectore, le cunoști. Acum e baronul de Kalen la rând, și nu va trece mult până să fie și el dat gata".

Inspectorul Hichens clipi din ochiul drept.

— Acum pot multe pricepe, Wrede, dar una tot n'o pricep: chestia cu Davis Burns. El a fost aici multă vreme advocat, acum a șters putina; biroul lui e condus de un locțiitor, care poate dovedi că-i avansase sume mai mari lui Burns și printr'asta a ajuns în mod legal în posesiunea provizorie a biroului. Unde e Davis Burns? Și ce are face el cu Nina?

— Davis Burns e reprezentantul întrepus al societăților de asigurare, care primesc prin el propunerea deochiată și contractele, dar care și plătesc sumele în caz că asiguratul moare... In momentul de față, Davis Burns s'a dosit la ferma lui din Australia, numai că acolo el poartă numele de Mulberry.

Inspectorul sări în picioare.

— Wrede, drace, de unde le știi tale astea? Și ce să facem acum? Burns în Australia! Pentru noi cei de-aici dela Scotland Yard e o jucărie să-i dăm de urmă. D-ta ca German ai putea să te isbești de greutăți, căci cu părere de rău trebue s'o spun, mai sunt dincolo unii birouerați cari nu și-au biruit încă resentimentele de pe vremea războiului. În ce chip așa-dar te-ași putea servi?

— Inspectore Hichens, cuvintele d-tale sunt pentru mine niște apă limpede pentru un însetat în pustie. Eu tocmai am căpătat un concediu ca să-mi pot duce la bun sfârșit niște afaceri particulare ale mele....

Inspectorul fu surprins.

— Afaceri particulare? Ce afaceri particulare sunt acelea?

Atunci comisarul Wrede rosti numai trei vorbe:

— Duelul cu Nina!

CAPITOLUL 10.

Toată ziua zăpușeala fusese groaznică. Vântul sufla numai ras cu pământul, vân-

zolind prin buruenișul de tussoc și măturând calea, încât colbul năvălea în fața celor doi călăreți, ca un praf roșcat de cărămidă care li se așeza pe piele pricinuindu-le mâncărimi și usturimi.

Caii înaintau policnindu-se moleșiți. Calul cu bagajele era bolnav; îl rodea o chingă, avea o rană mare de rozătură. Din vreme 'n vreme el se oprea deodată și întorcea capul, se uita la cei doi călăreți, par'că voia să înceapă să plângă, și... necheza.

Cerul era sur ca o placă de ardezie. Nimic alta nu se vedea împrejur decât valuri-valuri de bălării de tussoc. Mai zăceau ici-colo pe jos și pietre, cât pumnul, cât nuca ori ca prundișul, — pietre de calcar. Niciun pom. Numai mereu, până'n zare, la nesfârșit, asprele, țepoasele bălării de tussoc, crescute lung și încâlcit ca niște tufișe de ciulini, — singura specie de plantă în stepa australiană lipsită de apă.

Wrede, comisarul dela secția criminală, călărea înainte. De sub bornele largi ale pălăriei de soare, ieșea părul lui sur, pudrat gros cu praf de cărămidă, sprâncenele de asemenea îi erau încărcate de un strat de praf: toată fața lui rasă părea o mască de bâlci roșie.

Al doilea călăreț, inspectorul londonez Hichens, dela Scotland Yard, secția „cazuri grele", venea la oarecare distanță în urma

colegului său berlinez. Ochii cenuşii îi erau cam turburaţi, şi mereu scotea limba umezindu-şi buzele.

— Mi-e stomacul ca o pipotă de găină, spuse Wrede. Hei, vechi vânturător de stepe, ştii locurile pe-aici, nu? Imi spuseşi cândva că ai trăit mulţi ani prin Australia. Unde o fi aşezarea ţâcnitului cela de *storekeeper*, care a venit să sălăşluiască în acest ţinut uitat de D-zeu? Ce-o fi căutând, zău, omul cu prăvălia lui în pustietatea asta? Că afară de câteva potăi de *dingos* nu cred să mai poată vieţui alte dobitoace pe aceste întinderi nisipoase.

— Greşit, dragu'meu! In zoologie eşti un agiamiu, ai înţeles? Primul plan îl ocupă în Australia iepuraşii, care sapă tot, rod tot, şi pentru care guvernul a jertfit până acum milioane — dar totul în zadar.

— Ideie n'aveam de iepuraşii d-tale, inspectore! întâmpină Wrede.

— Afurisit purice de nisip ce eşti! se răsti la el inspectorul Hichens în felul lui brutal. De câte ori ţi-am mai spus, că acum trebue să ne vorbim cu „*tu*". Dacă Mulberry, sau cum îi zice măgarului celuia — da, Mulberry îi zice cumătrului Davis Burry... Oftă apoi mărăi: — Soarele îţi usucă creerii, colbul îţi astupă bojocii, ce să te miri că omul capătă sticleţi? Carevasăzică, Wrede, nu te supăra, nu suntem aici

în Londra cultivată, ci în stepa australiană și trebue să ne purtăm și să vorbim ca două haimanale sadea.

— Allright, Sir! răspunse ironic Wrede. Aud însă de ceasuri întregi că și tu îmi dai într'una zor cu d-ta. Apoi dacă ne reușește planul nostru să găsim pe Mulberry-Burns, ba, chiar să-l fac să ne angajeze, tare s'ar mira, nici vorbă, auzindu-ne că ne vorbim ca gentlemanii de salon.

— De reușit, reușim, puișorule, reușim tot! Rezidentul e englez, înțeles? Și când politica engleză cere sprijin unui englez în orice parte a lumii — nu mai încape discuție. Carevasăzică, suntem doi stockmeni fără de lucru, care au trebuit să tundă până acum oi în Victoria, acum însă oile sunt tunse chilug, la piele, lâna e încărcată, și iacătă-ne iar fără de lucru. Eu personal, pentru aventura asta australiană, mă numesc „Piet", înțeles?

— E în regulă, Piet! Comisarul Wrede râse. Dar pe mine cum mă botez? E bine să stabilim de-acum, căci Mulberry sau Davis Burns pe adevăratul lui nume, nu trebue să miroasă cu cine are deaface. Dealtfel unde e Davis Burns nu trebue să fie departe nici frumoasa Nina.

— Dar ce credeai că „Zâna Morții" s'o fi mutat în planeta Marte sau în lună de când a dispărut din Sidney cu baronul ei? râse la

rându-i inspectorul Hichens. Nu, puișorule, ea își urmează pe undeva în ținutul acesta manevrele ei sinistre, și Scaraoțki să-mi fie socru de nu o fi reușit deja să-l dea gata pe noul soț rechiziționat de dânsa, pe baronul de Kalen.

— Dar vezi că eu încă tot nu știu cu ce nume vrei să mă pricopsești.

Hichens se gândi o clipă.

— După vorbă au să te cam simtă că ești neamț, și nici fizionomia nu prea ți-e englezească. Așa că, rămâi, băiatule, neamț și spune-ți... Dieter. *Well*, ăsta e un nume fain, nemțesc sadca, și cine se uită la tine trebue să admită că numai așa și nu altfel tebue să te cheme. Tu ești Dieter Bergmann, eu sunt Piet Kinley. Așa, pentru azi ne-am obosit îndeajuns creerul, mai mult nu pot gândi. Soarele, praful, pustia asta — au să ne dea gata dacă situația nu se schimbă în curând.

Hichens oftă dela rărunchi și nu i-o puteai lua în nume de rău căci stepa era într'adevăr un iad.

— Dar ce-i mai principal tot uitarăm, camarade, deschise Wrede iar vorba după o pauză.

— Ce lucru?

— Păi, Davis Burns te cunoaște ca pe un cal breaz, dela Scotland Yard. Pe onorabi-

lul său inspector Hichens îl are doar pe răboj, așa că se naște primejdia ca...

— Hai, hai, nu deschide cutia cu stafii. In Londra, puișorule, era un funcționar superior ras, tuns și frezat — stimabilul inspector Hichens, nici vorbă. Dar la Sidney am pus să mă transfigureze într'un *stockman* australian, într'un văcar, un cowboy. Am jertfit respectabilii mei peri cărunți, tigva mea e rasă ca'n palmă, lucie ca o chelie. Afară de asta, după ce ne-am hotărît să mergem chiar noi în Australia, am lăsat să-mi crească barba și acum arăt ca un Moș Crăciun tropical. Apoi și ochelarii pe care mi i-am înfipt pe nas îmi schimbă înfățișarea complect. Ia uită-te la mine mai ai vreo grijă să fiu recunoscut?

Comisarul Wrede își examină atent colegul și declară cu mulțumire:

— Nu, ești într'adevăr alt om, aș avea numai de observat că banditii trecuți prin ciur și prin dârmon ca Davis Burns au o privire afurisit de bănuitoare. Dar mă întreb acum în privința mea: ce mă fac eu dacă s'ar ivi într'adevăr pe acolo și frumoasa Nina? Ea mă cunoaște bine. Să-mi lipesc cumva o barbă? Atunci aș pieri în căldura asta de iad.

— Așa ceva trebue să lăsăm la voia întâmplării, dragă Dieter, răspunse liniștit inspectorul Hichens. Dacă noi criminaliștii

nu am conta și pe hazard, tare greu am putea rezolva unele cazuri.. Deci văzând și făcând.

— Bine. Deocamdată aș da o liră sterlină pe o dușcă, mi-e limba uscată pingea. Wrede oftă ca un însetat din Sahara.

— Un bob răbdare, îl consolă inspectorul, *storekeeper*-ul mi-e prielen, ăsta ne oferă la sigur o sticlă de whisky, până nici n'apucă să ne strângă mâna.

Călăreții înaintau agale. Peisagiul se schimba pe nesimțite. Hichens fu prins de un fel de somnolență, un vis neliniștitor îl sâcâia. Ii se părea că ședea pe un cal de lemn de la călușei care se legăna dar nu putea înainta. Dar calul lui cel viu dădu cu un picior într'o groapă de iepuri de câmp, se poticni puțin și asta îl făcu pe Hichens să tresară violent din visare.

— Damned! bombăni ei, cât pe ce să-mi frâng gâtul. Nu-ți spusei eu: iepurii, blestemații de iepuri care scurmă tot. Eu, un fost ofițer de cavalerie, să mă poticnesc cu calul într'o gaură de iepure, — rușine. Iată halul în care aduce o meserie de scârțai-scârțai la un birou unde-ți rozi turul pe scaun. Mii de draci, fiecare criminalist ar trebui să reintre la fiecare doi ani în serviciul exterior, atunci s'ar menține om.

— Nu tot mârâi, nu uita că ești copoi și nu dulău! îl liniști Wrede pe tonul bădăran

plăcut celuilalt. Dar acesta era de fapt tonul potrivit prin aceste meleaguri, în gura unui Dieter Bergmann, vagabond în căutare de lucru. Acum îți ai serviciul exterior, ce mai vrei mai mult?

— Nici voorbă, Wre... Dieter!... Și Hichens începu să moțăie din nou.

Urcau acum o coastă. Caii iuțiseră ceva pasul, miroseau apa în apropiere. Dincolo era pădurea, deasă și de nepătruns; pământul tot uscat și măcinat la suprafață ca pudra. Pădurea mocnea mută, moartă și pălită, căci pământul în care-și avea rădăcinile era măcinat de soare și de viermi, era numai țărână cernută.

Cei doi detectivi deghizați în *stockmeni* deteră însfârșit cu ochii la piciorul de dincolo al dealului, de-o casă acoperită cu tinichea ondulată, prăvălia-han a unui emigrant german, Wilhelm Schulze, socotit până departe primprejur de „cam lovit cu leoca" pentrucă nu găsise să așeze decât tocmai în aceste locuri pustii.

In fața casei se vedea o grădiniță, nu cine știe ce, dar bine ținută. In dos se afla o pășune mare, care — lucrul părea o minune — se înfățișa cu o iarbă verde, bogată, grasă. Dacă te apropiai însă, minunea se lămurea. Curgea un pârâu în mijlocul terenului, el uda prin canale abea vizibile suprafața pajiștei. Wilhelm Schulze, hangiul,

storekeeper-ul, cel zice se . . . a lovit cu leoca" avea se vede ideie de agronomie, în arta canalizării se arăta chiar om cu cap. Asta era prima condiție pentru orice colonist în ținutul Australiei centrale.

Un fir subțire de fum urca drept în sus din coșul casei. Pe când cei doi călăreți priveau gospodăria, ieși o femeie, urmată de un copil și de un câine. Femeia ținea o pușcă în mână.

Făcu un semn străinilor. Cu ultimul rest de puteri caii străbătură restul de cale.

— Allo! strigă femeia. M'am gândit eu, sunteți niște creți de stepă. Fetița a venit fuga în casă să mă vestească: „Mami, — mi-a strigat — vin trei roibi pe curătură". Dar bine, ce ciorile sunteți...

Își curmă vorba, se miră cum cu neîncredere la călăreți. In această bucată de lume viața nu era totdeauna sigură; singurătatea, lipsa de oameni aducea adesea haimanale, care fugeau de munca cinstită. Ce-i drept, tâlhării la drumul mare, cum se mai aud încă și azi prin Statele-Unite, pe aici în Australia se întâmplă mai rar. Dar războiul a adus multă spumă omenească într'al cincilea continent, oameni aruncați la mal din patrii depărtate, își căutau acum aici o viață nouă, care, din păcate, prea adesea isprăvea în crimă.

Femeia tresări, când văzu că străinii vo-

iau să descalece. Ea salută, dar în privirea ei tot juca o nuanță de neîncredere.

— Unde e jupânul gospodăriei de-aici? tună Hichens.

Și acum se petrecu o minune.

Femeia fermierului recunoscu după glas și expresii pe arțăgosul criminalist.

— D-ta ești, d-le Hichens, bată-te norocul? Ei, mă bucur că te mai văd pe-aici. Ce mai faci acum? Tot în serviciul poliției coloniale?

Îi scutură mâna, râzând cu fața toată, căci bucuria revederii era într'adevăr sinceră.

Inspectorul Hichens clipi din ochi spre colegul lui. Abea apoi răspunse la întrebarea pusă de femeie:

— Mai întâi și'nlâi, Mrs Schulze, trebue să-ți spun că nu mai am nici în clin nici în mânecă, nimic-nimic cu poliția colonială. D-tale pot să-ți spun adevărul: sunt ani de zile de când mi s'a scos căpăstrul, m'au prins cu o mâțișoară în sac, o nimica toată, dar de, funcționari de-aștia cică nu pot ei întrebuința în Australia. Acum am ajuns să lucrez ca *stockman*. Da, Mrs Schulze, nu face ochi mari și nu duce mâna la gură, mirarea d-tale de schimbarea mea n'ajută la nimic.

— D-ta — gonit — din poliție, d-ta ?

Femeia se uita, și nu-i venea să creadă,

la căruntul vechi poliţist. — Dar asta nu se poate, Mr. Hichens, erai un funcţionar de frunte, fără pereche, le preţuia tot ţinutul...

— De, ce folos, vorba ceea : fosta-i lele cât ai fost... Să lăsăm asta... Goddam ! mârâi el iar ca un dulău furios, nu se află peaici ceva pentru beregata uscată a omului ?

Ai un *store* şi ne ospătezi numai cu vorbe goale despre ce-a fost şi nu se mai întoarce. Eu şi camaradul meu am vrea să ne spălăm maţele de praf cu ceva bun. Este ?

Femeia se grăbi să intre ca să-i servească.

— Ei, poftim, iacă procopseala, bodogoni Hichens când rămase singur cu tovarăşul. Te căzneşti să te transformi ca un cameleon, laşi să-ţi crească iarba'n barbă, îţi răzui scăfârlia de o faci bilă de biliard, nu te speli săptămâni de zile pe gât, îţi mai încaleci şi nişte ochelari ca ăştia de pe nas — şi abia ai deschis gura şi te-a şi... identificat.

— Şi cine ? o femeie care nu te-a mai văzut de zece ani, — mai turnă şi Wrede foc pe gaz. Dar mi-te Davis Burns, care abia de curând a avut onoarea cu d. inspector Hichens...?

— Zece ani, zici? N'ai ideie, bătrâne prieten! Mai bine de douăzeci de ani sunt, leat! era doar în timpul războiului trecut când

am fost comisar pe-aici. Dar să lăsăm trecutul în pace. Sunt într'adevăr curios unde o fi patronul fermei. Wilhelm Schulze ăsta e un tip prima, ăsta ar putea să ne dea despre Mulberry vreo ideie care să ne îndrume.

Înaintară împreună prin aleia grădinii. Deoparte și de alta erau plantate verze, care mirosеau tare. Ca flori se aflau numai maci și niște lalele firave. Un petec de loc era îngrădit cu scoici, — pesemne locul de joc al fetiței, căci o văzurăm fugind dela maică-sa și săpând cu o mică unealtă sparfă. Câinele castaniu se culcase pe prag și-și mușca puricii de nisip care-l necăjeau.

— Poftiți în casă, spuse femeia arătându-se iar în ușă. Multă rânduială n'o să găsiți azi la mine, nu vă uitați prea mult.

Era o odaie mare. Pe pereți erau lipite ilustrații din reviste nemțești și englezești. O masă cu o scândură de călcat pe ea, o albie, câteva lavițe, o sofa neagră, și câteva scaune din bambus, înșirate la perete. Prichiciul căminului era împodobit cu hârtie roz tăiată cu colțișori și găurele. Odaia avea patru uși; una ducea, judecând după miros, în prăvălie, una în curte, printr'a treia se vedea o odaie de dormit simplă. Roiau muște spre tavan, iar de perdele erau prinse hârtie de muște și buchețele de busuioc.

Hichens se dusese între timp la cai în

curte. In prăvălie trebăluia femeia storekeeperului. Comisarul Wrede şedea singur în odaie, auzea femeia forfotind încoa şi'n colo şi vorbindu-şi când şi când singură.

Soarele apuse. In Australia nu este amurg numai o jumătate oră ciudată, în care totul apare diformat, schimonosit, făcându-ţi frică, par'că ar umbla duhul sălbatic al ınarelui ţinut pustiu.

Cum şedea aşa singur în odaia simplă, nedreticată, lui Wrede par'că i se strânse inima. La un moment i se păru că auzise pe femeia de alături lovind cu pumnii în tejghea, scoţând un geamăt, prelungit apoi într'o tuse seacă.

„Ce mai viaţă şi asta, Doamne Dumnezeule !" îşi spuse Wrede. Să trebue să trăeşti aici, ani şi ani, cu un bărbat care rar e acasă, fiindcă trebue să-şi desfacă mărfurile prin ţinut. Şi cine se abate la acest *store* al lui Schulze. Câte-o caravană de cămile, câte un autotractor. Conducătorii îşi beau whiskyul, dorm pe pajişte, cum vom face şi noi azi. Apoi iar singură, singură şi fără apărare — biata femeie !

In clipa aceia nevasta storekeeperului băgă capul prin uşă.

— Zău, d-le, da' tare obosit mai arăţi! Să-ţi fac nişte jumări pentru cină ? Avem şi nişte beef, şi pastramă, sau vrei nişte conopidă...?

— Dr. ... ljumesc. Am să mă spăl mai întâi la ... rău, vino apoi la pujiţe şi adu şi copila să luăm un ceai.

Ea aprobă din cap. Deodată veni la masă, se uită cu o privire chinuită la Wrede.

— Mi-e aşa frică, spuse ca şi ... un fremur uşor îi străbătu trupul.

— Frică ?

Ea căzu iar din cap.

Wrede încercă să glumească.

— Ei, asta-i ! Eşti de alâţia ani aici, de împuşcat trebue că împuşti ca un vânător de dingo, şi vrei să-mi spui acum că ţi-e frică ? Nouăzeci asta barem, cu şi camaradul meu mânem aici, suntem aşadar peaproape de d-ta. Ce ţi se poate întâmpla ? Ei, şi mâine vine jupânul acasă şi acesta probabil că ştie să facă scurtă socoteala cu orice *sundowner* ce s'ar putea ivi.

— Nu, răspunse ea, şi fu ca o şoaptă, par'că se temea de spioni în apropiere, — nă iem să nu i se întâmple bărbatului meu ceva rău la Alice Springs.

— Unde zici că e — bărbatul d-tale ?

Ea se uită mai întâi iar prin odaie, înainte de a răspunde :

— Acum trei săptămâni — a trecut pe-aici un Ford greu, un automobil de poveri special cum se fabrică în Sidney, ca să biruie nisipul. Un gentleman foarte distins

conducea mașina, și era însoțit de o Lady, minunat de frumoasă. Vorbeau amândoi bine nemțește, dar dacă or fi fost germani din născare...?

Femeia înălță din umeri, apoi își completă vorbele și păru a-și aminti bine ziua :

— Maseră peste noapte aici, și se informară la bărbatul meu despre Mulberry care-și are ferma la Alice Springs...

Werde fluera încetișor ca pentru sine. Femeia, surprinsă, îl întrebă :

— Dar ce ai, Sir ? Cunoști poale pe stăpânii Fordului ?

— Nu, nici pomeneală, de unde să cunosc oameni bogați, eu, un pârlit de *stockman* ?

Femeia se uita lung la el, ca omul care nu crede :

— D-ta nu ești un stockman și nici nu-mi vine a crede că ești un calic. Nu arăți a așa ceva.

— Haha ! isbucni în râs Wrede. Doamnă dragă, spuse el tot râzând, d-ta ai fi bună de detectiv, zău.

Și mai serios adaugă :

— Noi venim dintr'o cu totul altă direcție, pe-acolo n'am întâlnit nici un Ford modern, nici vreun domn bogat, și nici vreo doamnă frumoasă.

Doamna Schulze rămase încăpățânată la ideia ei, că nici Mr. Hichens, nici dommul german, n'ar fi stockmeni.

Atunci Wrede încercă să-i abată atenția dela ei.

— Alice Springs e, oarecum, capitala provinciei Australia Centrală. „Capitală" e un cuvânt cam pompos căci s'ar afla cică acolo numai vreo șaizeci de albi, dar oricum se află acolo cultură. Cine să facă acolo bărbatului d-tale vreun rău ? A plecat oare cu cei doi automobiliști la Alice Springs ? întrebă el subit.

— Da, i s'a oferit o sumă frumoasă, și de câștigat doar trebue omul să câștige, altfel din ce ar trăi ?

Și într'o isbucnire neastâmpărată ea adăugă violent :

— Știi, numai din pricina lui Mulberry ăla sunt îngrijată !

— Ei, drăcia dracului ! dar ce-i cu Mulberry ăsta? exclamă Wrede lovind cu pumnul în masă.

— Mulberry... nu-i nici el de mult aici. Mai'naainte, zice-se, să fi fost la Cober Pedy, în ținutul opalului...

Intrerupse convorbirea, privi cu frică prin odaie, toată atitudinea ei amintea aceea a unei ființe prigonite.

Wrede deveni mohorăcănos. Era obosit. Pra-

ful de cărămidă al stepei îl ardea pe piele, nu mai putea de nerăbdare să se spele mai curând cu apă. Limba îi înseta după ceai și după whisky. Chin afurisit, de șase zile nu mai văzuse așezare omenească, cinci nopți trebuiseră să doarmă afară în cort, să trăiască cu pastramă și cu un codru de mămăligă rece, și să-și prepare posolca de ceai cu o apă ce n'ar fi atins-o un bou european. Și drumul spre Alice Springs era făcut par'că pentru dracii din iad, iar dela capitala sudului până la Alice Springs erau numai două mii de kilometri. Astea erau căi de comunicație și distanțe australiene care, pentru cunoscătorii țării, nu jucau niciun rol, dar care pentru un European înseamnă nemărginirea.

— Ei, Mulberry — Mulberry — să-l ia dracu, cine-o fi! Adu whisky, dragă doamnnă, ca să ne putem spăla gâtlejul de numele Mulberry !

Femeia scoase un oftat adânc. Apoi se duse în prăvălie și se întoarse cu o sticlă și un stacan.

Când veni Wrede la pajiște, Hichens instalase deja cortul provizoriu și scoase și hamurile depe cai încât puteau paște în voie.

Hichens sta aplecat la pârâu, scoase pălăria și cămașa și ca un strengar voios plescăia prin apa răcoritoare.

Wrede îi imită exemplul, se spălă, se răcori, și pe când își pieptăna părul ud, spuse:

— Storekeepera e cu inima strânsă de soarta bărbatului ei. Imi povestește, că acum trei săptămâni o mașină grea cu un presupus om bogat și cu o femeie tare frumoasă a fost aici, care au tocmit pe storemoasă a fost aici, care au tocmit pe storekeeper să-i conducă la Alice Springs la Mulberry. De atunci Schulze nu s'a mai înapoiat.

Hichens, ocupat să-și pună cămașa și haina, se opri o clipă.

— Om bogat — femeie frumoasă ? Mergând la Mulberry sau, între noi, la Davis Burns. Asta putea fi numai frumoasa Nina!

— Tocmai ce cred și eu, Piet ! Așazisul domn bogat însă e baronul de Kalan.

— Evident, perechea călătorește dela un loc la altul. Pământul le e desigur pretu-

tindeni prea arzător, ca și mie dealtfel, căci trebue să mărturisesc că simt un foc sub călcâie.

— Și ce legătură să aibă asta cu storekeeperul Schulze? întrebă Wrede.

Hichens nu întâmpina nimic, lăsa gândurilor lui joc liber, spiritul lui și lucra în viitor. Apa gârliței era limpede, curgea lin ca uleiul. Aerul mirosea a ploaie, multe mii de ferme așteptau de mult darul ceresc, care prețuia în ținutul acesta mai mult ca banii.

Se întoarseră la cortul lor. Hichens îngrămădi mărăciniș uscat într'o gaură săpată proaspăt pentru foc. Wrede își aprinse pipa, clipind pe gânduri cu ochii în foc. Curând apa colcăia în cazan.

— Acu ar putea sosi cina, spuse Hichens, căci se bucura de ciorba de conopidă, pe care-o prepara femeia, din câte-i comunicase Wrede.

Zăriră prin întuneric strălucind șorțulețul fetiței. Venea cu un coș într'o mână și o cană cu lapte într'alta.

Hichens descărcă coșul. Scoase o oală cenușie de smalț cu ciorbă de conopidă și varză bine mirositoare, în timp ce Wrede aranja strachinele de zinc.

Fata apucă apoi iar coșul golit, spuse frumos noapte bună, făcu un compliment gra-

țios și dispăru iar înspre partea casei.

Mâncară, băură ceaiul cu lapte, se simțeau ca niște nrosafiri bine serviți într'un hotel de rangul intâi, cu toate că ședeau jos pe iarbă, cu pânza cenușie-verzuie peste capete, în timp ce un mic felinar de vânt le da destulă lumină.

— Ce-o să facem la Alice Springs ? întrebă Wrede.

— Mi-am mai spus părerea încă la Sidney, întâmpină Hichens sgârcit la vorbă.

— Rămâi vasăzică la planul că suntem *stockmeni* fără lucru, care vin să se angajeze la Mulberry, în caz că are nevoie și-i suntem pe plac ?

— Davis Burns are să ne angajeze, așa simt eu, răspunse Hichens încetișor.

— Și dacă Nina...?

Hichens săltă sâcâit din umeri. Insfârșit răspunse.

— Ho, așteaptă să vezi ce și cum, bufniță bătrână! Pot să știu eu de azi, ce are să fie mâine ? Una numai știu, că mâine suntem la Alice Springs !

Femeia veni din casă. Intră în cort. Și acum Wrede observă iar cutele de grijă de pe fruntea ei. Wrede încercă să-i înseninneze dispoziția cu un râs voios, dar hangioaica clătină din cap.

— Dacă poate fi o mângâiere pentru mine, gentlemeni, e numai încredințarea că

sunteți dela poliție. Numai dv. ați putea reuși să-mi regăsiți bărbatul.

— Ce sunt văicărelile astea, madam ? isbucni Hichens. Mr. Schulze lipsește de trei săptămâni, ei și ? se cheamă că a pierit ? Astea-s prostii, d-nă storekeeper. Un bărbat ca Wilhelm Schulze nu se prăpădește așa cu una cu două ca o scrumbie pe plasă. Și apoi, te rog să-ți scoți năzbâtiile astea din cap că am fi polițiști. Suntem niște cartoafe nenorocite, niște sărăcii care au pornit să-și câștige viața, lucrând pe lângă boi, căci pe lângă oameni nu le-a mers...

Femeia își luă capul în mâini și holbă ochii în focul care se stingea. Când răspunse avea un hohot în glas:

— Când bărbatu-meu își părăsi gospodăria ca să însoțească pe cei doi călători cu mașina, am auzit pe femeie spunând tovarășului ei :

„El poate să ne ducă și la Lightning Ridge".

Lightning Ridge, d-lor, aduce nenorocire, acolo e aur și opale negre și totdeauna oamenii au pierit când le-au dus păcatele acolo.

Hichens căuta vorbe arțăgoase. Era felul lui, să ia omul la ocară, atunci inima i se ușura, căci dacă-și mărturisea cinstit, lunga lipsă a storekeeperului îl neliniștea și pe el.

Dar deodată răpăi ploaia ca mitralierele,

pe acoperișul de pânză impermeabilă a cortului. Hangița dete fuga prin ploaie spre casă. Wrede trase cu ajutorul unui șnur jghiabul de ploaie în cusătura lui, pe când Hichens închise hermetic intrarea cu o persenning. Apa nu mai putea pătrunde înăuntrul cortului.

Multă vreme încă stătură lungiți în sacii lor de dormit, vorbind iar și iar de Mullberry și schimbând între ei păreri despre fugari. Apoi ascultară furtuna ce se înteția, luminând cu fulgerele ei tot ținutul, par'că bântuia foc prin tufișe.

— Ia spune-mi, începu după o vreme inspectorul Hichens, tu care ai studiat chestia: cum a fost cu dragostea principelui Leon. Cum de a fost în genere cu putință ca un magnat de rang așa înalt și atât de fabulos de bogat să se încurce cu fetișcana asta?

Wrede răspunse :

— Nina era nelipsită dela cabaret, în toate nopțile vizita „barul Maxim", de i se zicea pe afunci „Fluturele barului". Prințul vizita de mai multe ori barul acesta și, cu privirea bonvivanfului experimentat își făcu alegerea. Aproape disprețuitor o coborî pe Nina depe scaunul de bar unde era cocoțată și o conduse la supeu.

Nina știa tot așa de bine ca și oricare alta, că ăsta era numai capriciul clipei, și că prințul Leon o va fi uitat a doua zi dimi-

neața. Ea consideră însă că era problema ei să facă în acea seară o așa de puternică impresie prințului, încât să nu o arunce ca un buchețel dela cheutoarea fracului după petrecere. Își puse deci în joc toate farmecele ispititoare și artificiile, ce stau la dispoziția acestei făpturi rafinate.

Dar multimilionarul rămase rece; începuse să se plictisească când Nina își încercă ultima rachetă și — câștigă victoria.

„Am să-ți aduc noroc, principe", îl asigură ea, fără să-și dea seama ce smintit lucru trebuia să fie să-ți închipui, că stăpânul lui Monte Carlo avea nevoie de noroc. Nerozii de bărbați și de femei care se așează fascinați de ruletele lui și mesele lui de joc, aceștia da, au nevoie de noroc, dar nu el care câștigă veșnic, oricum se rostogolea bila.

Spre uimirea ei, Nina îl văzu pe principe sărind în sus, ca și cum ea nimerise un punct negru, și atunci isteața împânzitoare se puse pe lucru să-i infiltreze ideile lui. „Da, prințul meu șarmant, surprinzător lucru: orice bărbat a fost drăguț și amabil cu mica Nina, a fost răsplătit pentru asta de vreun mare noroc. De-cum au neglijat-o, li s'a întâmplat fiecăruia ceva groaznic. Am să-ți citez exemple, controlează". Și ciripi numaidecât câteva exemple care, în parte cel puțin, erau adevărate, și mai inventa și altele că-

teva pe deasupra. Multimilionarul ei cavaler dete în laț, căci îl lovise în partea lui cea mai slabă: în spaima lui de „blestemul dela Monte Carlo", blestemul acela pe care bărbații și femeile îl aruncă pe ultima lor monedă, când au pierdut-o și când ies clătinându-se din sala de joc ca să-și curme viața.

In cort domni tăcere câteva secunde. Apoi Hichens spuse:

Tot ce e putred, bolnav, descompus pe dinăuntru, ar trebui să moară. Lumea poate dăinui dacă păstrează puterea numai ce e sănătos. Nina, Mulberry, baronul de Kalen — totul e băligar care trebue măturat cu târnul cel mare!

Vorbele lui Hichens erau iar grosolane — dar drepte.

* * *

A doua zi dimineața, după ce storekeeperа le servise micul dejun, își luară rămas bun. Făgăduiră să facă tot ce s'o putea ca storekeeperul Schulze să se întoarcă iar la casa lui.

— Dacă dăm de el, adăogă Hichens.

— Vom da negreșit de el, întâmpină Wrede căci vedea chipul îndurerat al sărmanei soții și o consolare măcar voia să-i lase în urmă.

Și tropăiau iar acum prin nisip.

— Măi, spuse Hichens, acum începe serios, acu nu mă mai cheamă decât Piet!

— Piet, toată ziua, și eu sunt Dieter!

— Omule, spuse Hickens, dacă acum câteva săptămâni în Anglia am fi bănuit ce ne mai așteaptă! Dar coasta îți dă bună dispoziție, — zău, mă simt din nou ca un boy de douăzeci de ani.

Wrede nu răspunse la cuvintele entuziaste ale camaradului lui. Abia după o pauză spuse:

— Nu-mi iese din cap ce am aflat la store, că un auto cu un domn arătos și o doamnă frumoasă au trecut pe-aici, — să 'nghit o măturătură dacă asta nu-i „Zâna Morții" cu sotul ei închiriat.

Fu un drum groaznic prin împărăția morții, a uscăciunii mortale. Peste tot secetă grozavă: pe bărăganul imens zăceau sute de vite moarte, pierite de moartea înceată a setei, căzute grele, frânte, în chiar poziția lor din urmă.

— Miroase a moarte! spuse Hichens.

— Da, natura e crudă, cruntă, întâmpină Wrede. E adesea și nedreaptă. Multe trebue să piară deși erau bune, sănătoase și tari. Și multe din cele rele rămân în viață strâmforând existența celor bune. Devii filosof călărind prin stepa asta.

Una însă tot ne-a adus ea, Dieter! obiectă

Hichens, și în vocea lui era o căldură deosebită, care deobicei nu se observa la el.

— Ce anume?

— Eram până acum colegi, așa se zice doar în diferite profesiuni, dar acum suntem camarazi, frați de cruce, și sper că rămânem totdeauna — totdeauna!

Da, pe totdeauna, frate Piet! Wrede întinse camaradului mâna, iar acesta o strânse apăsat, voinicește, bărbătește.

CAPITOLUL 12.

Alice Springs — așa zisă „capitală a provinciei Australia Centrală" — a rămas cam în urmă cu desvoltarea. Trăesc în ea cam vreo șaizeci de locuitori dar și-au făcut un spital, o primărie, un hipodrom și un oficiu telegrafic.

Că spitalul a rămas fără doctor, primăria fără primar, asta nu joacă rol în Alice Springe. Străzile se deosebesc numai prin alinierea lor de pășunea sau de nisipul înconjurător. Pomi de piper cu puful fin ticvesc străzile și le despart de grădini.

Spre nord și spre sud orășelul e încadrat de șirurile de munți Mac-Donnell-Ranges, splendide la vedere cu formele lor prelungi și cu licărul alb pe culmi. La capătul de sud al acestui târg se întindea ferma lui Mr. Mulberry. Concetățenii nu erau prea mândri de acest nou venit căci arăta cam puțin spirit obștesc. Trăia ursuz și retras pe moșia lui. Dar un lucru impunea tuturor: Mulberry avea bani mulți și asta face impresie Australianului.

Când cei doi detectivi, deghizați în stockmeni, intrară în Alice Springs, întrebară numaidecât de ferma lui Mulberry. Spre uimirea lor, le fu dat să audă că Mr. Mul-

berry avea de gând să-şi desfacă gospodăria.

Se duseră numaidecât să-i facă o vizită ciudatului colonist atât de schimbător în hotărâri.

Ograda dădea într'adevăr impresia că avusese loc de curând un mezat. Dela păşuni de prin grajduri nu se auzea mugetul vitelor ,behăitul oilor; căruţe şi roabe stau aiandala pe lângă grajduri. Câţiva negrii trândăveau prin curte, chicotiră prosteşte şi obraznic când Wrede le puse câteva întrebări.

Din şopronul cel mare acoperit cu tablă ondulată, în care stau două maşini Ford de mare tracţiune, le ieşi înainte un bărbat, un metis, unul din acei tipi periculoşi înzestraţi cu ferocitatea omului de culoare cu şiretenia pătrunzătoare a albului. Metisul, care de altfel era îmbrăcat în totul cu un alb, puse întrebări obrasnice noilor veniţi. Când le pretinse chiar să părăsească imediat curtea, Wrede îl repezi cu un pumn tocmai în peretele de lut al casei.

— Vreau să te'nvăţ cum să te porţi, şi că un alb nu primeşte porunci dela o corcitură!

Negrii fără de treabă de prin curte se apropiau. Păreau că vor să vie într'ajutorul celui pus la locul lui. Atunci Wrede se în-

toarse iute ca fulgerul, își smulse Coltul de la șold și-l îndreptă asupra cetei.

— Căraţi-vă numaidecât, potăilor!

Banda neagră se risipi chelălăind.

Atunci se ivi Mulberry în uşă.

Hichens ar fi chiuit de bucurie, căci omul atât de îndelung căutat, sta însfârșit în faţa lor. Fermierul se uita uimit la negrii care fugeau, se uita la metisul care se strâmba de durere ţinându-se de pântece, tot rezemat de zidul casei. Ghiontul în stomac trebue să fi fost o lovitură de meșter.

Wrede înaintă spre stăpân.

— Frumoasă primire se face străinilor pe aci, d-le Mulberry! De când un alb îngăduie oamenilor săi de culoare să se poarte în felul acesta?

Mulberry rânji numai la întrebarea asta, apoi examină foarte pe'ndelete pe cei doi oameni, și însfârșit spuse:

— Sunteţi stockmeni? Aţi fi trebuit să lăsaţi la Sidney și semeţia, ca stockman pe pământul roșu nu-ţi trebue decât forţa trupească, pentru a face muncă. Nu vă interesează corcitурile și negrii, eu am nevoe de ei și eu îi plătesc!

Inspectorul Hichens se ţinea ceva mai îndărăt. Așa de sigur chiar nu era că Burns-Mulberry nu l-ar recunoaște. Wrede trecu direct la ceiace-l interesa:

— Mr. Mulberry, suntem doi stockmen

porniți în căutare de lucru, cum văd că ați și ghicit.

— N'am nevoie de stockmeni, îi tăie cuvântul Mulberry. Arătă spre curte și grajduri, apoi urmă:

— Desfac ferma, nu produce. Dece mi-aș băga bani în lână de oi și în grâu, când îi pot plasa mai bine? Dar dacă vă pricepeți cumva în meseria de scufundător, atunci putem sta de vorbă.

Wrede se uită la Hichens, care făcea o mutră de om apucat de crampe. Oferta de a se angaja ca scafandru la Mulberry, venise prea de tot pe neașteptate.

Wrede însă rămase la planul său, să rămâie în orice caz la Mulberry. In gând își zicea că ar fi primit să cânte și pe „Lohengrin" dacă i se pretindea să se angajeze ca tenor.

— Firește că putem sta de vorbă, Mr. Mulberry, căci mai înainte am fost chiar scufundător, într'o expediție pe mare, — e cam mult de-atunci dar cu nițică sforțare va mai merge. Dar unde D-zeu să mă scufund? Nu cumva în întinderea asta de nisip?

Mulberry nu răspunse, dar îi chemă pe cei doi străini în casă. Odaia de locuit era aranjată cu oarecare confort. La ferestre atârnau perdele, pe tăbliile ferestrelor stau plante tropicale. Mobila de bambu și o masă

făceau o impresie gospodărească. Mulberry le arătă mosafirilor câte-un scaun, apoi puse pe masă o cutie cu ţigări şi inevitabila sticlă cu whisky. Cei doi criminalişti nu mai puteau de mirare, dar se aşteptaseră la cu totul altceva. Deasupra mesei ardea o lampă electrică, căci Alice Springs poseda chiar şi o uzină electrică.

— Gentlemeni, spuse Mr. Mulberry şi cei doi bărbaţi se mirară iar de felul politicos cum li se adresa, să bem mai înlâi un păhărel, căci trebue să vă fie sete după atâta călătorie. De unde veniţi d-lor; şi cum e numele dv.? Aici pe pământurile roşii omul e curios, vrea să ştie cu cine se'ntâlneşte.

Wrede spuse numele lor false, apoi făcu o lungă expunere a lucrărilor de mai înainte, se plânse de vremurile rele, înjurând cu ac cest prilej ca un boy de stepe sadea,— când Mulberry se adresă deodată lui Hichens cu întrebarea:

— Imi pari cunoscut, Mr. Kinley, ai putea să te numeşti Hichens dacă ai arăta cevva mai altfel.

— Dar eu nu arăt ca Hichens acela, asta o spui şi d-ta, întâmpină inspectorul. Ce fel de om e acela, Hichens de care vorbeşti?

Mulberry zâmbi.

— Un bun prieten al meu. Am trecut pvremuri ceasuri plăcute împreună în Anglia.

Își bău whisky-ul și râse ciudat:

— Un bărbat fain era bătrânul Hichens... Ei, să fie sănătos acolo la Londra!

— Să fie dinspre partea mea, admise Hichens. N'am mai călcat la Londra, Sir, de mai bine de cincisprezece ani. Cine vrea să câștige bani, stă în Australia, că la Londra cică e puțin de lucru.

— Eu acolo am câștigat totdeauna parale bune, zise el lățindu-se comod în jeț.

— Atunci ați venit abia de curând din Londra? întrebă subit Wrede.

Mulberry se codi, după câtva timp răspunse:

— Nu, am fost căutător de aur, un prospector, am prins rădăciri în camp-ul săpătorilor de aur, a fost muncă aspră, dar mi-a adus câștig — Mulberry încă nu a lucrat niciodată în zadar.

Râse iar cu fața lată, în timp ce Wrede se gândea la activitatea de advocat a lui Davis Burns la Londra, care nici el nu a lucrat niciodată fără folos.

— Da, continuă Mulberry, timpurile sunt rele mai ales în Australia peutru fermieri. Lâna produce puțin, carnea mai merge, dar transporturile sunt prea scumpe, iar porumbul și grâul — trase o dușcă bună din pahar — aduc prea puțin, prea trebue așteptat mult până să facă bani. Dar am o ideie, gentleman, o ideie și de aceea îmi

veniți tocmai la timp, căci de-aici nu vreau să iau pe nimeni. Idei bune aduc bani, dar e absolut nevoie, ca forțele ajutătoare pe care am să le folosesc pentru asta, să fie din alt ținut.

Știți doar, chestiunile discrete trebuc tratate totdeauna cu cât mai deplin mister. D-ta, Mr. Bergmann, ai lucrat zici mai naînte vreme ca scufundător, nu-i așa? Asta îmi convine perfect. Pe prietenul d-tale, pe Mr. Kinbey, l-am lua și pe el cu noi, se găsesc totdeauna treburi mai mărunte pe la care poate fi întrebuințat și un om mai bătrân.

— A, d-ta mă crezi că nu mai sunt în puteri? Hichens era foarte indignat de această părere. Nu, Sir, încă nu sunt o rablă, sunt bărbat în puiere, o să ai ocazia să te'ncredințezi.

— Cu atât mai bine, răspunse scurt Mulberry.

— Vrei iar să cauți aur? întrebă Wrede. Și eu să scobor în adâncul minelor în costum de scafandru, ca să nu mă mănânce puricii de nisip?

— Nu, Mr. Bergmann, nu e vorba de purici de nisip, ci ai să te scufunzi în apă adevărată și adâncă, pentru asta am să te plătesc cu două lire pe săptămână și cu hrana mea. Prietenul d-tale are să se mulțumeas-

că cu mai puțin, căci activitatea lui e de mai puțină însemnătate.

— Vrei să ne lămurești mai bine în ce o să stea munca noastră? întrebă Wrede, care ar fi vrut să știe ce planuri nutrea pungașul.

— Nu, la fața locului o să aflați amănunte. Din motive comerciale trebue momentan să tac, căci se prea poate ca alți oameni de afaceri să prindă de veste, atunci iar s'a isprăvit cu orice câștig.

Se ridică depe jețul lui și strigă în bucătărie să se servească cina. După masă spuse lucrătorilor lui că aveau locuri de dormit în grajd.

— Plecăm peste două zile, mai spuse el, apoi încuiă ușa îndată ce ieșiră cei doi străini.

Când Wrede și Hichens se aflară în curte, văzură o umbră omenească lipită de zidul casei. Wrede o înșfăcă, dar omul se smulge, fugi ca din gură de lup prin curte și dispăru după șoproane. Wrede mai avusese însă timp să recunoască în fugar pe metisul căruia și dăduse mainainte o lecție de educație, într'un chip cam violent.

— Aici, hotărât lucru, se pune la cale ceva ce nu rabdă lumina zilei, mormăi Hichens.

— Sst! șopti deodată Wrede apucând pe Hichens de mână. El se opri locului, sfre-

delină cu ochii întunericul, trăgând cu urechea încordat.

— Ce e?

Cel întrebat arătă în spre sud, unde era poarta ogrăzii.

Şi acum auzi şi Hichens duduitul unei maşini, care urca pe strada pietroasă.

* * *

Dormiseră numai ca la un ceas, când fură treziţi de un zgomot.

— Auzi? întrebă Wrede pe inspector. Geme un om, ca în dureri mari? Dar unde o fi nenorocitul?

Se ridicară şi cu o lampă de buzunar, cercetară tot grajdul până ce Wrede privi de-odată podeaua şi descoperi însfârşit un chepeng ascuns, care ducea probabil la un beciu.

Acum gemetele, văicărelile se înteţiră, nu încăpea îndoială că dedesubt se afla un om în primejdie.

Cu puteri unite reuşiră să salte chepengul care era închis cu o bantă de fier. Wrede lumină în jos, văzu trepte şi porni pe ele.

Atunci uşa grajdului fu smucită, răsunară trei, patru împuşcături şi un număr de lucrători negri conduşi de metis se năpustiră înăuntru. Era acum un moment pe viaţă şi pe moarte.

CAPITOLUL 13

„Australia este țara de mâine: un continent fericit și un paradis pentru lucrători", așa spun și scriu oamenii care-și dau aparența că au studiat bine acest ținut.

Nu există paradis pe pământ, nici pentru cei cu stare nici pentru sărac, nici pentru antreprenor, nici pentru lucrător. Peste tot se fierbe tot cu apă, peste tot trăesc oameni cu cusururile și meritele lor și de-o fi Australia— după poveștile unor anumiți călători — un ținut de viitor, asta nu depinde numai de oamenii care stăpânesc azi Australia. Banii nu zac pe străzi, asta trebue spus spre onoarea serviciului de măturare a străzilor din Sidney.

Australianul, mai ales orășanul, e un fanatic al curățeniei, asta se vede numaidecât pe el însuși, pe minunatele parcuri, pe splendidele plăji, mai ales pe femei. Dar țară de mâine? Nu! Australia e după părerea geologilor cea mai veche bucată de pământ pe globul nostru.

— Era vară, fierbintea vară australiană. Orășeni și câmpeni doreau ploaia cerului care în toată Australia e un factor de valori ca un nici o altă regiune. Pe multele

plaji ale Sidneyului se tăvăleau în nisip cetățenii, ce își prăjeau pielea, și fete frumoase își plimbau cu pași elastici costumele de baie în culori luminoase.

Bărci cu motor săgetau pe apele albastre, boltite de un cer veșnic albastru. Bărci cu pânze căutau vântul, staturi svelte de femei stau în fața cataretelor, râdeau când barca se clătina, când țâșnea câte un val de face pe excursioniști leoarcă. Sportul vâslitului cu pânze e „fashionable" ca „yahting". Se poate complica uneori cu „udeală" și atunci nu e nepericulos. Căci peste tot la plaje, vezi inscripții care te previn: „Danger" — rechini. Iar seara, când ai obosit de atâta scăldat, vâslit, sorit, lumea se odihnește pe nisip. Sunete de gramofon, cântece din gură, râsete voioase pătrund dela un grup la altul.

Sunt oameni care nu pot deosebi „al meu" de „al tău". Poate fi uneori un cusur de memorie. Jo de Kalen suferea de acest cusur de memorie de vreo paisprezece zile decând „activa" în Coober-Pady. In acest scurt răstimp el și isbutise să se facă urât de mineri. Dacă se găsea vreun opal, Jo, punea numaidecât în mișcare ciudatele lui talente comerciale care-i aduceau totdeauna stăpânirea pietrei prețioase. Nu făcea vreun furt, nu era deci un hoț ordinar. Dar cu cele o mie de lire ale lui — pache-

țelul de bancnote dela Burns — momea la el pe oamenii primitivi prea puțin răsfățați de noroc. Dăruia la whisky parcă era mare proprietar de povernue de rachiu. îmbăta pe negrii aceștia aspri, nedeprinși cu negoțul, așa ca băteau palma sub înrâurirea alcoolului, ceeace însemna încheierea unui târg legal.

Și cum în acest ținut de iad apa se afla puțină, se bea în schimb la whisky. Se bea ca apa. Afacerile înfloreau pentru Jo, pecând de partea contrarie ele însemnau numai păcăleală și pagubă.

Jo deveni zi de zi un oaspete local foarte puțin simpatizat, și chiar Nina, care-l prevenea mereu, nu mai avea putere de înrăurire asupra-i. Așa cel puțin se părea.

Când Jo sosise la Frisco, bolnav și slab. așa cum părăsise Marsilia, Nina venise numaidecât pe bord, ca să supravegheze singură transporlarea.

Il îngriji ca o mamă, și Jo aproape își uită neîncrederea, care-l frământase atâta vreme.

Părea iar împăcat cu Nina. Ea era tare grăbită, voia cât mai neîntârziat să plece în Australia căci după spusele ei Davis Burns vânduse aproape pe nimica către Sud-australian Stuart Ranges, partea ei socială. Asta însemna pentru Nina și firește

și pentru soțul ei o pagubă aproape irepa-rabilă.

Jo trebuia s'o creadă pe Nina. Ce alta putea să facă? În acest domeniu era agia-miu. Știa că ținutul opalului se numea Coober-Pedy, mai mult nu știa. Dar recu-noștea că acum trebuia întreprins ceva, pe calea cea mai urgentă, pentru a putea sal-va ce mai era poate de salvat.

Era o călătorie grea. Dela Frisco folosi-ră linia aeriană spre Hawai, de acolo o luară spre Noua-Caledonie, și în loc de a alege acum ruta cea adevărată care i-ar fi dus direct la Queensland, sburară pe o ru-tă abia nou inaugurată la Neo-Zeelanda, pentru a trece de-acolo la Sidney.

Lui Jo i se părea că Nina iar urmărește par'că să-l rătăcească, pentru a nu-i indica ținta adevărată. Insfârșit, cu expresul pan-australian, care ducea prin Port Augusta, călătoria lor intra în Țara nimănui. Așa era numit Coober Pedy, căci în cea mai mare parte nu era colonizată și nici măsu-rată.

Săpătorii de opale erau aventurieri care căpătaseră concesiuni și lucrau pe con-tul lor propriu, sau aveau situație de sa-lariați și trebuiau să predea ceeace se gă-sea societății constituite la Sidney. Erau și un număr de șomeri la Coober Pedy; oa-meni, care primeau regulat ajutorul de

şomeri, dar căutau în acelaş timp şi ei opale. Era o organizaţie de muncă oarecum ciudată, care era protejată totuşi de guvern şi de şefii Camps-urilor.

Jo voi să stabilească de îndată la faţa locului, cine cumpărase părţile Ninei. Dar în curând trebui să-şi spună că în Coober Pedy nu se puteau căpăta uşor informaţii pentru asemenea jucării legate cu mare pierderi de timp.

Căutătorii de opale se îngropaseră în pământ. Odaia lor de locuit şi de dormit, cuinea lor, era totdeodată şi intrarea la galeriile subterane săpate; oamenii lucrau ca sobolii prin carierele lor pietroase, aşa că cel venit de-afară nu putea observa măcar că aici trăiau oameni.

Nici şeful Camps-urilor, nici reprezentanţii Societăţii din Sidney nu putură răspunde întrebărilor lui Jo, care se refereau la acţiuni.

Stânci spectrale, năruituri şi mărăcinişuri albăstrii se întindeau prin ţinutul uscat. O căldură avană şi miliarde de muşte chinuiau oamenii, noaptea însă se lasă un frig ucigător, aşa că toate păturile aduse abia ajungeau ca să poată dormi.

Jo îşi dădu seama că Nina aici abia era luată în seamă. In Coober Pedy locuiau cincizeci de bărbaţi şi o femeie. Aceşti oa-

meni formau o obștie fără deosebiri, fără idei preconcepute.

Cei câțiva de sine stătători, care erau înzestrați cu mijloace bănești proprii, se rânduiau pe aceiași treaptă cu salariații și cu șomerii.

Femeia, chemată scurt „Pedy" de toți bărbații, fusese cică mai 'mainte soția unui misionar evanghelic. Ori o fi murit bărbatu său ori s'o fi despărțit de ea, lumea din Coober Pedy puțin se întreba. Pedy, femeiușca mărunțică, cu bucle negre, a camp-ului, servea pe toată lumea. Gătea mâncare pentru toți pe când bărbații lucrau prin gangurile de gresie, le spăla cămășile roșii de lână, pantalonii de piele, cârpea și țesea găurile ba seria și corespondența minerilor care, după munca aspră, erau bucuroși când nu trebuiau să ia în mână un foc de scris. Pedy era deci de neprețuit, aiot-făcătoare, a tot diriguitoare, care înțelegea pe fiecare.

Când sosi Nina cu Jo se stârni în tabără mare vâlvă. Orice miner presupunea că cei doi noui veniți își cumpăraseră și ei o concesie și că se vor pune pe lucru.

Nu-i vorbă, femeia asta blondă, frumoasă, care purta și ea o cămașă groasă de lână roșie și pantaloni bufanți de piele, care purta în picioare cizmulițe solide până la genuchi, nu arăta a fi obișnuită cu

muncă grea. Dar o întâmpinară politicos și gata s'o ajute deși politeța în Țara nimănui arăta puțin cam altfel decât în oraș sau mai ales în Europa. Tot păstrară măsura. nimeni nu-și permitea vreo glumă grosolană în apropierea Ninei.

De Jo se cam mirară la'nceput puțin. Arătă destul de comic.

Echipat cum era, părea un actor american de cinema care avea să joace într'un film din Vestul sălbatic. Jo purta și el o cămașă roșie de lână, pantaloni de piele și cizme, dar era încins cu un chimir lat de piele de care atârna un toc de piele care se vedea că adăpostește un colt deosebit de greu. Șeful câmpului îi și puse câteva întrebări din care Jo simți numaidecât că se zâmbea ironic de echipamentul lui. El însă puțin se sinchisea de minerii ăștia. Pentru el nu exista decât afacerea.

Deoarece la Coober Pedy adăposturi de rezervă nu se găseau, Jo trebui să roage un număr de mineri să-i construească, pe plată, un adăpost. Se găsiră destule mâini care pentru șilingi buni să se puie îndată pe lucru și până'n două zile „casa" pentru Nina și Jo era gata de mutat în ea.

Bine'nțeles, era tot atât de primitivă ca și a celorlalți mineri, de-aia erau doar în Țara nimănui, într'o pustie fără apă, fără pomi, abea de putea trăi un lemn pocit în

golfurile nisipoase ale Oceanului. Paturile fură înjghebate repede din lăzi, masa era o ladă de fructe, lăsată acolo de o caravană. Scaune nu erau, minerii înfipseseră în gresie niște țăruși cu o lavița deasupra.

Jo putu astfel constata că se putea trăi și în toată simplitatea.

Impreună cu minerii el controlă galeriile săpate. Cu ajutorul unor macarale simple de mână oamenii coborau în pământ. Se târâiau prin galeriile subterane, unul după altul. Cel din față purta o lumânare aprinsă. Străbăteau astfel prin straturi ciudate de pământ gresios, în care dormeau, sau trebuia să doarmă, opalele, după spusa minerilor.

Ca să găsești un opal, trebuiau scule puține, dar cu atât mai mult noroc. Fără noroc nu găseai opale, și norocul era la Coober Pedy chestie de întâmplare. Gresia care se fărămița ușor la aer, trebuia sgândărită cu un mic târnăcop. Dacă minerul dădea de ceva tare, atunci alarma pe tovarășii lui care începeau să sape în semicerc împrejur, răscolind ca sobolii nisip și pietre, până dădeau și ei de obstacolul tare. Atunci omul din față vâra un fier găurit în care era înfiptă lumânarea aprinsă. Dacă aveau șansă, atunci lumânarea făcea să sclipească piatra rară. De cele mai multe ori se găseau la un loc mai multe pietre deodată.

Şi totuşi erau numai valori neînsemnate, care se căpătau prin muncile cele mai istovitoare. Intr'unele zile nu se găsea o piatră, şi când norocul era mai binevoitor cu minerii, se căpătau ceva pietricele mărunte care erau plătite cu câteva lire.

Şeful, un căutător de opale bătrân şi experimentat, iniţiă pe orăşanul ageamiu — cum îi spunea lui Jo — în arta „vieţii în gaură".

— Te-ai aşteptat la cine ştie ce avuţii aici? îl întrebă el într'o seară, când îşi aprinseseră la intrarea campului un foc care să gonească ţânţarii şi muştele.

Intre timp Jo cumpărase la un negustor voiajor, cum trec lunar prin ţinuturile Coober Pedy şi Lightning Ridge, munţi întregi de provizii şi mai ales whisky.

Jo îşi făcu obicciul să împartă gratis whisky celor de sine stătători, dar cerea în schimb dreptul de întâietate la cumpărarea opalelor găsite. Când văzu că recolta rămânea cu mult sub ceeace se aşteptase, se plânse şefului că altceva sperase dela un ţinut opalifer.

„Nu atât bogăţie aşteptam, dar credeam că se vor găsi aici opale uriaşe. Şi mai întâi de toate voiam să cunosc terenul acesta ce aparţine nevesti-mi.

Asta n'ar fi trebuit s'o spuie, căci şeful făcu nişte ochi miraţi, apoi chemă câţiva

mineri și le puse acestora întrebarea:

— Gentlemenul acesta susține că ținutul nostru aparține soției sale frumoase, boys! Ați auzit voi vreodată ca ținutul nostru să mai poată aparține și altuia?

Minerii isbucniră în râs, scuturară energic din cap, apoi se porniră pe glume, care făceau din Jo o figură caraghioasă.

Ca să-i mai câștige iar puțin, cinsti lumea din belșug cu whisky, așa că la căderea nopții lagărul era cam cherchelit. La sfârșit se stârni și gâlceavă cu bătaie, căci deodată trei mineri, dintre cei șomeri și care zilele trecute găsiseră un număr de opale mici și le vânduseră lui Jo susțineră că fuseseră înșelați.

Jo la rându-i, încins și el de whisky, le aruncă în obraz că nici nu aveau vreun drept, căci erau plătiți din fondul de șomaj, afară de asta îi erau în întârziere cu plata pentru whisky-ul luat...

Nu ar fi lipsit mult și s'ar fi încheiat seara în mod sângeros. Numai intervenția energică a șefului scăpă pe Jo de o bătaie soră cu moartea. Era mai mult ca sigur că Jo scăpase ieftin. Căci falmicul revolver Colt, cu care se tot rățoia, nu le impunea niciun respect acestor locuitori ai peșterilor. Aveau ei în viața lor alte aventuri și mai și.

Jo observă că nu era iubit de o mare

parte din mineri. Ii bătea la ochi că Nina nu se prea lăsa văzută. Se plângea de durere de cap, dădea vina pe căldura îngrozitoare, și mai toată ziua stătea lungită pe așternutul ei într'un gang răcoros, ieșind numai puține minute seara în fața intrării.

Mâncarea, gătită de Pedy, i se aducea acolo.

Furios de purtarea minerilor, indignat de cuvintele șefului că nici nu putea fi vorba de Nina ca proprietară, ațâțat în parte și de alcool, Jo intră în Campul lui, ca să se răfuiască odată cu Nina.

Așa își spunea sie-și, așa și credea, căci acum se simțea față de aceasta femeie mai tare, cel ce are de poruncit, cel ce are de pretins ascultare dela partea mai slabă.

— Ce-i cu Davis Burns? întrebă el brusc.

— Ce să fie cu el, Jo?

Ea se ridică puțin, dar apoi recăzu îndată pe cuvertură, scoțând un oftat.

— Nu te preface! se răsti el la ea. Mai nainte jucai pe stăpâna care dă porunci, acum faci pe bolnava muribundă.

O scutură de umeri.

— Ascultă — nu te mai las să mai joci. Nu-ți mai permit.

Ea îl rugă, să-și păstreze liniștea.

— Ce vor crede minerii de noi, Jo? Ei te aud, gangurile de gresie duc fiece cuvânt până în camps. Mai lasă-mi timp, până

[illegible] din Sidney, atunci totul s[illegible] aici.

El scoase o injurătură înfundată.

— Timp! totdeauna vrei timp. De săptămâni trăesc aici în iadul acesta, la vagabonzii aceştia, care ţin să aibă banii mei, dar nu dau nimic în schimb.

Se aşează pe patul lui, vis-a-vis de al ei.

— Ţi-am mai spus, Jo, să nu scoţi din sărite oamenii. Ei au de muncit greu ca să scoată la lumină ce ascunde terenul de gresie. Luptă amar pentru existenţa lor, şi ar trebui să le plăteşti preţuri mai bune, decât le-ai dat până acum. S'ar prea putea întâmpla...

— Să-mi arunc banii mei prosteşte? Zău, că eşti bolnavă de-abinelea. Ştiu eu dacă mai târziu voi căpăta eu însumi preţuri mai bune pe ele? Viaţa e o afacere, numai în afacere stă răsplata pentru viaţa asta.

Spunând asta râse crunt, ca şi când ar fi voit să demonstreze cât de comercial putea fi şi el.

— Susţineai că la sosirea în Frisco aveai să-mi depui o sumă mai mare, Nino. Unde sunt banii aceştia, mă rog?

Ea nu răspunse. Asta îl îndârji tot mai tare.

— Crezi tu că am să aştept aici până mi-o albi părul? Te înşeli, nu mai rămân nicio săptămână. Cantităţile de provizii le las

oamenilor, nu le pot plăti în opale. Dar nici o zi nu rămân mai mult aici. Pe mine nu mă mai poți băga în coteă, cum ai făcut cu vârf și îndesat la Londra, la Paris, la Marsilia. Unde sunt actele tale de participare, unde sunt hârtiile tale de proprietate din Noua Caledonie, unde se află colosala ta avere, de care îmi cânta Burns?

— Jo, spuse ea, te-ai căsătorit cu mine numai de dragul banilor?

A! căsătorit! obiectă el iritat. Asta nu-i o căsătorie adevărată, care am înscenat noi. A fost pentru tine și pentra mine o excursie de plăcere, și înțelept ar fi fost să mă retrag din Marsilia, nu să las să se continue nebunia până la Frisco. Dacă Burns te-a excrocat dece nu intentezi proces în contra lui, dece nu ceri arestarea lui?

— Am avut la început intenția, dar a trebuit să viu mai întâi aici, ca să stabilesc în ce mâini au trecut acțiunile mele.

El se înfipse în fața ei. Părea ca o amenințare, cum sta el în fața patului ei. Ea se uita cu ochi mari la el.

— Jo, șopti ca, par'că rugându-se, par'că cerându-i îngăduință.

— Când vine reprezentantul societăți tale? întrebă el iar, fără să țină seama de rugămintea ei.

— Il aștept din zi în zi. Trebue să pice căci am expediat din Port Augusta o cab

lograma către societate şi e de presupus...

El iar îi tăie vorba:

— E de presupus, că iar îmi tai piroane, iar îmi loci gogoşi. Dacă eşti posesoare de părţi, atunci nu mai ai nevoie să mai dai cablograme societăţii, atunci ai fi putut regula totul imediat la Sidney chiar. Dece nu ştie de exemplu împuternicitul de-aici al societăţii din Sidney nimic de participaţia ta, sau de loturile tale? Sunt luat în râs aici de toţi, când vorbesc de asta, fac haz în gura mare. Asta vrei s'o permit, s'o suport eu? Nu, nu te cred — nu te mai cred — şi de aceea drumurile noastre se despart. Rămâi tu despre mine aici şi caută opale, ca am să-mi găsesc pietrele mele scumpe în altă parte!

El râse tăios şi clocotind de mânie, merse cam în zig-zag spre aşternutul lui şi se trânti în el îmbrăcat, ca să doarmă.

* * *

In lagăr i se zicea: „Dom Director general". In batjocură, se'nţelege. Fiecare miner îl saluta cu o plecăciune adâncă ce s'ar fi potrivit mai degrabă la Curtea chineză decât în această lume moartă. Minerii de sine stătători îl ocoleau, şi refuzau orice afaceri cu el. Trebuia să-şi dea seama că nu-l voiau aici.

Dar își mai dădeau seama că, în timpul nopților, proviziile lui de whisky scădeau grozav, într'un mod misterios. Dar pe cine să reclame șefului?

Când într'o dimineață iar își controlă depozitul și constată iar lipsuri mari, făcu un scandal sălbatic prin cameră, până ce în sfârșit răsări șeful și-l întreba de pricina purtării lui.

— Aici sunt furat! strigă el bătrânului. Ce, am venit aici ca să mă prade vagabonzii și să-mi pierd bunătate de bani?

Șeful îl bătu pe umăr cu înțeles.

— Mr. Kalen, nu spune prea în gura mare că socotești băieții mei niște vagabonzi, căci s'ar putea să nu-ți iasă bine. Se prea poate că ai fost vămuit de whisky, dar asta e atunci numai o despăgubire, mă'nțelegi? D-ta ai preluat tocmai celor mai săraci produsul muncii lor pe un preț de nimic, — mai mult — i-ai jefuit de pietre. Intâi i-ai adus pe bieții boys în stare de beție, apoi încheiai târgul cu ei. Asta nu e *fair*, Mr. Kalen, asta nu face un gentleman, nici măcar în pustietatea asta. Dar vagabonzi pentru asta tot încă nu suntem, ci muncitori cinstiți, care se scaldă în multe sudori până smulg din piatra de gresie o bucată de pâine. Aici nu's case, nu-i umbră, nu-i animal domestic, aici nu înrea-bă nimeni de dări și biruri, dar nici când

se întâmplă ca cineva să nu mai lasă la lumina zilei din vreun gang de opal, mă înțelegi, Mr. Kalen?

Și Jo, înțelese unde bătea. Cuvintele șefului erau doar destul de lămurite. Atunci el se hotărâ, să hărăsească în taină lagărul.

Dar nu ajunse la asta. Seara pe când ședea singur în cumpul lui și-și număra banii peșin, auzi afară tropot de cai.

Repede își îndesă banii în buzunare.

Nina intra în locuința din peșteră și-i spuse că veniseră doi soli care aduseseră știrea sosirii reprezentantului din Sidney.

— Și reprezentantul unde e? întrebă el căci solii nu-l prea interesau.

— Dar nu vorbi așa tare! îl preveni Nina, și cu voce șoptită urmă: Prin piatra de gresie se aude fiece vorbă, stai liniștit, Jo.

Ea se arătă iarăș foarte îngrijată iar incidentul dintre ei din noaptea trecută părea că-l uitase:

— Trebue să mergem la Muntele Albastru, unde ne așteaptă reprezentantul. Sunt vreo patru mile numai, pe care o să le facem călare, până la miezul nopții ajungem bine. Pentru tine și mine caii stau înșăuați îndărătul câmpului. Minerii nu au nevoie să știe de asta.

— Dece atâta mister, dacă e vorba de o convorbire cu împuternicitul legal al societății?...

In întrebarea asta era o bănuială, ș'apoi Jo nu prea avea poftă să mai pornească acum la o călătorie de mai multe mile.

— Uf, nu fii așa de nepractic! îi răspunse ea. Fiecare miner vede în noi concurența. Dacă ne înapoiăm mâine dimineață în lagăr și avem la noi hârtiile care ne dovedesc proprietatea, atunci trebuie să ne dea pace. Imputernicitul dorește însă să venim la el, căci are treburi la Muntele Albastru care-l rețin mai multe zile acolo.

Jo mormăi ceva între dinți.

— Ce-mi mai folosesc acum actele, după ce am văzut la fața locului ce puțin rentabile sunt minele astea. Credeam că nu trebuia decât să sapi și opalele veneau în lopată. Dar așa, cu așa stranii — nu, eu unul m'am săturat, mă lipsesc!

— Ei asta-i! Chiar așa ușor cum credeai tu nu e. Cere multă sudoare, răbdare și renunțări, până te vezi cu un morman de opale. Dar tu și eu n'o să săpăm după pietrele scumpe, pentru asta vor fi angajați oameni, care vor fi trimeși din orașe încoace. Dar ca să exploatăm ținutul, care mai conține multe surprize, trebue să-l cunoaștem. De aceea am venit aici, lăsându-ne confortul.

Scăzu și mai mult vocea când spuse mai departe:

— La Muntele Albastru s'a găsit aur. Re-

prezentantul societății din Sidney m'a încunoștiințat în secret. Dacă suntem cei dintâi care venim în ținut, ne rezervăm din teren cât de mult voiam. Reprezentantul va înainta apoi guvernului planul și face să fie înregistrat. O să-l coasociăm cu o parte la exploatare căci el singur nu are capital destul ca să întreprindă noua afacere. Mai eşti nemulțumit, tu —răule— tu?

Acum ea râse și era iar râsul cristalin cu care era obișnuit la ea.

El se ridică șovăitor încă:

— Minerii tot au să ne vază când vom ieși din camps.

— I-am spus șefului, că ieșim să mai vânăm. Nu bate la ochi, că mergem să mai împușcăm iepuri ca să mai avem și carne proaspătă.

El o ironiză:

— Să-i împușc cu Coltul meu, iepurii, hai?

— Ba nu, răspunse ea, așa de proastă nu-s, solii au puști de vânătoare cu ei: sunt doi *boundary riders* pe care reprezentantul i-a însărcinat să ne înștiințeze.

— Ce sunt aceea, boundary riders? Nu prea cunosc Australia, așa că nu te superi să-mi împrumuți cunoștințele tale în ce privește ținutul.

Ea îi trecu mâna prin păr, mai ca mângâere, mai ca dojană:

— Jo — asta — să fie neîncredere? Te temi de oamenii ăştia? — Prostuţule, boundry riders sunt grăniceri călări, aşadar oamenii Statului iar în Australia, se ştie, se angajează numai oameni mai presus de orice îndoială.

Se pregăti de cavalcada proectată.

— Frică? auzi vorbă! Râse scurt. Neîncredere? Acum se uită în ochii Ninei. — De, uneori devin neîncrezători — fiindcă felul tău e aşa de ciudat, fiindcă am mai...

El îşi înghiţi mai departe vorba, dar privirea îi rămase pe faţa ei.

Atunci ea îi petrecu braţul pe după gât, părul ei blond îi gădila obrazul.

— Ce vrei să spui, Jo? Nu vrei să fii sincer cu mine? Nu vrei să trăim iar ca mai înainte când mai credeam că ne iubim? Să fi trecut toate astea, n'au fost oare adevărate, Jo? Vezi numai banii, bogăţia ce ţi-o aduc? Pe mine singură nu pui niciun preţ? Spune-mi ce-i cu tine? ce-ai vrut să spui adineauri?

El căută să-i evite privirea. Aşa de tare şi de independent ca în zilele trecute nu se mai simţea acum. Şi cum sta ea acum rezemată de el, şi cum îi simţea corpul cald şi mlădios, îl covârşi iar nesiguranţa, de nu ştiu în clipa aceea ce să răspundă.

— Ştiu, îmi vine în gând mereu. Wrede acela, criminalistul, pe care l-am întâlnit

la hotelul din Londra. Imi povestea de șarlatani rafinați, amăgitori de suflete, care vânează oameni naivi ca să...

— ...și care dacă sunt femei, tinere și frumoase, se căsătoresc cu bărbați pe care îi asigură pe sume mari, apoi îi asasinează și bagă suma asigurării în buzunar, pardon, în poșetă. Exact. dragul meu?

Nina râse ca un copil sburdalnic și acum el se zăpăci cu-adevărat și plecă ochii.

In sfârșit întrebă:

— De unde știi astea, Nina?

Inveselită, ca dispusă pe glume, ea zise:

— Wrede e un palavragiu cunoscut. Dacă vrei să știi nici nu mai e în serviciul poliției, hoinărește prin Londra, ca să studieze expoziția criminalistă a Scotland Yardului și să se mai inițieze în procedeiele acesteia. E acum un mâzgălitor pe hârtie, trăește din pensia funcției de mai înainte dar scrie pedelături romane. Romane criminale cu grozăvii, care-ți dau fiori. Astea, îmi spunea el, merg acum cel mai bine și mi-a povestit intenția lui de a lua ca subiect o asemenea escrocherie cu asigurările.

— Ți le-a spus el astea ție?

— Da, iubitule, și ca eroină a romanului s'a gândit chiar la mine.

— Asta nu e adevărat!

Ea îl privi din nou atât de cald, ca și cum s'ar mai fi iubit ca în prima zi.

— Dece n'ar fi adevărat, Jo?

— Fiindcă Wrede nu te cunoștea încă atunci când mi-a povestit de o bandă care recurge la asasinate, ca să ajungă printr'asta a încasa salvarea asigurării.

— Greșești, Jo. Wrede mă cunoaște încă dela Berlin, dintr'o vreme când nu te puteam cunoaște încă. Wrede mă iubește, mi-a cerut mâna, când am venit la Paris, atunci când am ieșit din... închisoarea preventivă...

— Wrede te-a cerut...?

Jo căuta să înțeleagă trecutul, acum auzise ceva la care nu se gândise niciodată. Deaceea vasăzică era Wrede la Londra mereu pe lângă Nina? Și din motive pur egoiste i-a depănat povestea sinistră cu vânători de suflete, — ca să bage frica'n el?...

— Wrede e o canalie, răspunse după oarecare chibzuire Jo. O canalie vicleană, rafinată, dar nu un camarad, cum se dădea el că-mi e.

Ea zâmbi ciudat.

— Camarazii sunt și ei oameni, își au și ei scopurile, dorințele și obiceiurile lor.

El se revoltă.

— Nu! Cine vrea să fie camarad, trebue
ă poată renunța la tot, când e vorba să
ajute pe camaradul său.

— Asta e camaraderia? întrebă ea și
âmbetul ciudat îi rămase pe față. — Hai-
de, spuse ea apoi, rideri-i așteaptă, și acum
putem într'adevăr ieși nevăzuți din lagăr,
căci s'a lăsat noaptea deabinelea.

Ieșise luna, albă ca argintul, oglindă lu-
cie. Nisipul licărea ca o catifea moale sub
razele ei; ici colea, sclipeau ca sideful câte-
va mici băltoace, sudoare a pământului,
ivite din el cu răcorirea serii. Din peșteri
de nisip și din tufișe de coastă schelălăiau
dingos, câinii sălbatici ai Australiei, care,
ca și epurii, erau o plagă pentru toată țara.

Grupul trepăda mărunt peste nisip. Jo
alutase pe *boundary riders* numai scurt
i ei îi întoarseră salutul, avari și ei la
orbă.

In licărul lunii, Jo nu putuse vedea lă-
murit pe cei doi oameni. Il mira numai că
în afară de flintele de vânătoare mai erau
înarmați și cu revolvere și pumnale. La ce
puteau să servească aceste arme, el nu putu
găsi răspuns. Atâta știa că în această parte

a Australiei nu se putea întâlni fiare de pradă, afară de câini sălbatici.

Nina călărea și ea tăcută. Se uita în de- părtare și răspundea numai monosilabic l- întrebările lui Jo, așa că-i pieri gustul de a mai lega vreo conversaţie.

Numai un gând îi umbla prin cap: aur. s'a găsit aur la Muntele Albastru, metal no- bil, galben, prețios, doctorie pentru lume pentru viața economică și pentru oameni. Cu aur se putea dobândi putere și vază, cu aur puteai cumpăra orice, cu mult aur pu- teai porunci și dicta. Asta voia, numai asta mai era dorința, visul lui.

Călăreau de mai bine de două ceasuri și după socoteala lui Jo trebuiau să fie acum aproape de țintă. Nu cunoștea regiunea, nu știa unde s'o fi aflând Munții Albaștri. Nu știa măcar că nu erau Munții Albaștri în ținutul acesta.

El și Nina călăreau înainte, căci cei doi riders rămăseseră puțin în urmă, ca să mai adulmece, ziceau, prin tufișele dela margi- nea drumului.

Deodată el auzi un sbârnâit, cum l'ar fa- ce coarda liberată a unui arc întins sau un

lasso aruncat în aer. Vrând să se 'ntoarcă, Jo simți cum îl încolăcise repede ca fulgerul peste piept o curea tăioasă strângându-i brațele de trup, și apoi urmă o smucitură violentă așa că fu smuls de pe cal.

Auzi pe riders strigând Ninei niște cuvinte, într'o limbă străină. Nina râse ascuțit, răspunse în aceeaș limbă.

Zăcea neputincios în nisip, se sbătu să iasă din laț. Nina îi strigă:

— N'o să-ți folosească la nimic, Jo, curelele tot n'ai să poți să le rupi!

In câteva mișcări dibace unul din călăreți îi legă acum strâns și picioarele. Când Jo se răsuci ca să-și libereze pieptul din laț, văzu pe celalt călăreț săpând o groapă cu un hârleț.

Atunci îl năvăli spaima. Știa, că nu mai trebuia să 'ntrebe. Găsea răspunsul și fără cuvinte. Aici înaintea lui sta sfârșitul, sfârșitul lui, care se apropia acum de el fioros, încet, chinuitor.

— Nina!.... horcăi el, căci vocea nu-l ajuta, spaima îi tăiase respirația.

Nina rămase pe calul ei. Riderul acela lucra fără grabă. Apoi veni celalt și-l

schimbă. Groapa se adâncea tot mai mult, nisipul scos se aduna movilă alături. Călăreţul sări în groapă săpând şi scoţând mereu la nisip, până ce numai capul îi rămase puţin peste suprafaţa de nisip.

Veniră apoi amândoi la prizonierul legat, îl târâră la groapă, îl îmbrânciră cu lovituri de picior înăuntru şi se apăsară peste el aşa că-l ghemuiră complect.

Jo răcnea desnădăjduit. Zadarnic smucea de legături. Apoi simţi rostogolindu-se peste el nisipul împins înăuntru cu hârleţul. Strigătele sălbatice scăzură, puterea plămânilor slăbi, mişcările obosiră... Peste câteva minute mădularele îi erau cuprinse de apăsarea grea a nisipului îndesat.

Nina coborâse depe cal şi-i spunea încet:

— Nu sunt *boundary riders*, cum ţi-am spus înainte. Cinstea *boundarilor* rămâne neatinsă. Sunt ajutoarele mele care te servesc...

In orice caz povestea mea că Wrede mă cunoştea încă din Berlin, e adevărată! Imi era atunci pe urme ca poliţist, un om periculos, care mi-a dat de furcă.

Nu m'am bucurat deloc dând iar de el la

Londra. De aceea a trebuit să plec urgent de-acolo și să te las, căci n'aveam poftă ca Wrede, cu ajutorul Scotland Yardului, să-mi strice afacerile. Am și reușit să mă scutur de el, dar abea în Marsilia. Pricepi acum dece ai trebuit să călătorești din loc in loc?

Fu destul de crudă să râdă, apoi continuă iar pe ton calm, rece, ca și cum vorbea de-o combinație comercială.

— Viața e o afacere, dragu' meu, numai in afaceri e răsplata pentru viața asta. Sunt vorbele tale, care mi le-ai spus când eram bolnavă, hărțuită de friguri în patul meu.

— Nina — gemu el în timp ce suferea chinuri groaznice, căci mii de muște roiau pe lângă el, i se fixau pe față, îi înțepau pielea și-i sugeau sângele.

— Totul e afacere, Jo! Și tu, căci moartea ta îmi va aduce un bun profit. Minerii au să te găsească mâine aici, vei arăta groaznic, căci *dingos*, câinii sălbatici ai stepei, te vor aranja într'un hal că o să fie greu să fii identificat. Hârtiile tale, pe care

file-am lăsat, vor arăta cine ești, și afunci însărcinarea mea e îndeplinită.

— Satană! strigă el.

— Dece mai strigi? Nu te aude nimeni numai călăreții și cu suntem aici. Mâine dimineață vom fi iar aici în revărsatul zorilor, atunci o să te desgropăm, o să te deslegăm, căci nu trebue să se poată spune că ți s'a făcut vreo violență. Ai căzut pur și simplu depe cal, ai rămas undeva jos leșinat și ai căzut din nefericire pradă la dingos.

Apoi în limba străină pe care Jo n'o putuse înțelege nici înainte, ca strigă călăreților. Aceștia aduseră caii, încălecară și nu se sinchisiră nici cu o privire de nenorocitul îngropat.

— Călătorie bună pe cealaltă lume, Jo! îi strigă Nina.

Apoi plecară în galop tustrei, ducând de căpăstru după ei calul rămas fără călăreț.

Luna se ascunsese după nori; întunericul înconjura pe omul, care trebuia să-și piardă viața într'acest chip îngrozitor. Privi în noapte, și se văzu singur.

Își încordă mușchii și căută din toate pu-

terile să se tragă afară din groapă. Cu o disperare îndărătnică își apăsa umerii împotriva pereților de nisip, și-i strângea iar, ca să sdruncine massele de nisip. Dar trebui să simtă cum prin aceste mișcări nisipul se slăbea, cum prin aceasta se năruia tot mai mult pe el, așa că-l înconjura un zid tot mai solid. El strigă, răcni — cine însă să-l audă aici?

Simțea puterile părăsindu-l, recunoscu că o liberare fără ajutor străin era cu neputință. Isbucni în plâns hohotit; un puternic instinct de viață îl cuprinse.

In apropiere lătră un dingo. Par c'ar fi fost un semnal pentru haită, căci de peste tot veneau acum lătrături, hămăeli, scurte și crunte. Sudori reci năpădiră fruntea lui Jo, curgând pe față. Incet, vânzolite de vânt, șuvițele de păr îi fluturau pe frunte. Apoi ceva păru a-i răscoli deodată gândurile; cu ochii larg căscați răcni: „Fiare, fiare!...".

Lătraturile de dingos se întețeau, tot mai mulți se înhăitau celor de mai înainte. La câțiva metri de cel îngropat, trecură năluci că două arătări, dar pieriră tot atât de re-

pede cum răsăriseră. După asta mai zări adesea umbre, mai numeroase; în zig-zag, când furișe, când în salturi, dând târcoale, tot mai aproape de cel îngropat de viu.

Un dingo venit în fugă, se culcă înaintea lui, clănțănind lacom din dinți.

— Moartea! strigă Jo, și un horcăit prelung, gargarisit, îi isbucni printre buzele tremurătoare.

Animalul se sperie, sări câțiva metri înapoi. Dar era prea târziu. Câinii deveniți atenți roteau în cercuri tot mai strânse în juru-i. Și deodată, dinapoi, un bot umed îi atinse tâmpla. Dingo sări iar înapoi, se târî apoi aproape pe burtă spre el, rânjindu-și dinții.

Obrazul lui Jo se schimonosi ca o figură de paiață, ochii îi ieșiră din găoace, buzele i se deschiseră larg, arzând de friguri, tremurând — din gură îi curgeau bale. Un val de bolboroseli neînțelese se revărsă.

Asta era sfârșitul.

Atunci un trosnet bubui prin noapte. Haita de dingos, deși setoasă de sânge, dar lașă când întâmpina rezistență, sări înapoi

rămânând cu buzele picurătoare de bale. Apoi încă o împușcătură care nimeri două din bestii deodată, care se rostogoliră schelălăind. Asta fu pentru celelalte un semnal s'o șteargă deocamdată, rămânând să revie mai târziu.

Kalen între timp leșinase și nu-și dădu deaceea seama că un om se ostenea pe lângă el, un om cu trăsături aspre dar cu oarecare bunătate totuși în ele; se căznea din răsputeri să-l libereze din groapă. Se crăpa de ziuă când grozava operă îi reuși, legăturile erau și ele deslegate.

Dar îngropatul de viu tot încă nu dădea semne de viață, până ce salvatorul nu-i turnă pe gât câteva înghițituri de whisky și nu-i făcu un masaj al membrelor amorțite de strânsoarea curelelor.

Insfârșit, Jo deschise ochii și când zări lumina zilei, oricât de slabă era încă, el isbucni într'un spasm de plâns.

Omul de lângă el, — de data asta era un adevărat *boundary rider*, — arătă o răbdare îngerească, căci își dădea seama că aici se săvârșise o înfricoșătoare crimă, al cărei final sinistru el reușise să-l mai înlăture la timp.

Acest călit călăraș de graniță, deprins cu cele mai crunte crime, era cutremurat totuși de cruzimea omenească recunoscută în cazul de față.

Cu mare grijă îl ridică pe Kalen pe calul său și-l legă de el pentru orice caz, ca să evite o alunecare din slăbiciune. Apoi bravul grănicer porni în trap mic, tot mai clătinând din cap și întrebându-se cine oare să fi închipuit și executat o asemenea fioroasă faptă? Cine să fi fost bestiile criminale? Legea trebuia să-i lovească cu toată asprimea.

Că bestia criminală, născocitoarea și conducătoarea, era o femeie, asta firește nici pe departe nu-i dădea prin cap.

Nina însă dispăruse fără urmă.

CAPITOLUL 14

Cei doi detectivi, care fuseseră atacați de banda de oacheși, erau într'o poziție grea. Când însă își scăpărară printre ei de câteva ori Colturile, negrii fricoși se pitulară prin ungherele grajdului.

In momentul din urmă însă răsări Mulberry, înarmat cu o pușcă Mauser, pe care o îndreptă numaidecât asupra lui Wrede. Dar acum interveni inspectorul Hichens. Cu o îndemânare ce nu ai fi presupus-o la omul acesta mai în vârstă, el se aruncă asupra criminalului.

Acum isbuti și Wrede să sară afară din gura pivniței. Cu arma ținea la distanță pe coloraţi, care urlau și spumegau ca niște draci pe grătarul iadului, dar curaj nu aveau să dea un nou asalt.

Ba, metisul, care la început făcea pe comandantul, recunoscu acum că șeful său Mulberry ajunsese într'o situație proastă. Sluga se năpusti afară din grajd, și, după el, deteră buzna în noapte și diavolii negri, așa că Mulberry se găsea acum într'adevăr la cea mai mare strâmtoare.

Cu o răsuceală de meșter Wrede îl făcu pe adversarul trântit jos incapabil de luptă.

Inspectorul Hichens se așează lângă cel învins, și mare fu surpriza când inspectorul i se adresă banditului:

— Ei, prietene vechi, tot bătrânul Hichens din Londra a trebuit să vie ca să și-l ia pe onorabilul Davis Burns din Australia! Amicul meu acesta care te-a dat gata, e un scafandru strașnic, nu? A dat dovadă că știe să se scufunde minunat, și în orice caz în pivniță vom găsi lucruri interesante care, pe tine stimabile au să te dea la fund pentru totdeauna.

Criminalul înjură furios. Se svârcolea în frânghiile cu care-l legaseră, dar acestea rezistau bine, căci Wrede se pricepea la noduri care să nu alunece.

In pivniță găsiră zăcând pe storekeeperul Wilhelm Schulze. Germanul trebue să fi suferit chinuri groaznice, căci când îl sălțară, căzu iar lat. Mai bine de o săptămână de când îl țineau prizonier și mâncare mai că nu-i dăduseră.

Abia după ore, când veniră locuitorii din Alice Springs care ocupară apoi ferma,

a putut Wilhelm Schulze să dea câteva explicații. Și criminaliștii auziră spre uimirea lor că „Zâna Morții", Nina, ceruse lui Burns ca storekeeperul să fie ținut închis, căci el era cel care condusese pe Nina și pe baronul de Kalen în ținutul opalului.

„Ținutul opalului?..." Inspectorul Hichens se lovi peste frunte. Dar ce voiau ăștia doi în ținutul opalului? Au mers ei la Lightning Ridge, sau voiau...

Storekeeperul clătină din cap.

— Dracul să se dumirească ce urmăreau. Au fost pe câte spuneau la Sidney, apoi susțineau că fuseseră la Port Augusta, eu nu pot comunica decât ce auzisem dela ei, în cursul călătoriei. In orice caz, cumpăraseră un Ford de clasa întâi, cu o putere de încărcare de douăzeci de tone, cu care într'o zi au trecut pe la hanul meu. Când am auzit că aveau nevoie de un conducător, m'am oferit eu, căci bani trebue doar omul să câștige.

— Te-am mai întrebat, în ce ținut s'au dus?

Inspectorul Hichens care era un bun cunoscător al pământului australian, voia lămuriri precise.

— La Coober Pedy a trebuit să-i duc, dar apoi am căpătat o însărcinare, să duc o scrisoare fermierului Mulberry, — ceea-ce am și făcut.

Dar abia citise Mulberry scrisoarea, că mă pofti la cină. Am băut la whisky și trebue că tâlharul m'a ameţit cu vreun praf pus în băutură. In orice caz când mă trezii, eram într'un beci, legat fedeleș — restul îl ştiţi doar.

— Coober Pedy?... mormăi pentru sine inspectorul Hichens. Atunci nu ne rămâne alta de făcut decât să pornim și noi la drum spre Coober Pedy. Perechiuşa trebue să urmească acolo planuri deosebit de interesante, căci altfel ce-ar căuta anume la Coober Pedy, niște tipi care fug de obicei de muncă? Acolo se trudeşte din greu și soarta săpătorilor de opale nu e deloc de pizmuit.

Davis Burns, căci numele de Mulberry nu mai avea rost, fu predat de către inspectorul Hichens mai marilor dela Alice Springs.

Instalaţiile poliţiste cam găseau de dorit, dar șeful local asigura că se va veghea asu-

pra prizonierului tot așa de bine ca și într'o adevărată închisoare.

Coloniștii, care-l vegheau pe rând, aveau metodele lor practice locale, și mi ți-l luară în lucrare pe rafinatul Davis Burns. Patru inși îl culcară peste un buștean, pe când un al cincilea făcu să joace un harapnic peste spinarea lui grasă și peste prelungirea ei. Treaba asta a ținut ca la vreun sfert de ceas și a fost deajuns. Era sigur că Davis Burns în restul zilei nu vai mai putea să fugă și... nici să șază.

Aceste măsuri australiene împotriva marilor criminali ar putea părea puțin cam barbare, dar în stepa australiană oamenii sunt aspri.

Davis Burns se rugă de inspectorul Hichens să nu-l lase în nici un chip aici la Alice Springs. Mai degrabă ar primi să facă strâns legat călătoria la Coober Pedy împreună cu polițiștii, și să fie predat mai târziu unei închisori adevărate.

Hichens îi rânji banditului în față.

— Nu, vechiul meu prieten. Călătoria la Coober Pedy nu se prezintă încă destul de sigură, și afară de asta găsesc excelent că

nu numai păzesc pe un bandit, dar îi și fac puțină educație morală.

Rămâi liniștit aici, Burns, peste câteva zile venim înapoi, și atunci vom vedea mai departe. Că ești scăpat de-acum încolo de orice griji pentru viață, pricepi doar? Ca fost advocat trebue să ai ideie. Numai că legile penale aici sunt ceva mai severe decât în patrie.

Un Ford impozant porni în aceeași zi pe calea nisipurilor. Storekeeperul Wilhelm Schulze se puse din nou la dispoziție ca șofer și conducător.

Dar inspectorul Hichens era și un om de inimă, pornise și un sol călare la storekeepera cu vestea că soțul ei Wilhelm Schulze avea să sosească peste câteva zile la gospodăria lui.

Roțile se crestau adânc în nisipul sclipicios și alb al căii. Vechile urme păreau niște fire șterse, dar roțile săpau alte dâre noi și adânci în unda uscată.

Colosul înainta încet. Ore după ore, în zăpucul mistuitor, peste șesuri nisipoase, peste dune, peste albii de râuri secate.

și în stepele ei trebuie să fie un mamut gigantic, un adevărat mâncător de pietre și nisip. Trebue să ducă cu sine o mare încărcătură de benzină, ca să se poată lipsi pe distanțe de sute de kilometri de stațiile de aprovizionare, care nu sunt. Mai duce corturile, saltelele, pernele și paturile și, mai ales, hrană, carne rece, pâine uscată și tutun. Iar deoparte și de alta, pe scândurile de urcare, fixate cu lanțuri, butoaie de fier cu apă, căci apă pe drum nu era de găsit.

Comisarul Wrede se uită plin de admirație la acest echipament.

— Dar asta e expediție la Polul Sud, — așa cel puțin arătăm.

Dar Hichens fu de părere că întoarcerea va consuma destul de mult, căci mai mult decât probabil că avea să fie atunci un adaos de pasageri.

— Te gândești la „Zâna Morții"? întrebă Wrede.

Hichens confirmă numai din cap, de vorbe făcea economie, căci un vârtej de nisip sburător măturа tocmai stepa învăluind oameni și mașina într'un nor arzător și înecător.

După aproape două zile de călătorie, se întâlniră cu o caravană, care într'un trudnic marș prin pustie, transporta lână de oi.

Vorbiră cu conducătorul caravanei de unde și încotro mergea.

Mai întâi de toate cei doi criminaliști întrebară cu cine se întâlnise caravana în vremea din urmă, dacă s'au întâlnit cu o femeie și un bărbat?

Conducătorul clătină din cap; nu, drumul a fost foarte liniștit, numai odată s'au întâlnit cu un călăraș de graniță, care ducea pe șea un om bolnav de moarte și i-a rugat să-l predea, în localitatea cea mai apropiată, în grija unui doctor. El, călărețul, nu-l mai putea ține pe șea și afară de asta are îndatoriri urgente de serviciu, pe care numai constrâns de mila acestui nenorocit și le-a întârziat. Grănicerul ne-a mai povestit că omul a fost găsit de el într'o noapte, îngropat până la gât într'o groapă de nisip săpată anume și afară de asta legat ca să nu se poată mișca și salva din groapă. Intenția făptașilor era desigur ca dingos-ii, câini sălbatici, să sfâșie capul celui îngropat, ca acesta să ajungă de nerecunoscut.

De fapt omul nu avea nici o hârtie la el și nici un alt semn de recunoaștere. Numai la mâna dreaptă s'a găsit un inel de aur, în care se vedeau niște litere. Conducătorul caravanei a mai adăugat că a văzut și el inelul, când călărețul grănicer i l'a predat odată cu bolnavul, în schimbul unei adeverinți scrise. Omul și inelul au fost predați apoi în localitatea unde a trecut caravana, și conducătorul le spuse localitatea.

Wrede murmură: „Nina de Kalen". Auzi Hichens?

Wrede deveni atent, pe când Hichens din pricina prea marei încordări din zilele din urmă, asculta cam indiferent.

— Cum arăta inelul?

— Era un inel foarte lat, ori vreun dar ori vreo moștenire veche, că singur nu-și cumpără desigur nimeni așa ceva.

Criminalistul râse puțin de părerea acestui om simplu și sincer, și spuse mai departe.

— Și cam ce litere erau pe el?

Aci conducătorul caravanei trebui mai întâi să se gândească destul de mult, până își aminti:

— Pe cât îmi aduc aminte: „N. de K."

— Dar acesta la auzirea literelor de mult se trezise și cei doi criminaliști care în viață cunoscuseră desigur destule cazuri de bestialitate și crime groaznice, se priviră totuși tăcuți și clătinând din cap.

Inspectorul Hichens își arătă atunci însemnele de polițist, care exercita aici o misiune din însărcinarea ministrului președinte al Australiei. Redactă un proces-verbal în regulă pe care conducătorul caravanei trebui apoi să-l iscălească.

După aceea toți își continuară drumul, fiecare în direcția sa.

Wrede și Hichens porniră mai întâi spre localitatea indicată de conducătorul caravanei ca loc unde se găsea presupusul Kalen, amândoi fiind ferm încredințați că era vorba de baron, judecând după inel. Dar unde să fi fost Nina?

Amândoi călăreții chibzuiră și discutară până în amănunțime fiecare problemă ce se prezenta minții, ca să-și facă un plan precis, care să încercuiască însfârșit pe „Zâna Morții" și s'o dea de râpă.

Obosiți și descordați ajunseră în localitatea căutată și întrebară pe șeriful ei de

un bolnav predat de o caravană. Li se arătă numaidecât drumul, căci cazul cu îngropatul de viu stârnise vâlvă.

In acelaș timp Hichens, după ce se legitimă ca polițist, ceru să i se arate inelul.

Wrede îl recunoscu îndată ca al lui Kalen și într'adevăr erau săpate în el inițialele: „N. d. K.". Inelul firește fu preluat de polițiști.

Intrară într'o sală mare oprindu-se în fața unui pat, în care zăcea un pachet de nervi, prăpădit, tot încă în stare de necunoștință, dar și în inconștienta aceea tot încă tremurând de spaima fără margini a trecutului.

Da, acesta era Kalen.

Se apropiase încet de ei și doctorul, care era foarte mândru că avea și el odată un „caz senzațional" și le povesti că bolnavul în aiurelile lui vorbea mereu de-o „Nina" ba cu mângâeri drăgăstoase, ba blestemând-o cuprins de o mare groază și bătând cu brațele împrejur și ascunzându-se să fugă. Medicamentele calmante îi potoleau totuși crizele, așa că se poate spera ca bolnavul să se vindece complect.

Medicul fu rugat să-i dea bolnavului toate ajutoarele cu putință. Wrede mai lăsă și bani, și lăsă vorbă că bolnavul va fi adus la spitalul din Sidney.

Se despărțiră cordial de medicul inimos care părea și un practician capabil.

Călătoriră la început tăcuți căci fiecare vânțura în cap un șir de gânduri și știa că mai stau înainte îndatoriri grele de împlinit. Pânăce deodată bătrânul Hichens isbucni cu gura spumegândă și scuturând în aer pumnul strâns:

— Bestia! Bestia afurisită.

Cu aceste puține vorbe un dușman de moarte pecetluia soarta Ninei.

Tăcerea era ruptă și conversația lor se porni agitată. Discutau cum puteau prinde persoana principală a acestei drame îngrozitoare, și aveau destule de chibzuit având în vedere șiretenia și îndrăzneala primejdioasă a adversarei lor.

Când ajunseră însfârșit la Coober Pedy, trebuiră din nefericire să constate că „Zâna Morții" părăsise de mult lagărul săpătorilor de opale.

Fără a zăbovi mult, inspectorul Hichens hotărî marşul înapoi.

— „Zâna Morţii" poate merge numai cu un automobil la Port Augusta. N'o s'o mai putem ajunge, căci a trecut prea mult timp Dar — răse inspectorul cu o fulgerare sălbatecă în ochii lui suri — Nina va voi să încaseze în Sidney asigurarea, şi asta trebuie împiedicat.

Când ajunse la Alice Springs, se puse în legătură telefonică cu direcţia poliţiei din Sidney, care alarmă numaidecât toate instituţiile de asigurare de-acolo, căci nu se ştia la ce societate londoneză cu filială la Sidney, fusese asigurat Kalen.

Totdeodată societăţile fură avizate să se ţie în continuă legătură telefonică cu prefectura poliţiei, ca să se poată interveni imediat, în caz că...

Şi într'adevăr... după vreo paisprezece zile sosi o înştiinţare telefonică la prefectură din partea uneia din cele mai mari societăţi internaţionale de asigurări: — O doamnă în doliu.

Doi inspectorii criminalişti sburară cu maşina acolo.

Puțin după deschiderea ghișeelor apăru o doamnă purtând doliu adânc și anunțându-se ca văduva Nina de Kalen.

In acelaș timp prezentă, cu un mic hohot de plâns reținut, un contract de asigurare pentru un milion, a vieții soțului ei împreună cu actele de identitate trebuitoare, anunțând totdeodată societății moartea soțului ei.

Ea informă cu ocazia asta, că fusese cu soțul la o posesiune a ei din stepe, de acolo bărbatul ei pornise într'o călărie, acum patru săptămâni, în pustie și nu se mai înapoiase.

Nici o cercetare nu folosise la nimic, dar s'a găsit totuși o grămadă de oase, care mărturiseau de o pradă a câinilor dingos. Oamenii trimeși în căutare au adeverit aceasta în scris.

Și doamna îndoliată depuse și această adeverire.

Funcționarul dela ghișeu se înclină politicos:

— Imi permiteți să iau un moment actele spre mai aproape studiere. E firește numai o formalitate..

— „Spre mai aproape studiere?" — îi scăpă depe buze Ninei, căci ea era doar văduva adânc cernită a unui soţ sfâşiat, din porunca ei, de câinii sălbatici.

Numai decât ea simţi însă că făcuse o greşală şi-şi reveni îndată stăpână pe sine:

— Poftiţi, actele vă stau fireşte toate la dispoziţie, numai că aş ruga pentru o rezolvare urgentă, fiindcă trebue să plec cu vaporul azi încă.

— Nici vorbă, doamnă, luaţi numai loc un moment. Fireşte nu aici în sala glişeelor, ci, dacă îmi daţi voe să vă rog, dincoace, în camera de conferinţe a direcţiunii.

Zicând acestea lăsă pe Nina în semiîntunericul unei camere mari, având o masă rotundă la mijloc cu scaune şi cu diferite sofale la pereţi.

Ea se aşeză oftând dar sigură de victorie, căci în această „branşă" era doar o maestră. Işi aprinse chiar o ţigară pe care o fumase pe jumătate când intrară doi domni, ţinând în mână actele ei şi mormăindu-şi nelămurit numele.

— D-na Nina de Kalen, nu-i aşa? spuse cel mai în vârstă, care se aşezase în faţa

ei, pe când celalt se da mai în apropierea uşii.

Nina examină cu o privire repede pe domnul din faţă, şi nu găsi nimic care să-i displacă.

— Regretabilă soarta care v'a lovit, d-nă. Cu atât mai regretabilă cu cât din actele noastre ştim că lovituri de-acestea groaznice v'au mai urmărit de mai multe ori şi numai despăgubrile materiale ale asigurării prevăzătoare v'au mai alinat puţin nenorocirile.

Doamna îndoliată oftă drept răspuns şi-şi puse picior peste picior, dar celalt păru a nu da atenţie la aceasta.

— Bine'nţeles că societatea va regula chestiunea cu toate mijloacele ei, dacă...

Acest dacă veni cam şovăitor şi Nina ridică capul, aşa că domnul din faţă păru a vedea prin vălul des o pereche de ochi de pantteră.

— ...dacă ne aduceţi un act valabil al morţii soţului dv.

Acum Nina îşi ieşi din răbdare. Îşi dete repede deoparte vălul de pe obraz şi răspunse tăios

— V'am notificat formal moartea soţului meu adăugând şi dovadă prin martori, şi acum...

— Nici vorbă, toate astea sunt bune şi frumoase, dar până acum soţul dv. nu e mort, ci se găseşte în orice caz în stare destul de gravă, aici în Sidney, la spitalul comunal.

Nina se desumflă brusc ca un pneumatic plesnit. Ce vorbe nebunești erau astea? Mii de gânduri groaznice o năvăliră, covârşind-o, pe ea, care mai trecuse doar prin atâtea cazuri grele biruindu-le prin isteţia ei fără egal. Dar de data asta gândurile vâjâiau fără să se poată aduna în vreo soluţie salvatoare.

Atunci auzi, ca dintr'o depărtare neguroasă, cuvintele care-i pecetluiau soarta.

— Da, îmi pare rău, dar pe baza rapoartelor inspectorului Hichens şi a comisarului Wredc, trebue să te arestez pentru tentativă de omor împotriva soţului d-tale şi de încercare frauduloasă de încasare a asigurării. Eu sunt inspectorul Brandon dela prefectura poliţiei.

Zicând aceasta îşi arătă insigna funcţiei sale şi încheiă:

— Urmează-ne te rog, mașina așteaptă la scară.

Knock-out! Atleta era frântă, pusă cu umerii la pământ. Jocul se sfârșise!

Mai mult clătinându-se decât mergând Nina părăsi clădirea societății de asigurare și se găsi în curând singură într'o celulă, după ce fusese căutată mai întâi să nu aibă la ea vre-o otravă.

Cu aceasta cazul Ninei era rezolvat.

Aducerea la Sidney a criminalului Davis Burns însă mai costă destulă osteneală, dar în sfârșit se făcu și asta și cei doi detectivi puteau fi mulțumiți de succesul lor.

Desbaterile procesului desveliră lucruri groaznice. Nina era o bestie cu chip omenesc, nu putu pretinde circumstanțe ușurătoare.

Tot mai mult se îngrămădeau dosarele acestei sinistre agente a crimei. Din Franța, Anglia, Spania, din multe alte țări soseau mereu comunicări care o încărcau tot mai greu pe Nina.

Nu mai încăpea îndoială: moartea mergea mână'n mână cu această femeie, tot

atât de criminală pe cât de îngeresc de frumoasă era.

Femeile nu se osândesc în Australia la moarte. Deaceea Nina căpătă douăzeci de ani muncă silnică.

Nu ajunse însă a-şi ispăşi decât o mică parte a osândei. Într'o zi sosi din Sidney ştirea că „Zâna Morţii" a murit în temniţă de tuberculoză.

SFÂRŞIT

Cereţi
PASIONANT ŞI ACTUAL!

Publicaţiune periodică — Apare la 15 ale fiecărei luni

AVENTURA

ROMANE DE ACTIUNE SI PASIUNE

MAGNUS VERDRUP

PIONERI ÎN VESTUL SĂLBATIC

Emigranţi eroici, voinţi titanice, aventurieri neînfricaţi — creînd o viaţă şi o lume nouă.

La chioşcari, librari şi în gări

9 Lei — 112 pagini

JUCAȚI LA LOTERIE
PRIN
COLECTURA

„FORTUNA"

CAMPUS, BASSA & Co

C. VICTORIEI 14

AGENȚII IN TOATĂ ȚARA